

Jöjjetek énhezám!

Sürgető felhívás a Krisztushoz való meg térésre

TOM WELLS

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Tom Wells: *Come to me! An urgent invitation to turn to Christ*
The Banner of Truth Trust
3 Murrayfield Road, Edinburgh, EH12 6EL, UK

©Tom Wells, 1986

Fordította: Szabó Miklós

Lektorálta: Bagoly Gyula, Szőke Imre

Magyar kiadás (Hungarian edition):

©Presbiteriánus Kiadó, 2007

Minden jog fenntartva. All rights reserved.

A magyar kiadás a *The Banner of Truth Trust* engedélyével történt.

Rendelési cím:

Presbiteriánus Kiadó

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: +36 46/412-558 Fax: +36 46/507-736

www.reformatus.org

Borító, tördelés, nyomdai előkészítés: Szabó Péter András

ISBN 978-963-86786-4-5

TOM WELLS

Jöjjetek énhozzám!

Sürgető felhívás a Krisztushoz való megtérésre

PRESBITERIÁNUS KIADÓ

Tartalomjegyzék

A magyar kiadó előszava	7
Előszó	9
1. Ki beszél?	11
2. Az akadályok	19
3. A meghívás jelentése	29
4. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Megváltóhoz</i>	41
5. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Úrhoz</i>	53
6. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Megtartóhoz</i>	63
7. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Tanítóhoz</i>	71
8. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Királyhoz</i>	81
9. Jöjjetek énhozzám... <i>kizárólagosan</i>	91
10. Jöjjetek énhozzám... <i>azonnal</i>	99
11. Jöjjetek énhozzám... <i>örökre</i>	107
12. Zárszó	115

A MAGYAR KIADÓ ELŐSZAVA

Kedves Olvasó!

A könyveket különféle okból szokták olvasásra ajánlani. A célkitűzések között szerepelhet az általános műveltség bővítése; egy adott területtel kapcsolatos jártasság elmélyítése; történelmi, irodalmi, netalán szakmai ismeretek megszerzése; tudományos ismeretterjesztés, stb. Máskor pusztán az időtöltés, a szórakozás, a kikapcsolódás a cél, esetleg a romantikus álmodozás a könnyedebb műfaj kedvelőinek.

Ez a könyv viszont másról szól. Igen komoly célkitűzése van. Ez a könyv a lelkedről, annak megmentéséről szól! A Te lelkedről, a Te örök sorsodról! Jézus ezért hív magához! Ne miattunk szánj tehát időt elolvasására! Saját magad miatt fontos ezt megtenned! Hiszen minden embernek elemi érdeke, hogy tisztában legyen az örökkévalóság kérdéseivel. Szóval, saját lelked itt a tét! Itt valóban a lét a tét! Az örök lét! A menny vagy a pokol, az üdvösség vagy a kárhozat! Biztos ismeretek hiányában pedig igen kockázatos állást foglalni ezekben a kérdésekben.

Tom Wells könyve az evangéliumot, a *jó hírt*, próbálja egyszerűen és röviden elmagyarázni. Másként fogalmazva: *Jézus Krisztus* személyének jelentőségét, az Ő megváltó munkájának szükségszerűségét, valamint ennek következményeit! Ebben a biblikus tájékoztatásban szerzőnk nem igazodik az emberi elvárásokhoz, és a modern kor népszerű elképzeléseihez. Ehelyett azt mutatja be, amit a Szentírás mindig is tanított az üdvösségről, és Krisztus munkájáról. A Szentírás pedig az élő Isten beszéde! Nem kell fölöttébb csodálkoznod tehát azon, hogy Isten esetenként másként nyilatkozik ezekről a kérdésekről!

JÖJJETEK ÉNHOZZÁM!

Őszintén reméljük, hogy mindaz, amit itt olvasol segítségedre lesz a végső állásfoglalásban, és te magad is Krisztushoz fordulsz! Tisztában vagyunk, hogy a „Jézushoz jönni” és „megtérni” kifejezések, illetve a „sürgető” szócska is elég zavaró lehet számodra. Talán azt mondod: ne süssen engem senki semmire! Krisztushoz meg végképp ne süssen senki! Miért kellene nekem odamennem? Ugyan, mit tudna Ő nekem adni? És ha tudna is adni valamit, várhat még azzal egy ideig. Nekem egyelőre fontosabb ügyeim is akadnak!

Mi mégis azt javasoljuk: vedd fontolóra ezt a sürgető meghívást. Jézus Krisztus nem akar ki – Ő a testté lett Isten! Isten pedig nem szokott fölöslegesen beszélni. Megéri tehát odafigyelni Jézus minden egyes szavára, beleértve ezt a meghívást. Nyomós oka lehet ugyanis annak, hogy Ő magához hívja az embereket.

Kívánjuk, hogy valóban *jó hír* legyen számodra könyvünk üzenete! Kérünk, ne add fel az olvasást a nehezebbnek tűnő részeknél! Döntsd el magadban – már itt az elején –, hogy végigolvasod ezt a rövid könyvet! Ne feledd: a lelkedről van szó – a lelked pedig megér egy kis áldozathozatalt!

„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8,36)

Szóke Imre

Károlyi Gáspár Theológiai és Missziói Intézet
Presbiteriánus Misszió

ELŐSZÓ

A „szeretlek” szó nagy erejű. S mindig friss. Isten kegyelméhez hasonlóan megújul minden reggel. Nem unjuk meg. Azonban – ez mégsem teljesen igaz. Egy esetben hamarosan ráununk. Ez az eset nagyon is szokványos. Először is akkor untat és utasítjuk el, mikor gyanús az őszintesége. S akkor gyanakszunk erre, mikor nem követik a hozzáillő cselekedetek. Tudjuk, milyen kevésbe kerül kimondani: „szeretlek”. Ezért szeretnénk ennek valami bizonyítékát is látni. Ez tényleg szeretet, vagy csak egy szó? Ez a kérdés.

Nem fogom azt mondani, hogy „szeretlek”. Hiszen joggal válaszolhatnál így: „A szerző nem ismer. Miért mondja ezt nekem? Hogy képzelheti, hogy szeret *engem*?” Sok ehhez hasonló gondolatod támadhat. S ezek miatt lehet, hogy viszolyogva félretennéd ezt a könyvet. Ezért nem mondom, hogy „szeretlek”. De szeretnék valami hasonlót mondani. *Szeretni valakit annyira, mint megpróbálni neki jót tenni*. S remélem én, is ezt teszem. Remélem, hogy jót teszek neked. Hadd próbáljam meg elmondani, miért.

Én keresztyén vagyok. Van azonban néhány dolog, amit ez *nem* jelent. Nem jelenti, hogy elvesztettem minden önzőségemet. Nem jelenti, hogy mindenkit úgy szeretek, amint kellene. Nem jelenti, hogy mindig könyörületes vagyok mások iránt. Röviden, nem jelenti, hogy többé már nem vagyok bűnös emberi lény. Nem jelenti ezt, és nem is jelentheti. Ember vagyok, aki naponként harcolok a bűneimmel, és néha elvesztem a harcot.

A tény, hogy én keresztyén vagyok, jelent azonban egy – e könyv szempontjából – jelentős dolgot. Valaki úgy írta le a keresztyén bizony-

JÖJJEK ÉNHOZZÁM!

ságtételt, mint mikor „az egyik koldus elmondja a másik koldusnak, hol lehet kenyeret találni”. Mikor az egyik koldus ezt teszi a másikkal, akkor jót tesz neki. Ebben az értelemben legalább, szereti őt. Mivel keresztyén vagyok, szeretnék olyan lenni, mint ez az első koldus.

Az én megfigyelésem arról, hogy ez miért jó, a következő: a keresztyének – mindegyikük, kivétel nélkül – tökéletlenek, ez a közös bennük. De hallották a zsoltáros hívását: „Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!” (Zsolt 34,9) Eljöttek Krisztushoz, s kimondhatatlanul jónak találták Őt. S másoknak is akarnak beszélni Róla. Azt akarják mondani az Ő nevében, hogy „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28) Így szeretik az őket körülvevő férfiakat és nőket. Így próbálnak meg nekik jót tenni.

Nem tudom, ki adta a kezébe ezt a könyvet. Talán a könyvkereskedő. Talán egy barátod. De határozottan biztos vagyok abban, hogy miért tette. Jót akart neked tenni. Ebben az értelemben szeretett téged. S én csatlakozom hozzá e célját illetően. Amiről szeretnék neked beszélni ezeken az oldalakon, az nem más, mint a legjobb dolog, amivel valaha is találkoztam. Semmi mást nem tudok adni, ami Krisztus ismeretéhez mérhető lenne. Ezért hívlak és sürgetlek, hogy fordulj Hozzá. Ezt cselekedni egyidejűleg a kötelességed és a legnagyobb jutalmad is.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”

(Mt 11,28-30)

1. fejezet

KI BESZÉL?

Hadd ismételjem meg nektek Jézus Krisztus szavait:

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28)

Először is megjegyezném, hogy egyáltalán semmit sem kell tudnunk Jézus Krisztusról ahhoz, hogy megértsük: ezek kegyes szavak. Ez rögtön látszik rajtuk. De amint feltesszük a kérdést, hogy ránk miképpen vonatkozhatnak, a dolgok megváltoznak. Világos például, hogy ezek régi szavak, réges-rég hangzottak el. Én azonban egy modern ember vagyok. Ez problémát jelent. Legyenek bár kegyesek, mégis hogyan is vonatkozhatnának rám a kétezer éve elhangzott szavak?

S ez még nem minden. Krisztus szavai a Hozzá való jövetelről beszélnek. Nem korlátozza ez szavait az Ő életének időtartamára? Izrael tanítójaként mondta ezeket a szavakat. Az emberek láthatták Őt, sőt meg is érinthették. A szó szoros értelmében jöhetek hozzá. Mostanra azonban mind ennek vége. Mindez véget ért a kereszten. Vagy legalábbis úgy tűnik. Ha e szavak valamiféle példabeszéddé, vagy időtlen igazsággá álltak volna össze, akkor megérthetnénk őket. Ám nem ez a helyzet. Ezek egy húsz évszázaddal ezelőtt élt emberrel való találkozásra hívnak. Miképpen lehetséges ez?

A válasz abban a személyben rejlik, aki szól. Kicsoda Ő? Ismerjük a nevét: „Jézusnak”, vagy „Jézus Krisztusnak” hívjuk. Ez azonban nem

elég. Ezek a nevek nem segítenek. Milyen Ő? Miféle ember adhat ilyen meghívást? Ez az, amit meg kell tudnunk.

Milyen ember Jézus Krisztus? Egy mondatban el tudom neked mondani: Ő az Istenember. A fejezet hátralévő részét azonban annak kell szentelnem, hogy segítsék neked megérteni, mit is jelent ez. Mikor ezt meglátod, a választ is megkapod. Tudni fogod, hogy miért mondja még mindig: „Jöjjetek énhozzám”.

Jézus Krisztus az Istenember. Ő egyszerre Isten és ember. Nézzük meg először, mit is jelent az, mikor azt mondjuk, Ő az „Isten”. Jelenleg ez tűnik a nehezebb résznek. Később, mikor felfogjuk a tényt, hogy Ő Isten, az Ő „ember” mivoltát lesz majd nehéz megragadni. Most azonban nem ez a fő problémánk.

Azzal szeretném kezdeni, hogy a keresztyének mit *nem* értenek az alatt, hogy Jézus Krisztus az Isten. Nem arra gondolnak, hogy Ő sok vonatkozásban hasonlít az Istenhez. Nem használnak szóképeket. Erről jut eszembe, egyszer hallottam, hogy egy szép, izmos fiatalembert „görög istennek” neveztek. Azt hiszem, tudom, hogy ez mit jelentett. Ez a fiatalember elérte a fiatalemberség ideálját. Hasonló volt az ókori görög istenségek közül a legszebbhez. Ebben az értelemben nevezték „istenek”. De Jézus nem ilyen értelemben „isten”. Természetesen Jézus hasonló volt Istenhez, ezt nem akarom tagadni. Ám Ő azért volt hasonló Istenhez, amiért én hasonlítok Tom Wellshez. Én vagyok Tom Wells, Ő pedig Isten.

Azzal, hogy kimondom, „Jézus Krisztus Isten”, máris legalább két nehézségbe ütközök. Az első ez: nehéz felfogni, hogyan lehet valaki egyszerre Isten is és ember is. Mégis, a keresztyénség pontosan ezt állítja, a Biblia pedig ezt tanítja. Ilyen megdöbbentő ígehelyekkel találkozunk:

„Mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg.”

(Kol 2,9)

„Krisztus... örökké áldandó Isten.” (Róm 9,5)

„Isten vala az Ige... [és] az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk.” (Jn 1,1.14)

Mindez túl magasnak tűnik nekünk. Alig tudjuk, mit mondjunk rá. Sokak számára ez a keresztyénség „botránya”. Képtelenek elfogadni, hogy Isten emberi alakot öltött. Hallani se akarnak többről!

Bizonyos tekintetben én semmit sem tudok mondani az ilyen embekeknek. Nekik alázatosan le kell ülniük Isten Igéje mellé. Ha nem teszik meg, nem tudok rajtuk segíteni. Itt azonban nagyon óvatosnak kell lennem. S neked is. A valódi nehézség ugyanis lehet, hogy máshol rejlik. Ez lehet a második nehézség. Valaki mondhatja: „Nem látom be, miképpen volt képes Isten leereszkedni hozzánk testben”, – miközben egészen mást ért alatta. Értheti alatta azt, hogy ő *akkor*, és *csakis akkor* lenne képes ilyesmit elképzelni, ha látna valami okot, ami ezt megköveteli. Annak az oknak pedig szédületesen nagynak kell lennie. S ő nem ismer ilyen okot.

Nos, van ilyen ok. De semmi értelme sem lesz mindaddig, amíg meg nem értjük, kicsoda az az Isten, Aki eljött hozzánk Jézus Krisztusban. Ezért először ezt kell megvizsgáljunk.

Hogyan írhatja le valaki Istent? Ennek látszólag két módja van. Beszélhetünk arról, hogy kicsoda Isten Önmagában. Használhatjuk a „mindentudó” és „mindenütt jelenlevő” szavakat. Semmi baj ezekkel a szavakkal, egyáltalán semmi. A teológusok állandóan használják őket, ami nagyon helyes. De nem hinném, hogy most a segítségünkre lennének.

Van egy másik mód is arra, hogy Istenről beszéljünk. Ezt a megközelítést szeretném használni. Úgy akarom leírni Istent, ahogyan hozzánk viszonyul. Ez alatt azt értem, hogy hozzánk, emberi lényekhez. Ez egy sokkal személyesebb módszer annak bemutatására, hogy kicsoda Isten. Hasonlít ahhoz, mikor egy férfit „nagybátyámnak”, vagy egy nőt „anyámnak” szólítunk. Mikor így beszélünk, az embereket az egymással való viszonyukban mutatjuk meg. Ez személyesebb, mint csak annyit mondani, hogy „ő egy férfi, és ő meg egy nő”.

Isten három nevére gondolok itt. Az első a *Teremtő*. A Biblia azt tanítja, hogy Isten alkotott minket. Mondhatjuk, hogy „Isten az én Teremtőm, Isten a *te* Teremtőd”. Mikor így beszélünk, nem beszélünk személytelenül. Arról beszélünk, hogy Isten miképpen érinti meg az életünket, hogyan van hatással az életünkre. Mi az Ő teremtményei vagyunk. Ő a mi Alkotónk. Ebben a viszonyban állunk Vele és Ő velünk. Szükségtelen

mindent tudnunk arról, hogy Isten miképpen alkotott minket. Ez meghaladja a képességeinket. De a tény, hogy Isten alkotott minket, elsődleges fontosságú.

Mikor Isten mindent megalkotott, volt valami célja. Téged és engem is bizonyos céllal alkotott. Ha botok és kövek volnánk, nem kérdezhetenék meg a célját. Ő azonban értelemmel, elmével felruházva alkotott meg minket, hogy megértsük az Ő célját. Képesek vagyunk feltenni a kérdést: „Miért vagyok én itt?”. Fel kell tennünk ezt a kérdést. És előbb-utóbb fel is tesszük.

Itt van az emberi természettel kapcsolatos egyik legszembeötlőbb tény. Az emberek állíthatják, hogy nincs Isten. Mondhatják, hogy az életnek nincs értelme. Mégsem kerülhetik el azonban, hogy megkérdezzék: „Miért vagyok én itt?”. S nem kerülhetik el az érzést, ami a kérdés megválaszolásakor támad. Ne lepődj meg, mikor körülötted az emberek minden látható ok nélkül kétségbeesettnek tűnnek. Ők már feltették a kérdést: „Miért vagyok én itt?” – ám Isten nélkül válaszolták meg. Az ember tagadhatja, hogy van Teremtője. De ennek a tagadásnak a következményeivel együtt kell élnie. Ha tagadja Teremtője létezését, akkor meg kell tapasztalnia a céltalansággal járó reményvesztettséget és félelmeket. Isten így teremtette őt.

Ám, ha Isten céllal alkotott minket, akkor mi ez a cél? Miért *vagyunk mi* itt? Nos, azt hiszem, azonnal megláthatasz valami fontosat. Ez a következő. Az egyetlen, aki megmondhatja, miért is vagyunk itt, az Isten Maga. Biztosak lehetünk abban, hogy amikor valaki készít valamit, akkor ezt valamilyen céllal teszi. Ez mindenkire igaz, Istenre és emberre egyaránt. Az ember például készíthet egy papírsárkányt. Ha annakelőtte nem láttunk papírsárkányt, biztosan meg fogjuk kérdezni: „Mi ez?” S nem leszünk elégedettek efféle válasszal: „Fapálcák és papír kombinációja”. Nem, ez nem lesz elegendő! Nem hagyjuk majd békén a készítőt, amíg meg nem mondja, mire való. A „Miért?” kérdés választ vár, ám ezt csak a készítő képes megadni.

Így jutunk el odáig, hogy meglássuk, szükségünk van valamilyen kinyilatkoztatásra Istentől. A Biblia ez a kinyilatkoztatás. Isten nagyon sok mindent elmondott nekünk benne. Legfőképpen pedig elmondta,

hogy miért alkotott minket. Nézzük meg, mit mondott Isten.

Kezdetnek itt vannak Pál apostol szavai, melyeket az athéni tömegnek mondott:

„Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik. Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szükölködnek, holott Ő ad mindenkinek életet, leheletet és mindent; és az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait; hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikőnktől sem.” (ApCsel 17,24-27)

Pál itt három dolgot mond nekünk. Először is, hogy van Teremtőnk. Van egy Isten az égben, „aki teremtette a világot, és mindazt, ami abban van”. Másodszor, Isten nem hagyta a sorsára a világot. „Ő ad mindenkinek életet, leheletet és mindent”. Harmadszor, az általam kiemelt részben, Pál világossá teszi, hogy Isten miért alkotott minket. „*Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák*”. Te és én azért lettünk teremtvé, hogy megismerjük az Urat.

Pál azonban többet is mondott az athéniaknak:

„Mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk; miképpen a költőitek közül is mondották némelyek: Mert az Ő nemzetsége is vagyunk. Mivelhogy azért az Istennek nemzetsége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség. E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek: Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyosságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztá Őt halottaiból.” (ApCsel 17,29-30)

Itt Pál két másik nevet is kapcsol Istenhez, amint már említettem. Ha Isten a mi Teremtőnk, akkor Ő a mi *Törvényadó*nk is. Pál szavaival élve Isten „parancsol az embereknek, mindenkinek mindenüti”. Nem nehéz elképzelni Istent Törvényadóként. Mivel Ő alkotott minket, Neki kell a legjobban tudnia, hogyan kell élnünk. Egyedül Ő mondhatja meg nekünk, hogy mit kell tennünk, és mit nem szabad megtennünk. Isten szerepe Törvényadóként természetesen következik abból a tényből, hogy Ő a mi Teremtőnk.

Ebből következik a harmadik dolog. Isten a mi *Bírá*nk. „Rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban”. Mivel Isten az Ő céljaira alkotott minket, elmondta nekünk, hogy miképpen kell élnünk. Nem elégszik meg azonban azzal, hogy ennyiben hagyja a dolgokat. A történelem végén valami mást fog tenni. Meg fogja tőlünk kérdezni, hogyan viszonyultunk a törvényeihez. Tudni fogja, hogy vajon törekedtünk-e az Ő céljainak megvalósítására. A három szerep együtt jár: Teremtő, Törvényadó és Bír.

Most azonban röviden tekintsük át az eddigieket. Az utóbbi néhány oldalon két dolgot próbáltam tenni. Először is megpróbáltam Istent röviden jellemezni. Hiszen nincs semmi értelme arról beszélni, hogy Isten közénk jött, ha fogalmunk sincs arról, kicsoda Isten. De ugyanakkor mást is megkíséréltem véghezvinni. Megpróbáltam lefektetni az alapokat az általunk korábban vizsgált nehézség megválaszolásához. A „nem tudok elképzelni elegendően nagy okot arra, hogy Isten emberré váljon!” – problémára gondolok. Ez az az akadály, amin át kell jutnunk.

A válasz szorosan összefügg azzal, amit Istenről tanultunk. Először is, Isten a mi Teremtőnk. S azért alkotott minket, hogy megismerjük Őt, és közösségben lehessünk Vele. És most jön a lényeg. *Ha valamiféle áthághatatlan akadály keletkezett Isten megismerésének útjában, akkor az elegendően nagy ok arra, hogy arra készítse Istent, hogy emberré váljon.*

Azután, Isten a Törvényadónk. S van itt egy további megfontolás. *Ha valamiféle áthághatalan akadály keletkezett az Istennek való engedelmeség útjában, akkor az elegendően nagy ok arra, hogy arra készítse Istent, hogy emberré váljon.*

Isten a mi *Bírá*nk is. S ez az utolsó dolog. *Ha valamiféle áthághatatlan*

akadály keletkezett Isten ítélete elhordozásának útjában, az elegendően nagy ok arra, hogy arra készítse Istent, hogy emberré váljon.

S pontosan ez történt. Mindhárom dolog igaz. Ezek az „áthághatatlan akadályok” léteznek. Teljességgel tehetetlenek vagyunk ellenükben. Ezek nem törhetők át anélkül, hogy Isten eljönne az emberek közé. S pontosan ez az, amit Ő megtett. Jézus Krisztusban a testté lett Istennel van dolgunk. Ő olyan tekintéllyel szól hozzánk, amivel senki más nem rendelkezik, csakis maga Isten. Jól tesszük, ha odafigyelünk kegyes hívására: „Jöjjetek énhozzám...”

2. fejezet

AZ AKADÁLYOK

Az előbbi fejezetben azokról az akadályokról beszéltem, amelyeket nem tudunk leküzdeni. Ezek az akadályok meggátolnak minket abban, hogy megismerjük Istent. Megakadályozzák, hogy engedelmessédjünk Istennek. S végül, ha nem lesznek eltávolítva, a vesztünket fogják okozni a végítéletkor. Most azt szeretném megmutatni, hogyan jelentek meg ezek az akadályok, és szeretnék segíteni, hogy megérthesd, pontosan mik is ezek. Ehhez vissza kell mennünk az emberiség történelmének kezdetére.

Mikor Isten befejezte a teremtés munkáját, látta, hogy „*minden amit teremtett vala, ímé igen jó.*” (1Móz 1,31) Ez a kijelentés mindenre vonatkozott. Magában foglalta az embert is. Ezen a ponton semmi sem akadályozta az embert Isten megismerésében. Isten természetesen jó volt. S az ember is jó volt. Természetes volt, hogy a jó embernek és a jó Istennek közösségre kellett jutniuk egymással. S ez be is következett.

Az Isten és az ember közötti kötelék azonban még nem volt marandóan lerögzítve. Egy tény nyilvánvaló az ember e korai napjaiból. Éspedig: ezek a próbatétel napjai voltak. Az ember próbára volt téve. S a próbának azt kellett megmutatnia, hogy *mekkora értéket tulajdonít az ember az Istennel való folyamatos közösségnek és barátságának.* A dolog nem pont így volt megfogalmazva, de ez volt a lényege.

Isten a következőt tette:

„És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt. És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” (1Móz 2,15-17)

Itt két dolgot látunk. Megtudjuk, hogy Isten megparancsolta az embernek, hogy engedelmeskedjen Neki, s látjuk, hogy az engedetlenség büntetése a halál volt. Szeretném egy kicsit közelebbről megvizsgálni mindkét dolgot.

Talán fennakadsz azon, hogy Isten parancsa egy fa gyümölcsének megkóstolását tiltotta? Ugye ez látszólag nem foglal magában semmilyen fontos erkölcsi kérdést? Első ránézésre majdhogynem jelentéktelennek tűnik. Azt hiszem, ezen már többen is fennakadtak. De semmi szükség rá, hogy mi is így tegyünk. A kérdés igazából nem az volt, hogy vajon Ádám élne-halna-e valamiféle magasztos erkölcsi elvért, amelyet Istennnek és az embernek is tisztelnie kellett. Egyáltalán nem ez volt kérdés. Hanem az, hogy engedelmeskedik-e Ádám Istennek?

Észre kellett vened, hogyan működik az emberi elme. Szeret boldoddá tenni minket. Egyszer olvastam egy emberről, akit felfogadtak káposztát ültetni. Az első munkanapján a farmer világosan megmondta neki, hogyan kell csinálni. „Vedd a káposzta palántákat”, mondta a farmer, és „fejjel lefelé ültess el őket”. A bérmunkás nem téveszthette el az irányt. Nos, mit csinált?

Nem emlékszem, hogyan ültette el a bérmunkás a káposzta palántákat, a jó felével felfelé, vagy lefelé. De emlékszem a történet lényegére. A végén a farmer ezt mondta: „Én olyasvalakit keresem, aki engedelmeskedik az utasításoknak.” A farmer nem olyat keresett, aki majd egyetért vele a káposzta palánták elültetésének módjában. Ő olyan embert keresett, aki pontosan azt teszi, amit mondanak neki.

Könnyű összekeverni ezt a két dolgot. Valószínűleg gratulálunk magunknak az engedelmességünkért olyankor, amikor valójában pusztán csak egyetértünk azzal, amit mondtak, hogy tegyünk meg. Vajon gyakran

nem ez a helyzet? Ez számunkra helyesnek vagy bölcs dolognak látszhat. Pontosán annak a dolognak tűnhet, amit tenni kell, ezért meg tesszük. De cselekedetünknek kevés köze van az engedelmességhez.

Az Istennek való engedelmesség legjobb próbája, ha egyszerűen azért tesszük meg, amit mond, mert Ő mondta. Ha egyetértünk azzal, amit mond, az hasznos. De ez csak másodlagos fontosságú. A lényeg az, hogy fogunk-e engedelmeskedni, akár megértjük Isten indítékait, akár nem? Ez lett volna Ádám engedelmességének a bizonyítéka. S ez a mi engedelmességünk bizonyítéka is.

Nem tudjuk, milyen hosszán élt Ádám azelőtt, hogy megszegte Isten parancsát. Látszólag nagyon rövid ideig, de ez nem is fontos. Ami fontos az az, hogy Ádám meghalt, ahogyan Isten megígérte. Nem halt meg azonnal fizikailag, de engedetlensége következményeként a halál magvai beültetettek a testébe. Bár fizikai halála tette következtében elkerülhetlenné vált, mégis az a halál, amellyel Ádám aznap meghalt, teljesen más jellegű volt. Ádám *lelkileg* halt meg. Ez a dolog veleje. Ez a lelki halál az, aminek a megértésére el kell jutnunk. Ez a lelki halál az első akadály közöttünk és Isten között.

Mondtam már neked korábban, hogy Ádám próbatétele felvetett egy kérdést. Ez a kérdés az volt, hogy *mekkora értéket tulajdonít az ember az Istennel való folyamatos közösségnek és barátságának?* Most Isten megkapta Ádám válaszát.

Ádám tette lényegében ezt sugallta: „Nagyon előnyös és jó Istennel közösségben lenni, de nekem a magam útját kell járnom. Ez az első. Aztán majd gondolkodom az Istennel való barátkozásról!”

Nos lehet, olyan sokáig éltünk Isten nélkül, hogy Ádám viselkedése egy cseppet sem döbönt meg minket. Demokratikus társadalmak polgáraiként könnyen odáig juthatunk, hogy úgy gondolunk Istenre – ha egyáltalában gondolunk Rá – mint polgártársunkra, akinek ama szabályok szerint kell tevékenykednie, amit „fair play”-nek szokás nevezni. Jelölje ki Isten az Ő területét, és tartson rá igényt. Mi lesz ez? Egy négyzetmérföldnyi válogatott farmterület? Egy nyüzsgő metropolis üzleti negyede? Vagy Isten inkább a csillagos ég hatalmas területét szeretné? Nagyon jól van, kapja hát meg! De legyen az bármi, és legyen az bár-

hol, elégedjen meg vele! Tiszteletben fogjuk tartani Isten jogait a saját területén, de elvárjuk, hogy Ő is tartsa tiszteletben a mi jogainkat!

Az ember, aki így gondolkodik, két hibát vét. Először is félreérti Istent. Kitérta Istent a saját Maga által választott szerepekből. Ezen ember számára Isten nem a Teremtő, nem a Törvényadó, s nem a Bíró. Isten azonban nem engedi meg, hogy kitérjék Őt. Bolondok vagyunk, ha azt képzeljük, hogy Isten a mi polgártársunk lesz.

S van még egy dolog. Az ehhez hasonlóan gondolkodó ember azt a kockázatot vállalja fel, hogy Isten a szaván fogja! Egyedül akar maradni? Szeretné, ha Isten inkább nem avatkozna bele az életébe? Nos, lehet – legalábbis egy időre – hogy járhatja a maga útját. A tapasztalata azonban nem lesz túl rózsás.

Ezt a vágyat, hogy hagyjon Isten békén, nevezzük „lelki halálnak”. A lelki halál az Isten iránti halál. Az ember lehet nagyon is élő ebben a világban, mégis halott. A sír illata lengi körül azt az embert, aki nem ismeri az Isten utáni sóvárgást. Vibrálhat lelkesedéssel, ha pénz, vagy hatalom van kilátásba helyezve. Az ilyesmi elég gyakori. Nap mint nap látjuk, s úgy beszélünk az efféle emberekről, mint akik teljességgel és káprázatosan élők. De nincs igazunk. Ezek halott emberek. Legalább annyira halottak, mint egy régesrég elfeledett törzs megkövült csontvázai.

Kik hát a lelkieg halott emberek ebben a világban? Azok, akik Isten nélkül elégedettek. *Te* is halott ember vagy, ha ez rád is igaz.

Itt azonban egy figyelmeztető szót kell ejtenem. Olyan emberekről beszéltem, „akik Isten nélkül elégedettek”. Hadd mondjam meg neked, hogy ez mit *nem* jelent. Ez nem jelenti azt, hogy ez az ember kielégítőnek véli az életet. Nem jelenti azt, hogy elégedett lesz. Lehet valaki boldog, hogy megszabadul minden Istennel kapcsolatos gondolattól, de ez nem teszi őt boldog emberré. Ezt világossá kell tennem. Nem akarom, hogy félreértsenek.

Hadd vegyem górcső alá a te esetedet. Talán nem nevezed magad boldog férfiúnak, vagy nőnek. „Nézd”, mondhatod, „saját nyughatatlanságom mutatja, hogy nem vagyok megelégedve Isten nélkül”.

De várj! Ne légy olyan biztos ebben! A nyughatatlanságod azt mutatja, nem vagy elégedett. De nem mond semmit arról, akard-e, hogy Isten

beleavatkozzon a dolgaiba. Ez egy teljesen más dolog. Elégedetlenséged azt mutatja, szükséged van Istenre. Az, hogy vágyol-e Rá, az egy teljesen más kérdés. Hadd mondjam el ezt még egyszer! Lelkieg halottnak lenni annyit jelent, mint elégedettnek lenni Isten nélkül. Nem azt jelenti, hogy egyszerűen elégedett vagy.

Észrevehetted, hogy könnyedén átsiklottam Ádámról terád. Egyik pillanatban még Ádám életének egy mozzanatáról beszéltünk, ami nagyon régen történt. A következőben pedig úgy alkalmaztam rád azt, ami Ádámval történt, mintha közben nem teltek volna el évszázadok. Hadd magyarázzam meg, miért tettem ezt.

Mikor Ádám és Éva bűnbe estek, ők alkották az emberi fajt. Nem volt más ember a Földön, csak ők ketten. Bennük, mikor elfordultak Istentől, az egész emberi faj elfordult Istentől. Mikor elbuktak, nem maradt több istenfő ember a földön. Eddig világos. De van még valami, amiről szót kell ejteni. Ha tényleg csak ez lett volna a probléma, Isten várhatott volna, míg Ádámnak és Évának gyermekei lesznek, akikkel élvezhette volna a közösséget. Elfelejtette volna az első emberpárt, és fontolóra vehette volna a barátságot a fiaikkal és leányaikkal. A várakozás nem okozott volna problémát Istennek. A Szentírás világossá teszi, hogy Ő sohasem siet.

Nem, ennél több, sokkal több volt Ádám bűnében! Bizonyos értelemben Ádám valamennyiünkért állt, vagy bukott. Ezért szokták Ádám bűnét „az ember bukásának”, vagy egyszerűen „a bukásnak” nevezni. Mikor Ádámnak és Évának gyermekei születtek, ők ugyanolyan buktak voltak, mint Ádám. Ők sem törődtek az Istennel való közösséggel. S az ő gyerekeik is az őseikhez voltak hasonlóak. A „bukás” az emberi élet ténye. Manapság ugyanolyan valóságos, mint mikor egykor Ádám vétkezett.

Korábban ezt olvastuk a Bibliában:

„Amely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. . . Élt vala pedig Ádám százharminc esztendő, és nemze fiat az ő képére és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek.” (1Móz 5,1.3)

Ennek az igazságnak a mondanivalója elég egyértelmű. Jóllehet Isten Ádámot Önmagához hasonlóan alkotta, Ádám elvesztette ezt az Istennel való kezdeti hasonlatosságot. S később, amikor Ádám és felesége gyermekeket nemzettek, azok olyanok voltak, mint Ádám. Ádám képére és hasonlatosságára születtek. Ők is halott emberek voltak, *lelkileg halott* emberek, akiknek a testében ugyanúgy benne voltak a fizikai halál magvai, s így egy napon valamennyit magához szólította a sír. Mózes első könyve ötödik fejezetében nyolcszor olvassuk az Ádámtól származó emberekről, hogy „...és meghala”. Ádám után egyetlen ember sem kérdezte, hogy ez, vagy az az ember meg fog-e halni. Csak azt kérdezték: „Mikor?”

Az egyik akadály Isten és ember között tehát az ember halott mivolta Isten iránt. Nevezhetjük ezt az ember *romlottságának* is. Az ember romlott a lénye velejéig. Ha nem így lenne, szeretné és szolgálná Alkotóját. De nem ez az egyetlen problémája. Van még egy akadály Isten és ember között. Ez az akadály az ember *bűnössége*. Ezzel szeretnék foglalkozni a következőkben.

Észrevehetted, hogy az emberek a „bűnösség” szót több értelemben is használják. Manapság sokat beszélnek a pszichológiáról és sokan érdeklődnek az ember lelkiállapotai iránt. A bűnösség ezek egyike. Szoktuk mondani, hogy „György tele van bűntudattal”, vagy „Júliát nagyon leterheli a bűntudata”. Mindkét esetben György, vagy Júlia egy lelkiállapotáról beszélünk. Egyesek megvádolták Györgyöt azzal, hogy nem teszi meg, amit meg kellene tennie. György gyanítja, hogy igazuk van, ezért most bűnösnek érzi magát. Valaki azt mondta Júliának, hogy nem lett volna szabad megtennie, amit megtett. Ezért most gyötri a bűntudat. Mindkettőjüket bosszantják ezek az érzések, de nem múlnak el. Később majd még többet is mondok erről a lelkiállapotról. Ez azonban nem a „bűnösség” szó ama használata, amit most igyekszünk megragadni.

A „bűnösség” szót az ember törvény előtti állapotának leírására is használják. A szó eme használatának lehet, hogy semmi köze sincs az ember lelkiállapotához. Valaki akkor mondható bűnösnek, ha megszegte a törvényt, akár tud róla, akár nem. György és Júlia is bűnös lehet a szónak ebben az értelmében mindennemű ezzel kapcsolatos belső meggyőződés

nélkül is. Lehet, hogy ez a kérdés soha fel sem merül bennük. Ebben az értelemben áll a bűnösség akadályként Isten és az ember között. Az ember egy törvénysértő. Az ember bűnös, azaz egy bűnöző Isten szemében. Szóba se jöhet a szabad és nyílt közösség Isten és ember között mindaddig, amíg az ember bűnös marad Isten bírói széke előtt. Hiszen ekkor Isten igazságossága forogna kockán! Megengedje, hogy az ember lábbal tiporja a törvényeket, amelyeket Ő megalkotott? Ez a modern álom, de biztos, hogy ez egy hazugság.

„Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az Ő füle, hogy meg nem hallgathatna; hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott.”

(Ézs 59,1-2)

Itt derül fény a hazugságra. Törvényszegőként az ember ki van téve bűne jogos büntetésének. Ő ebben az értelemben bűnös, akár érez bármiféle „bűntudatot” a szó másik értelmében, akár nem.

Ezen a ponton, azt hiszem, biztosan lesz valaki, aki ezt mondja: „Most biztos, hogy nem rólam beszélsz! Én soha nem merészném Isten törvényeit lábbal tiporni. Távol legyen! Egész életemben a jót próbáltam megcselekedni. Ez semmit sem ér?”

Nos, majd később kitérünk az érdemek dolgára. Teljesen egyetértek azzal, hogy érdemre van szükségünk. Kellenek nekünk valamiféle, a javunkra írott érdemek Isten előtt. De teljességgel értelmetlen a saját jócselekedeteinkből fakadó érdemeinkről beszélni. A Biblia világos: nem tettük meg „a helyes dolgot”, se te, se én, ezért érdemekkel dicsekedni lehetetlen.

Azt se mondhatjuk, hogy *megpróbáltuk* a jó dolgot cselekedni. Ez a kis „megpróbáltuk” szó valószínűleg becsap minket. Mikor végül meglátjuk, hogy mekkora csődöt mondtunk, szeretünk visszavonulni a „megpróbáltam” mögé. „Megpróbáltam”, mondjuk, „és nem tehetek róla, hogy csődöt mondtam”. Csak egy érzéketlen ember nem fogadja el a „Megpróbáltam!” magyarázatot – gondolhatod.

Isten azonban nem azért nem fogja elfogadni a „megpróbáltam”-ot, mert érzéketlen, hanem mert a kifogás hamis. *Nem próbáltuk meg szolgálni Istent az Ő kedvéért.* Istent szolgálni az Ő kedvéért, ez minden valódi szolgálat veleje! Valójában pontosan az ellenkezőjét tettük. Istent szolgálatának ürügyén saját magunknak szolgáltunk. Ezért állítja a Szentírás nagyon világosan, hogy minden ember ellenségeskedik Istennel.

Itt vannak például Pál apostol szavai:

„Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békeesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmessékedik, mert nem is teheti.” (Róm 8,6-7)

Abból, amit Pál mond, világos, hogy az ember nagy bajban van. A „bűnös emberről”¹ szólva Pál nem azt akarja sugallni, hogy egyes emberek nem születnek bűnösnek. Semmi sem áll messzebb a szándékától. Pál azonban elismeri, hogy egyes embereket már megérintett Isten Lelke, és ők bizonyos mértékű változáson mentek keresztül. Pál a „bűnös ember” kifejezéssel az embert a maga természetes állapotában írja le, még Isten beavatkozása előtt.

Pál tehát elmondja nekünk, hogy a bűnös ember elméje „ellenségeskedés Isten ellen”. Jézus ugyanezt mondta el más szavakkal, mikor az ember Iránta és Atyja iránti gyűlöletéről beszélt. (lásd Jn 15,18-25) Ezeket a szavakat vonakodhatsz elhinni, de ezek egy dolgot kétségtelenné tesznek. Megmutatják, hogy miféle szolgálatot tesz a természeti ember Istennek. Mert látod, *az ember, aki gyűlöli Istent, soha nem fogja Istent szolgálni az Ő kedvéért.*

Hadd szemléltessem, mire gondolok. Tegyük fel, van egy munkaadó, akit gyűlölsz. Nevezzük őt Barna úrnak. Szolgálni fogod Barna urat? Természetesen igen, hisz ezt feltételezi a munkaadó-munkavállaló viszony. Azért alkalmaznak, hogy bizonyos feladatokat elláss, és el is látod ezeket. De vajon mondható, hogy Barna urat *az ő kedvéért* szolgálod? Egyáltalában nem! Ha szeretnéd őt, akkor ez lehetséges lenne.

¹A fenti igehelyen az angol eredetiben a „test” szó helyén először a „bűnös ember”, másodsor a „bűnös elme” kifejezés áll. – *A fordító megjegyzése.*

Am jelenlegi ellenséges álláspontodban más indítékok tartanak téged ezen a munkahelyen. Szükséged van a pénzre. A munka presztízzsel jár. Félsz, hogy csődtömegnek tartanak. Férjed, vagy a feleséged kegyetlenül összeszidna, ha távoznál! Ezen okok bármelyike, vagy mindegyike rávehet téged arra, hogy ennek az embernek az alkalmazásában maradj. Rávehet, hogy a tőled telhető legjobb munkát végezd ott. A tény azonban tény marad: nem mondhatjuk, hogy Barna urat *az ő kedvéért* szolgálod. Ez nem lehet kérdéses. Csak akkor változnának a dolgok, ha felhagynál a Barna úrral szembeni ellenségeskedéssel. Csak ekkor szolgálhatnád Barna urat *az ő kedvéért.* Csak ebben az esetben „próbálhatnád meg”.

S ugyanez a helyzet Istennel is. Amíg ellenségesek vagyunk Vele, az Ő szolgálata tönkre van téve. Elcsúfítja a tény, hogy ez nem Isten szolgálata *az Ő kedvéért.* Annál mindig valamennyivel kevesebb. Az „Én megpróbáltam!” szavak egyszerűen nem igazak. És mindaddig nem is lehetnek igazak, amíg Istent gyűlöljük!

Két akadály tornyosul tehát az ember és az ő Istene között. Ezek itt és most elválasztanak téged a te Alkotódtól, hacsak Isten nem avatkozott bele az életedbe. Első a *romlottság.* Lényedet teljesen áthatja a Vele szembeni ellenségesség. Isten iránt „halott” vagy.

A másik az elsőből következik: *bűnös* vagy Isten előtt. Nem szolgálta Őt. Minden vallásosságoddal egyetemben (vagy annak hiányából kifolyólag) nem tettél semmit sem Isten iránti szeretetből. A legerkölcsebb cselekedetedet is beszennyezte ez a tény: ezek soha sem Isten kedvéért történtek. Nem kerested Őt. Saját érdekeidet tartottad szem előtt. Ebben Ádámot, s Ádám fiait követted. S az ádámí vonal egészét – minket, valamennyiünket – egészen eddig az óráig. Bármiféle változás egy emberben ezt illetően egyedül Isten kegyelmének tudható be.

3. fejezet

A MEGHÍVÁS JELENTÉSE

Nézzük meg az Úr Jézus szavait még egyszer:

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28)

Szoros kapcsolat van ezen szavak, valamint azon akadályok között, melyekről korábban beszéltem, s szeretném megmutatni, hogy pontosan mi is ez a kapcsolat.

Azt mondtam, hogy Isten azért vált emberré, hogy elhárítsa azon akadályokat, melyek Közte és köztünk állnak. Láttuk, hogy ezek az akadályok a mi *romlottságunk* és a *bűnösségünk*. A problémák teljesen a mi oldalunkon vannak: bennünk és az Isten törvényéhez való viszonyunkban. Ezért vált Isten emberré. Ezért kell odafigyelnünk az Istenemberre, Jézus Krisztusra, mikor hozzánk szól. Bölcs dolog odafigyelni még akkor is, amikor szavai ítéletről és rémségekről szólnak. Itt azonban a könnyörület hangját halljuk. Ezek kegyes szavak. Ő Magához hív minket. Nézzük, meg tudjuk-e érteni, mit is jelent ez.

Első ránézésre a Krisztushoz való jövetel problémája abban rejlik, hogy Ő nincs itt fizikailag. Mikor az édesapa azt mondja, hogy „Gyere ide”, vagy „Gyere hozzám”, a gyermek tudja, mit kell tennie. Átmegy a szobán, a mezőn, az utcán, vagy akármilyen téren, ami közte és az édesapja között van. Így engedelmeskedik édesapja parancsának. Legtöbbször

nem nehéz engedelmessé válni egy efféle hívásnak, ha a két embert elválasztó tér nem túl nagy. S ha Jézus is itt lenne, hasonló módon reagálhatnánk a hívására.

Természetesen azonban nem láthatjuk Jézus Krisztust. S még ha látnánk is Őt, az sem elégítené ki a szükségletünket. Végül is, azok az emberek, akik hallották az Úr Jézustól ezeket a szavakat, az Ő fizikai jelenlétében voltak. Az, hogy Köré tömörültek volna, nem adott volna nekik megnyugvást. Igazából, amikor Jézus azt mondta, hogy „Jöjjetek énhozzám”, valami egészen másra gondolt. S mi, akik nem láthatjuk Őt, nagyon is hálásak lehetünk ezért Neki!

Amikor Jézus ezeket a szavakat kimondta, két különböző módon fogalmazta meg ugyanazt a meghívást. Azt hiszem, segíteni fog, ha ezeket egymás mellé tesszük.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.”

(Mt 11,28)

„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”

(Mt 11,29)

Ha közelebbről megnézzük, látjuk, hogy mindkét kijelentés három részből áll. Ugyanaz a rövid vázlat vonatkozik mindkettőre:

1. Meghívás (ami egyben parancs is),
2. Leírás,
3. Ígéret.

Az első oszlopban a már vizsgált meghívás van. De nézzük meg a második oszlopot. Ez is egy meghívás, mégpedig ugyanaz a meghívás. Mindkettő Jézus parancsával kezdődik, s mindkettő ígérettel ér véget. Mindkét esetben az ígéret ugyanaz: a megnyugvás ígérete. Jézus nyilvánvalóan ismétli Önmagát. Ezt a hangsúly végett teszi. Azért, hogy világossá tegye a mondanivalóját. Ebben a dologban ne próbáljuk félreérteni.

Meghívása és ígérete közé Jézus beszúrta az emberek két leírását. Az első oszlop azokról szól, akik érzik az élet terheit. Ők „megfáradtak és megterhelgették”. A második oszlopban Jézus Önmagát mutatja be. „Én szelíd és alázatos szívű vagyok” – mondja. Jézus pontosan az a fajta személy, akivel a megfáradt, megterhelt ember találkozni szeretne.

Vizsgáljuk meg azt, ahogyan Jézus megfogalmazza a két meghívást. Gondolom látható, hogy Jézus nyilvánvalóan azt akarja, hogy a két bevezető meghívás ugyanazt jelentse. A „jöjjetek énhozzám” és a „vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem” kifejezések ikrek. Mind a kettő jelentés lényegében azonos. *Krisztushoz jönni annyi, mint felvenni az Ő igáját, és elfogadni az Ő tanítását.*

Az „iga” szót használva Jézus két módon érintette hallgatóságának gondolkodását. Először is, ők mezőgazdasági tevékenységet folytató társadalomból jöttek. Az igák a napi életük szokásos eszközei voltak. Ők maguk is szántottak igákba fogott ökrökkel, vagy gyakorta láttak másokat, akik ezt tették. Emellett azonban volt egy másik tény is. Az „iga” szót egy másik értelemben is gyakran használták. A rabbi is használták az ember kötelezettségeinek vonatkozásában. Beszéltek például „a törvény igájáról”. Egy izraelitának teljes mértékben be kellett tartania Isten törvényét. Ezen kötelezettsége volt az ő „igája”. Ha az ember felvállalt valamiféle új kötelezettséget, új igát vállalt magára. Új módon vált elkötelezetté.

Az „iga” tehát alávettetést jelent. Mikor Jézus „az én igámról” beszélt, arra szólította fel a hallgatóit, hogy vessék alá magukat az Ő tekintélyének. Hívása nem elsősorban egy szabályrendszerre vonatkozott. Ő arra buzdította az embereket, hogy az Ő személyéhez legyenek hűségesek. Jézus úgy beszélt, mint egy király, aki azt akarja, hogy alattvalói szeressék Őt, bízzanak Benne, és tartsák meg a parancsolatait. S ma is így szól, mikor azt mondja: „Jöjjetek énhozzám”. Arra sürget, hogy add át Neki, mint Uradnak, önmagadat. Soha nem szabad úgy olvasnod a szavait, mintha azok személytelenek lennének. Az Újszövetségben az Úr Jézus sokféleképpen mondja azt, hogy „Jöjjetek énhozzám”. Mindegyik esetben egy hűséges ragaszkodásra szólít fel téged.

Jézus néha az egyszerű „higgy” szóval szólítja fel az embereket, hogy

jöjjenek Hozzá. Ezt a szót könnyű félreérteni, ezért a következőkben ezzel szeretnék foglalkozni. Először is itt van néhány példa arról, ahogyan Jézus használja:

„Mondának azért néki: Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? Felele Jézus és monda nékik: az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.” (Jn 6,28-29)

„Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mind-az, aki látja a Fiút és hisz Őbenne, örök élete legyen...” (Jn 6,40)

Később az apostolok ugyanekkora hangsúlyt helyeztek a Krisztusban való hitre. Pál például ezt mondta a filippibeli börtönőrnek:

„Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe!” (ApCsel 16,31)

Világos, hogy a Jézusban való hit a keresztyén üzenet központi része. De vajon ez mit jelent?

Hinni Jézusban annyit tesz, mint megbízni Benne. Ha arra gondolunk, hogy valójában mit teszünk, mikor egy személyben megbízunk, jó elképzelésünk lesz arról, mire gondolt Krisztus, mikor felhívta az embereket, hogy higgyenek Benne. Szeretném ezt röviden kifejezni, hogy a folyamat világossá váljon számunkra.

Hadd kezdjem egy megkülönböztetéssel. A *Faith: the Gift of God* (A hit: Isten ajándéka) című könyvemben így fogalmazom meg:

„Tegyük fel, meghalljuk, amint egy ember ezt mondja: „Megbízom a feleségemben.” Lehet, hogy csak egyetlen eseményre, vagy esetre gondol, amikor ezt mondja? Nem, az a valószínűbb, hogy azt akarja kifejezni, minden esetben bízik benne. Mikor el akarunk különíteni egy konkrét cselekedetet, rendszerint másképp fogalmazunk. Ezt mondjuk „Bízom Mihályban, hogy...” Azután kiegészítjük a mondatot

azzal az egy cselekedettel, amire gondolunk. „Bízom Mihályban, hogy kiteszi a szemetet”. „Bízom Mihályban, hogy elkészíti a sültet”. „Bízom Mihályban, hogy megeteti a macskát”. Ha azt mondjuk: „Megbízom Mihályban” – anélkül, hogy ehhez bármit hozzátennénk, gyakran valami többre gondolunk. Ez a „valami több” az, amit egy személybe vetett hitnek nevezünk.”

Hogy ezt világosabbá tegyem, hadd körítsek hozzá egy történetet. Tegyük fel, autóval utazom Cincinattiból, ahol lakom, Chicagóba. A távolság körülbelül 300 mérföld, így örülni fogok valamilyen társaságnak. Az úton meglátok egy szegényesen öltözött autóstoppost, megállok, és felveszem.

A fickó arca nem valami bizalomgerjesztő. Mélyen ülő, apró szemei vannak, amilyenek a gonosztevőknek a westernfilmekben. Valóban, kis idő múlva már bánom, hogy nem hallgattam a feleségem búcsútanácsára: „Ne végy fel stopposokat!”

Indianapolis után látom, hogy kevés az üzemanyag. Mikor megálltam tankolni, odafordultam újdonsült „barátomhoz”, és adtam neki egy egyszáz dolláros bankjegyet.

– „Tessék, vegye el és hozzon két kólát”.

– „Oké”, mordult fel, és eltűnt az egyszáz dollárossal. Egy-két percen belül visszajött az itallal. A küldetés azonban mit sem változtatott a külsején, ugyanolyan gonosztevőnek látszott, mint annakelőtte. Valójában örülök, hogy most itt leállok a történettel, mert így megszabadulok tőle!

De hadd tegyek fel neked egy kérdést. Mondhatnád-e azt, hogy én megbíztam ebben az emberben? Végül is odaadtam neki a pénzemet. Ez vajon nem a bizalom jele? Mi a véleményed?

Az igazság viszont ez: annyiban bíztam benne, hogy vegyen nekünk két kólát. Mikor azt mondta „Oké”, hittem neki, a szaván fogtam. De soha nem mondhatnád: „Tom megbízott benne”. Sokkal közelebb lenne az igazsághoz, ha az ellenkezőjét állítanád!

Hadd idézzem ismét előbbi könyvemet:

„A tény az, hogy gyakorta bízzuk olyan emberekre, hogy ezt,

vagy azt megtegyék nekünk, akikben általában véve (egyáltalán) nem bízunk. Tudom, hogy egy bizonyos üzletember nem tisztességes módon üzletel. Ez nem jelenti azt, hogy ne bíznék abban, hogy valós választ ad nekem, ha megkérdem, hogy a hét melyik napja van, vagy hogy milyen messze van a szomszédos város. Ám mégse mondható, hogy hitem lenne az illetőben. Ahhoz sokkal több kell.”

Mit jelent tehát hinni valakiben? Miképpen különbözik ez egy kijelentésbe vetett hittől? Valójában az az igazság, hogy az egy személybe vetett hit nem különbözik egy kijelentésbe vetett hittől, hanem ugyanaz a dolog, csak hogy sokkal szélesebb skálán. *Egy személybe vetett hit általános bizalom abban, amit az az illető mond.* Kik azok a személyek, akikben hiszek? Ők azok a férfiak és nők, akiknek kijelentéseiben és állításaiban általában megbízok.

Nos ez az, amit Jézus Krisztus követel tőled: *egy Feléje irányuló, teljeseen ráhagyatkozó magatartást.* Azt kéri, hogy alapozz az Ő összes állítására és kijelentésére. S mikor ezt megtetted, akkor megbíztál Benne.

Azt hiszem, ezzel kapcsolatban sokakban van némi zavar. Nagyon könnyű azt mondani, hogy bízol Jézusban, hogy ezt, vagy azt megteszi neked. Ez azonban nem elég. Ez az, amit néha „könnyű hívőségnek” neveznek. Jézus Krisztusban, mint személyben kell bíznod. Nincs jogod elkülöníteni Jézus valamelyik ígérését, és csak arra alapoznod. *Tőle* kell függened, *Rá* kell hagyatkoznod.

Úgy gondolom, ezt tovább kell fejtegetni, hogy semmiféle tévedés se alakuljon ki ezzel kapcsolatban. Évekkel ezelőtt egyszer beszélgettem egy lánnyal, akit Millie-nek fogok nevezni. Nyíltan erkölcsstelen életmódot folytatott. A beszélgetés valahogy ekképpen zajlott:

- „Millie” – kérdeztem – „te keresztyén vagy?”
- „Hát persze, hogy az!”
- „De Millie, hogyan állíthatod ezt, miközben eléggé istentelen életet élsz?”
- „Ugyanolyan jól ismerem az evangéliumot, mint te – szállt velem szembe –, ezt mondja: Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz. Hiszek Jézus-

ban, tehát üdvösségem van. Egy napon ugyanúgy a mennybe kerülök, ahogyan te!”

Szégyeltem beismerni, de akkor nem tudtam, hogyan válaszoljak Millie-nek. Most már látom, mi volt Millie problémája, de akkor nem láttam. Úgy tűnik, Millie valóban hitte, hogy az Úr majd a mennybe viszi. Nagyon sok – az Úrral kapcsolatos olyan dolog is volt azonban –, amelyekben nem hitt. Nem hitte, hogy az Úr jobban tudta nála, miképpen kell élnie az életét. Természetesen ezt nem mondta. Ha megkérdéztem volna tőle: „Nem gondold azt, hogy az Úr bölcs volt, mikor megtiltotta a szexuális kicsapongást?”, kétségem sincs róla, hogy a válasza „De igen” lett volna. Végül is egyikünknek sem kerül túl sok idejébe megtanulni a helyes válaszokat. Ez nagyon könnyű. Millie élete azonban azt mutatta, hogy ő úgy vélte, jobban tudja a dolgokat, mint az Úr.

Nos, én természetesen nem vagyok Millie bírója. Mindketten hálásak lehetünk ezért! Ám a jelenség, amit Millie szemléltet, széles körben elterjedt. Valahogy így hangzik: ha bízom Jézusban, hogy megment a pokoltól, akkor ezt Ő meg is teszi. Vagy így: ha hiszem, hogy Jézus meghalt értem, minden rendben lesz velem. Vagy akár így: mivel imádkoztam és kértem Jézust, hogy jöjjön a szívembe, s hiszem, hogy bejött, én most keresztyén vagyok.

Mi a közös ezekben az elgondolásokban? Mindegyikük *lehet* – kihangsúlyozom a *lehet*-et –, sokkal kevesebb a Krisztusban való hit átfogó jelentésénél. Ezek a nyilatkozatok a Jézus Krisztusba vetett személyes hitnél kevesebbet fejezhetnek ki.

Próbálj jól megérteni: nem szeretném, ha most félreértenél! Nagyon jól tudom, hogy egy frissen megtért keresztyén lehet, hogy nem képes oly módon kifejezni a hitét, ami kielégítene egy teológust. Emiatt egy igazi keresztyén *mondhatja* az általam előbb felsorolt kijelentések bármelyikét. Lehet, hogy valóban megbízik Krisztusban és a hitét az alábbi egyszerű szavakkal írja le: „Hiszem, hogy Krisztus meghalt értem”, vagy „Hiszem, hogy Jézus megment engem a pokoltól”. Én nem akarnám ezt tagadni. Egy férfi, vagy egy nő lehet keresztyén a szó legteljesebb értelmében anélkül, hogy világosan tudná értelmezni, vagy képes lenne jól kifejezni, mindazt, ami az ő szívében folyik.

S itt a lényeg. Arra irányuló buzgóságunkban, hogy keresztyénné tegyünk, lehet, hogy valamennyivel kevesebbet kínálunk, mint Magát Jézus Krisztust. Lehet, hogy elkülönítünk egyetlen ígéretet, és azt kínáljuk. Ez azonban nem megfelelő, ez nem elég. Nem ebben, vagy abban az ígéretben kell bíznod, hanem egy személyben. S mikor Jézus Krisztusban hiszel, nem fogod nehéznek találni azt elhinni, hogy a parancsai ugyanolyan fontosak, mint az ígéretei. Arra jutsz majd, hogy mindegyiket ugyanaz a mérhetetlen bölcsesség formálta. S ha ezt gondolod, igazad lesz!

Ha követtél engem mostanáig, azt hiszem, meg fogod látni, hogy miért beszélt úgy az Úr Jézus, ahogyan beszélt. A „Jöjjetek énhozzám” jó módja annak kifejezésére, amit kér tőled. Ugyanígy a „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem...” is. Első ránézésre különböző dolgoknak tűnhetnek. De mindegyik azt mondja, hogy „bízz Bennem, higgy Bennem, kövess Engem”. Ez az, amiről a Jézushoz való jövetel szól!

Van még egy szó, ami azt a változást írja le, amit Jézus kényszerít rád. Ez a szó a „megtérés”. Ezt szeretném megvizsgálni a következőkben.

A legegyszerűbben kifejezve „megtérni” annyi, mint „meggondolni magad”. Maga a szó nem mondja meg, hogy mivel kapcsolatosan kell meggondolnod magad. Az egész Szentírásra szükséged van, ha meg akarod tudni. De a dolog lényege ez: ha azt mondják neked, „térj meg”, az azt jelenti, hogy gondold meg magad.

Egyes keresztyének ellenzik a „gondold meg magad” kifejezést. Azt hiszem, azért nem szeretik, mert oly gyakran „gondoljuk meg magunkat” jelentéktelen dolgokkal kapcsolatosan. Valaki szeretne egy gombóc fagyit. Az eperfagyi mellett dönt. Ám épp mielőtt kéréne, meggondolja magát. „Azt hiszem, inkább csokifagyit ennék, meggondoltam magam!” Milyen könnyű is ebben az esetben az embernek meggondolnia magát! Egy szemernyi különbséget sem jelent ennek a fagyi-szeretőnek az életmenetében.

A Biblia megtérésre felszólító parancsa másfajta. Ez egy átfogó gondolkodás-változásra szólít fel. Az ember egy porcikája sem marad érintetlen, mikor a szó bibliai értelmében tér meg. Új értékrendje lesz. Másként

látja az életet. Új érzések izgatják. S nem hagyhatom ki a tetteit: teljesen megváltoznak, az istenfélelem irányítja őket. Mikor az ember ebben az értelemben „gondolja meg magát”, „elméje” egyenértékű az egész belső életével.

Hogyan változnál meg, ha megtérnél? Nos, az bizonyos, hogy megváltoztatnád az Istennel kapcsolatos gondolkodásmódodat. Hadd beszéljek neked egy kicsit azokról a szélsőségekről, melyeket az ember kigondolhat Istenről. Te jobban tudod majd nálam, hogy amit mondok, az rád illik-e.

Az ember elméje egyfelől a lehető legtávolabbra úzi magától az Istennel kapcsolatos gondolatokat. Ez az Isten elkerülésének szélsőséges esete. Pál beszél olyan emberekről, akik „nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretőkben megtartsák.” (Róm 1,28) A természeti ember számára gyakran tűnik kívánatosnak Teremtője figyelmen kívül hagyása. Azt képzelem, ezt azért kell tennie, hogy az igazán „fontos dolgokra” összpontosíthasson (például a saját karrierjére és ambícióira). Teljesen biztos abban, hogy Isten nem fog megbántódni emiatt. Hiszen semmiféle sértés nem áll szándékában!

„A gonosz az ő haragos kevélységében senkit sem tudakoz;
nincs Isten, ez minden gondolatja.” (Zsolt 10,4)

Milyen könnyen elveti az ember a komoly gondolatokat Istenről!

Van azonban egy másik szélsőség is. Az ember gyakran gondolkodhat úgy Istenről, mint... saját végcéljainak eszközéről! Mivel szegény, ezért Isten a gazdagságot jelenti. Beteg, ezért Isten út az egészséghez. Veszélyben van, de ha Istent kicsit körbeudvarolja, mégis biztonságba juthat. Milyen kényelmes is ezekben az esetekben visszatérni Istenhez! Nem csoda, hogy Pál külön figyelmeztetett azok ellen, akik „az istenfélelmet nyerekedésnek tekintik”! (1Tim 6,5)

Ellenben, hogyan gondolkodsz majd Istenről, ha megtérsz? Hogyan változik meg a gondolkodásod? Így: elkezdesz a Szentírás Istenéhez vonzódni. Istent méltónak fogod találni arra, hogy azért ismerd meg Őt, hogy megtudd, milyen. Felismered milyen ostobaság az a gondolat,

amely Istent valamiféle „magasztosabb” végcél eszközének tekinti. Nemcsak imádkozni fogod, hogy „legyen meg a Te akaratod” (amit sokszor elimádkozhattál annakelőtte), de örömet is fog okozni ennek elimádkozása még sorscsapások és fájdalmak közepette is. Nem azt mondom, hogy többé fel se merülnek benned az előbb említett szélsőségek. Nem, nem leszel tökéletes, még közelébe sem jutsz majd a tökéletességnek! De úgy tekintesz majd az Istent elkerülni igyekvő, vagy az Őt öncélúan használni akaró gondolatokra, mint leküzdendő kísértésekre. S gyakran győzol majd ebben a küzdelemben.

Megváltozik a gondolkodásod azokkal az akadályokkal kapcsolatosan is, amelyekről már szoltam. Vegyük például a *bűnösség* kérdését. Lehet, hogy ez most két okból okoz neked problémát. Először is, kényelmetlennek érzed, másodsor, a pokolba kerülhetsz miatta. Ám ha megtérsz, egy harmadik dolog is felmerül. Mégpedig a következő: gyűlölni fogod még a gondolatát is annak, hogy megszomorítsd az Alkotódat. Számodra a hálátlanság csúcsát fogja jelenteni a kegyelmes Isten megsértése.

A *romlottságodat* is teljesen új fényben látod majd. Valójában közelebb járunk az igazsághoz, ha azt mondjuk, most először fogod annak mélységét megpillantani. Ez azonban cseppet sem rossz dolog – épp ellenkezőleg! Ez egy hatalmas lépés a mi Megváltónk, Jézus Krisztus megbecsülése felé. Sokkal nagyobb értéket fogsz Krisztusnak tulajdonítani, mikor meglátod a gödör mélységét, amelyből kiment téged.

Ez tehát Jézus „Jöjjetek énhozzám...” meghívásának a jelentése. Azt jelenti, higgyünk Benne, bízunk meg Benne, és tanuljunk Tőle. Azt jelenti, új nézetet alakítasz ki Istenről, a bűnösségről és a romlottságról. Teljes gondolkozás-változást jelent. Alávettetést jelent valaki Másnak, és az Ő akarata megcselekedésének keresését. Egyszóval, egy új élet megkezdését, és a régi élet hátrahagyását jelenti. Mindez benne foglaltatik a Krisztushoz való jövetelben.

A következő fejezetekben újra és újra halljuk majd, hogy az Úr Jézus azt mondja: „Jöjjetek énhozzám!” – remélem, odafigyelsz majd!

Tegyük fel azonban, van egy barátod, akiben szeretnéd, ha hinnék, és rábíznám az életem. Miképpen fognál bele, hogy meggyőzz engem?

Azt mondanád: „Higgy, higgy, higgy!”? Nagyon kétlem. Ez nem lenne valami bölcs dolog. És én sem szeretném ezt tenni a könyv hátralevő részében.

Ha lenne egy barátod, akiben azt akarnád, hogy megbízzak, *bemutatnád őt nekem!* Ez természetesen szükséges lenne ahhoz, hogy azt mondhasd nekem, bízzak meg benne. Ezt többször is megteheted. De nem az lenne a beszélgetés legfontosabb része. Helyette inkább a tulajdonságairól beszélnél nekem, és megmutatnád a jellemét. S a továbbiakban én is ezt akarom tenni.

A következő fejezetekben remélem meghallod Jézus hangját, mikor ezt mondja: „Jöjjetek énhozzám”, vagy „Higgyetek bennem”. S azért imádkozom, hogy válaszolj. Mindenesetre előttem áll a feladatom legkellemesebb része. Részletesen szeretnék beszélni neked az Úr Jézusról. Megpróbálom bemutatni Őt neked személyén és cselekedetein keresztül. Egyetlen keresztyén sem vágyakozhatna örömtelibb feladatra. Bízom benne, hogy csatlakozol hozzám.

4. fejezet

JÖJJEK ÉNHOZZÁM... MINT MEGVÁLTÓHOZ

Egészen biztos vagyok abban, hogy a legtöbbször számára, akik a nyugati világban élünk, a „megváltó” szó Jézus Krisztust juttatja eszünkbe. A „Megváltóról” nagy M-mel gondolkodunk. Bizonyos tekintetben igazunk is van. A „Megváltó” Jézus tulajdonnévé, szinonimájává vált. De természetesen a „Megváltónak” nem kell nagy M-mel kezdődnie, és egyáltalában nem kell tulajdonnévnek lennie. Ha tulajdonnévvé tesszük, azzal valójában azt kockáztatjuk, hogy elveszti eredeti jelentését. Valaki gondolhat Jézusra a „Megváltó” szót hallva anélkül, hogy felmerülne benne bármi, ami a szó eredeti jelentéséhez kötődik, ahhoz, amit akkor jelentett, amikor először használták Jézussal kapcsolatban.

Egy megváltó nyilvánvalóan egy szabadító. Ő egy megmentő, felszabadító. A szó tulajdonképpen azt sugallja, hogy a megszabadításra szoruló embert valami olyan veszélyből kell megszabadítani, amelyből önmagától nem képes szabadulni. Ekkor lép közbe az ő megmentője, vagy azért, hogy megsemmisítse az őt fenyegető dolgot, vagy azért, hogy elvigye őt annak hatósugarán kívülre. Ekkor beszélhetünk arról, hogy az ember „megmenekült”, s az ő megmentőjét nevezhetjük „megváltó”-nak.¹ Léteznek mesebeli megváltók, hős lovagok, akik a sárkányoktól

¹Angol eredetiben a „megmentett” szót (*saved*) a szövegösszefüggésnek megfelelően „üdvözült”-nek és „megváltott”-nak is fordítják. A megváltó pedig a *savior*, tehát a két szó gyökere közös, ami úgy a megváltásra, mint a megmentésre utal. – A *ford. megjegyzése.*

sem félnek, csakhogy megmenthessék a királynékat a végzetes megégettétéstől. Vannak aztán valódi életmentők is, például egy bányász-rencsétlenség hősei, vagy azok a csapatok, akik életük árán is útját állják a külföldi invázió áradatának. Esetenként egy ország, vagy egy nemzet köszönheti a jövőjét az ilyen emberek buzgóságának. A „megváltó” ilyenkor egy jogosan használt fogalom.

Nézzük meg, hogyan vonatkozik mindez az Úr Jézusra. Miért nevezük mi Őt „Megváltónak”?

Először is ott van a veszély kérdése. Ha feltesszük a kérdést, hogy miféle veszélyben van az emberiség, már láttunk is valamennyit a válszából. Az ember bűnös és romlott. Ezek az akadályok meggátolják őt abban, hogy megismerje Istent és engedelmeskedjen Neki. S végül ez lesz a pusztulásának oka is, amikor Isten, mint Bíró előtt áll majd. Ez az emberre leselkedő veszély. Mert amilyen bizonyosan Teremtő és Törvényadó Isten, olyan bizonyosan Bíró is. Ehhez kétség sem férhet. Ezt a következtetést levonhattuk akár a Bibliánk nélkül is. Isten az embert a saját Maga céljaira alkotta meg. Azt mondta nekünk, éljünk az Ő céljainak megfelelően. Nem lehet meglepő tehát, ha elszámolásra kötelez minket arról, amit megtettünk, vagy amit nem tettünk meg. Semmivel sem várhatunk ennél kevesebbet.

Ez persze a mi végromlásunk lesz. Ugyanazt kell megkérdeznünk, amit a zsoltáros kérdezett meg több ezer évvel ezelőtt:

„Ha a bűnöket számon tartod... kicsoda maradhat meg?!”

(Zsolt 130,3)

A válasz nyilvánvaló: senki. Egyáltalán senki! Ez a ránk leselkedő veszély azonban nem a történet egésze. Ha nem így lenne, semmi értelme sem lenne ennek a könyvnek.

Ezzel a veszéllyel áll szemben az Úr Jézus. Jézus Krisztusban a „Megváltó” szó elnyeri saját jelentését. Valójában, a görögből a magyarra történő fordítás során, ha egyetlen szóban akarjuk megragadni a „Jézus” nevet, a „Megváltó” (vagy Szabadító) szót kell használnunk. Nem sokkal Jézus születése előtt Józsefnek megmondatott, hogy milyen nevet kell majd Neki adnia:

„... nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből.” (Mt 1,21)

Ez a vers találóan foglalja össze: a Megváltó Jézus; számunkra a veszély pedig a bűnösségünkben és romlottságunkból fakad.

Először a bűnösség kérdésével szeretnék foglalkozni. Mikor ebben a fejezetben hallod Jézust, amint azt mondja, „Jöjjetek énhozzám”, szeretném, ha úgy értelmeznéd a szavait, hogy „Jöjjetek énhozzám a bűnbocsánatért”. Megváltani a bűntől több, mint ha egyszerűen elvételük a bűntudatod. Sokkal több annál! De ez a kiindulópont. A bűntudat ilyen bűnbocsánat által történő elvételére gondolt Jézus, mikor azt mondja: „Jöjjetek énhozzám... mint Megváltóhoz”.

Ha azt mondanám, hogy nagyon nehéz volt Istennek neked megbocsátani, mire gondolnál? Azt hiszem, tudom, mi történne. Féltreéntenél, és ez nem is a te hibád lenne. Szavaim vonakodást látszanak sugallni Isten részéről, mintha arra gondolnéd, hogy Isten alig bírta Magát rávenni, hogy megbocsásson neked, vagy mintha az Ő megbocsátása fél szívvel, vagy vonakodva történne. De én egyáltalán nem erre gondoltam!

Mégis, határozottan ragaszkodni akarok ehhez a megfogalmazáshoz. Ez a kulcs ugyanis Krisztusnak, mint Megváltónak a nagyságához. Isten nem vonakodva váltja meg a bűnösöket, hanem hatalmas árat fizet érte. Nem nehéz Istennek rávenni Önmagát a bűnösök megmentésére, de az általa választott mód rendkívüli fájdalmat és szomorúságot hozott Krisztusra. Krisztus szenvedte el Isten törvényének megszegéséből adódó teljes büntetést. Ebben az értelemben volt „nehéz” Istennek ez a dolog.

A keresztyénség botránya a kereszten meghaló Istenember. Jézus nem királyi pompában született. S élete sem telt könnyedén. Sőt! De mindez kicsoda azzal összevetve, ahogyan a földi élete véget ért? Ott volt Ő, kigúnyolva és megvetve azok által, akikért imádkozott, s ott, a kereszten látszólag elhagyta Az is, akit „Atyának” nevezett. Ez a borzasztó látvány azonban kinyilatkoztatja üzenetünk velejét. Ha megbocsátást akarsz, azt az Ő halálában találod meg. Vagy itt fogod megtalálni, vagy sehol. Az Ő halála az, ami a bűnbánó bűnösnek megbocsátást szerez.

Amikor az utolsó bekezdést leírtam, egy kis nyugtalanság fogott el. A következőtől tartok. Habár azt mondtam neked, a kereszttel a legfontosabb, el tudom képzelni, hogy valaki ezt mondja: „Igen, igen, természetesen! Ezt már ezerszer hallottuk, tudjuk jól. Haladjunk tovább!” Mindaddig nem lehet a kereszténység megismerésében „tovább haladni”, amíg ezen el nem gondolkodik. Remélem, világosabbá teszi ezt az, amit majd most mondok.

Itt vannak Jézus szavai, melyekkel a saját életének jelentőségét foglalja össze. Az „Emberfiának” nevezve Magát, ezt mondja:

„Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltságul sokakért.” (Mk 10,45)

Aztán, Jézus halálát követően Pál ezt mondja:

„Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot.” (1Kor 1,22-23)

S Pál még ezt is írja:

„Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettéről.”
(1Kor 2,2)

Majd ismét ezt mondja:

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettet a világ, és én is a világnak.” (Gal 6,14)

Mindegyik idézet jó példája az Újszövetség nézetének. Krisztus halála a központ, mely által minden más értelmet nyer. Miért jött Krisztus? Krisztus azért jött, hogy meghaljon.

Krisztus halála két kérdést vet fel. Az első ez: Miképpen lehet nekem hasznomra Jézus Krisztus halála? Miféle kapcsolat áll fenn az Ő halála és a mi bűneink bocsánata között? Ez az első kérdés. A második az Ő indítékaira vonatkozik. Miért akart Krisztus a Földre jönni, hogy elszenvedje a fájdalmat és az elutasítást? Mi indította Őt erre? Hogy választ találjunk ezekre a kérdésekre, jól tesszük, ha Jézus fent idézett szavaival kezdjük, mikor azt mondja, azért jött, hogy „adja az Ő életét váltságul sokakért”. Azzal, hogy az életét váltságnak nevezi, Jézus megadja nekünk a kulcsot az Ő halálának és a bűnök bocsánatának összekapcsolásához.

Manapság azt hiszem, a „váltság” szót a leggyakrabban az emberrablással kapcsolatos esetekben halljuk. Valamelyik kiemelkedő személyiség (vagy egy ilyen személyiség gyermeke) eltűnik. Aztán a rokon kap egy üzenetet, vagy telefonhívást, amely a következőképpen hangzik:

„Ha még egyszer életben akarja látni Jánost, gondoskodjon róla, hogy még pirkadat előtt kapjunk egymillió dollárt. Ha együttműködik, sértetlenül visszakapja őt. Nem kell mondanom önnek, mi lesz, ha nem!” Cserét követelnek: dollárokat Jánosért.

A váltságdíj tehát egy csere. Ez a csere leggyakrabban pénzt jelent, de ez nem szükségszerű, bármi lehet. Az emberrablók követelhetnek valaki mást váltságdíjként: Attilát Jánosért, különben...! Ebben az esetben az egyik élet adatik a másikért. Ezt nevezzük *helyettesítésnek*. Attila veszi át János helyét.

Az egyik életnek a másik élettel való helyettesítésére gondolt az Úr Jézus, mikor úgy beszél a saját életéről, mint „váltságdíjról sokakért”. Amit Ő elszenved, azt a „sokaknak” kellett volna elszenvedniük. Az Ő halála az ő halálukat helyettesíti. Meghalván Ő tesz eleget annak a törvénynek, amit ők megszegtek. A jogos büntetésük Jézust sújtja. Az Ő fájdalma az ő bűneik következménye.

Jóval Jézus születése előtt Ézsaiás próféta így írta le ezt a cserét:

„Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! És Ő megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebe-

ivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét Őreá veté... És az Úr akarta Őt megrontani betegség által; hogyan önlelkét áldozatul adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az Ő keze által jó szerencsés lesz."

(Ézs 53,4-6.10)

Ezek a szörnyű szavak megérdemlik teljes figyelmünket.

Mikor az ember csak egy kicsit is ráébred a saját bűnösségére, valószínűsíthetően szabadulást fog keresni. Ha a büntudat számára egyszerűen csak azt a félelmetes érzést jelenti, ami elvonja őt attól a tevékenységtől, amit éppen végez, talán azzal próbál meg elmenekülni ettől az elvonástól, hogy még mélyebben beleássa magát a tevékenységébe. Ez vagy sikerül neki, vagy nem. A bűnösség érzésétől közismerten rendkívül nehéz elmenekülni.

De mit tehet az az ember, aki úgy látja a bűnösségét, ahogyan az Úr látja azt? Milyen reménysége lehet annak, aki jogilag megítéltetett, és bűnösnek nyilvánított a Mindenható bírói széke előtt? Hová menekülhetne az az ember, aki megszegte Isten törvényét? Ez félelmetes kérdés, mert jóval többet foglal magában, mint magát az embert és érzéseit. Érinti Isten jellemének minden egyes összetevőjét. Igazságos Isten? Igen, természetesen az. Meg fog-e Ő változni? Nem, nem fog.

„Hová fussak akkor?” kérdezi a bűnös. „Hová meneküljek az Ő haragja elől? Nem fogom túlélni a szent Isten ítéletét!” Nos, most jön a jó hír. Ha te vagy ez az ember, ez a bűnös, aki a kétségbeesés felé tart, Ézsaiás a te prófétád! Ő a helyettesítés, azaz az igazságos Isten által kimunkált kegyelem prófétája! Nézd meg ismét Ézsaiás szavait. Én az alábbi Jézusra vonatkozó szavakra gondolok:

4. vers: Pedig betegséginket Ő viselte...
fájdalmainkat hordozá...

5. vers: megsebesítettett bűneinkért...
megrontatott a mi vétkeinkért...

6. vers: az Úr mindnyájunk vétkét Őreá veté...

Itt látjuk Isten megbocsátásának módját. Az Úr az Istenembert rontotta meg helyettünk, mondja Ézsaiás. Vagy ahogy egyszer egy walesi bányász fogalmazott: „Ő helyet cserélt velem”. Igen, pontosan ezt tette, és veled is helyet cserél, ha Hozzá jössz. Krisztus odaadja az Ő igazságosságát a te bűneidért. Ezt teszi, ha most azonnal Hozzá fordulsz!

De talán fel akarsz tenni egy kérdést, ami valószínűleg mindenkiben felmerül, aki az üdvözülésnek ezt a módját komolyan veszi: Hogyan büntetheti az igazságos és méltányos Isten az Úr Jézust helyettem, hogy én megszabadulhassak? Én vagyok a törvényszegő. Igazságos lehet ez az eljárás? Nem olyan ez, mintha a szomszédod kapna büntetést, amikor én rossz fát teszek a tűzre? Hol van itt az igazság?

Nos, egy vonatkozásban ez a kérdés felesleges. Mondhatjuk, mégpedig teljes bizonyossággal, ha Isten ezen a módon rendezte el a bűnösök megváltását, akkor az kétségtelenül jogos és helyes. Ezt mondhatjuk, és mondanunk is kell! Ez is benne foglaltatik az Istenbe vetett bizalomban és a Krisztusba vetett hitben. Haszontalanság azt mondani, hogy bűnbánóak vagyunk, ha még mindig felülbíráljuk Isten munkáit, valahányszor nem értjük azokat. Ez aztán furcsa egy bűnbánat lenne!

A Biblia azonban fényt vet erre, mégpedig a következőképpen. Azt mondja nekem, hogy soha nem szabad úgy gondolnom az Úr Jézusra, mint egy vonakodó áldozatra. Nem az történt, hogy Isten elkapta Jézust, és kiróta rá azt, amire én szolgáltam rá, akár akarta ezt Jézus, akár nem. Éppen ellenkezőleg! Ő, mint Fiúisten, fő résztvevője a tervnek. Így látta az Úr Jézus a saját halálát:

„... életemet adom a juhokért ... én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (Jn 10,15.17-18)

Ezek a szavak nem azt jelentik, hogy Jézusnak nem jelentett nehézséget meghalni, hanem azt mutatják meg, hogy Ő nem vonakodva ment a keresztre. Teljesen az Ő kezében volt a döntés, hogy menjen-e, vagy ne. Semmilyen értelemben sem volt kényszerítve rá. Valójában egy lépéssel

akár tovább is mehetünk, és azt mondhatjuk, hogy az Ő eltökélt szándéka az volt, hogy juháiért meghalva Isten akaratának végrehajtója legyen. Ez győzte le Benne a keresztre feszítés félelmét, fájdalmát, lelki gyötrelmét és szégyenét.

A fejezet lezárásaképpen szeretnék néhány szót szólni a második dologról, amit Krisztus halálával kapcsolatosan említettem, nevezetesen az Ő indítékairól. Mi indította Krisztust arra, hogy elszenvedje a fájdalmat, megvetést és elvettetést? Tegyük fel, hogy meghalni jött a világba, de mi indította Őt erre?

Erre a kérdésre ténylegesen két válasz adható, de ezek ebben az egy szóban foglalhatók össze: a szeretet. Fontos megérteni, miért mondtam „két választ” egy helyett. Ha azt halljuk, hogy Jézus a szeretet kedvéért halt meg, magától értetődően arra fogunk gondolni, hogy ez alatt az irántunk érzett szeretetet kell érteni. S részben ez így is van. Azonnal rátérek erre is. De ez nem a legfőbb dolog. Létezik itt egy másik szeretet is: Krisztusnak az Ő mennyei Atyja és az Atya jelleme iránti szeretete.

Hadd kérdezzek tőled valamit. Ha Jézus megvásárolhatta volna a bűnbocsánatot neked és nekem Isten dicsőségére való tekintet nélkül, vajon megtette volna-e? Tegyük fel, hogy lett volna valamiféle egyszerűbb megoldás üdvösségünkre, mely révén Jézus figyelmen kívül hagyhatta volna Isten igazságát, vajon Jézus belement volna? Kérdezd meg magadtól: ha Jézus Krisztus megvásárolhatta volna az örök boldogságot anélkül, hogy módszerének tisztességes vagy tisztességtelen voltára kellett volna gondolnia, vajon így tett volna? Nem kell sokat olvasni az Újszövetségből, hogy erre választ kapjunk. Nem, ily módon bizonyosan nem mentett volna meg minket.

Jézus Krisztus nem szerezte volna meg az üdvösséget oly módon, hogy ez foltot ejtsen Isten jellemén. Inkább minden ember pusztuljon el örökre, semhogy az emberek Isten igazságosságának megnyilatkozása nélkül üdvözüljenek! *S miért van ez így? Mivel Jézus Krisztus szerette Isten jellemének szépségét.* Krisztus halála az imádat cselekedete volt, Isten páratlan szentsége iránti tiszteletének kifejezése. Ha nem ebben a fényben látjuk a halálát, figyelmen kívül hagyjuk halálának fő célját. *Az igazság követelte meg az Ő halálát, mikor a bűnös helyettesítőjévé vált!*

De ez még nem minden! Jézus úgy szerette Isten igazságosságát, mint minden mást, ami Istennek, az Ő Atyjának a jelleméhez tartozott.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy el kell feledkeznünk Krisztusnak a bűnösök iránt érzett szeretetéről. Egyáltalán nem! Istenemberként Jézus Krisztus osztozik ama szeretetben és szánalomban, amit Isten tanúsít az elveszett emberek iránt. Istenemberként érzi azt a sajnálatot és könnyöretet, amit minden ember érezne a többi ember iránt, ha a bűn nem rontotta volna meg emberi mivoltunkat. Mindkét dolog igaz: a szeretetnek eme mindkét megnyilvánulása ott dobogott Jézus Krisztus szívében.

Itt azonban fel kell hívnom a figyelmet egy általános félreértésre. Úgy látszik, egyesek azt az elképzelést dédelgetik, hogy Isten nem szerette az embereket mindaddig, amíg Jézus valahogyan rá nem vette Őt erre. Ha tényleg így lenne, akkor nem lenne helyénvaló beszélnem „a szeretetről és szánalomról, amit Isten tanúsít az elveszett emberek iránt”. Legalábbis nem akkoriban. Akkortájt nem lett volna ilyen szeretet, melyről beszélni lehetne. A hamis séma a következő: Isten telve volt gyűlölettel az emberek iránt. Ha Rajta múltott volna mindannyiunkat megsemmisített volna. De aztán az Úr Jézus közbeavatkozott. Kereszthalála által átfordította Istennek a bűnösök iránt érzett gyűlöletét szeretetre.

Azt szeretném, ha látnád: ez a nézet teljességgel hibás. Mindenütt a legszorosabb harmónia áll fenn az Atya és az Úr Jézus között. Közöttük egyszerűen nincs nézeteltérés semmiben. Ezt világosan láthatjuk a Biblia talán legkedvesebb verséből, a Jn 3,16-ból:

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Itt világos, hogy Krisztus küldetése Isten munkája. S ez a vers semmiképpen sem egyedülálló. Figyelj csak erre:

„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk

JÖJJETEK ÉNHOZZÁM!

általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1Jn 4,9-10)

Ugyanaz e versek igazsága: az Atya és a Fiú egyek a bűnös emberek üdvözítésében. A bűnösök iránti szeretet közvetlenül Isten szívéből származik.

S van még egy dolog. Az Úr Jézus azért szereti a bűnös embereket, mert Ő Maga is ember. Emberként megvan Benne a szájalom és könyörület, mivelhogy Ő tökéletes ember, olyan, amilyennek minden embernek lenni kellene, és lehetne, ha nem lett volna a bűnbeesés. A bűn egy tolvaj, meglopott minket attól a szeretettől, amit Isten ültetett az ember szívébe. Jézust azonban nem lopta meg. Egész lényünkkel szeretnünk kell Istent. Ez még mindig Isten legfontosabb parancsa. Jézus azonban azt mondta, hogy van egy második fő parancsolat is, ami így hangzik: *„Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 22,39)*

Nos, ezeket mi nem tettük meg, de Jézus megtette. S e második parancs megcselekvésekor – szerette a felebarátját – az Úr Jézus sem tartott vissza. Egyszer azt mondta: *„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” (Jn 15,13)* Ezek Jézus esetében nem pusztán kegyes szavak voltak, hanem már önmagukban is igazak voltak. Akkor is igazak lettek volna, ha Ő egyszerűen kimondta volna őket, majd rátér valami más feladatra. Jézus azonban ennél sokkal többet tett. A lehető legdrágább módon mutatta meg, pontosan mit is jelentenek. Meghalt a barátaiért. A szeretet küldte Jézust a keresztre, isteni és emberi szeretete. A kereszten megszerezte a jogot, hogy azt mondhasssa: *„Jöjjetek énhozzám... mint Megváltóhoz. Jöjjetek énhozzám... a bűnbocsánatért.”*

Jézus Krisztusnál van a bűnbocsánat, mely az Ő szeretetéből fakad. Már megvásárolta mindazok számára, akik valaha is Hozzá fognak jönni.

Jössz? Végy bátorságot ezt megtenni! A Szentírás számos ígéretet ad a megtérő és bűnbánó bűnösöknek. Itt van néhány példa:

„Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz,

Jöjjetek énhozzám... mint Megváltóhoz

mert bővelkedik a megbocsátásban.” (Ézs 55,7)

„És megtisztítom őket minden bűneiktől, amelyekkel vétkeztek ellenem, és megbocsátom minden bűneiket, amelyekkel vétkeztek ellenem, és amelyekkel gonoszul cselekedtek ellenem.” (Jer 33,8)

„Bízzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid.” (Mt 9,2)

„... az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani.” (Mk 2,10)

„Megbocsáttattak néked a te bűneid.” (Lk 7,48)

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket...” (1Jn 1,9)

5. fejezet

JÖJJETEK ÉNHOZZÁM...
MINT ÚRHOZ

Mivel bűnösök vagyunk, az Úr Jézus Önmagához hív minket. Mikor odamegyünk, megbocsátja bűneinket. Innen kell elindulnod, ha keresztényen akarsz lenni. De itt nem állhatsz meg, ez csak a kezdet. Hadd emlékeztesselek ismét, hogy Jézushoz, a személyhez kell jönnöd, s nemcsak az egyik szerepkörét veszed igénybe. Ő az, Aki megbocsátja a bűnöket? Igen, Ő, s ezt soha nem szabad elfelejtened. Az Úr Jézus azonban ennél sokkal több, s neked olyannak kell Őt elfogadnod, amilyen Ő valójában. Ezért kell meghallanod, amint azt mondja: „Jöjjetek énhozzám... mint Úrhoz”.

Elővettem a szótárt és megnéztem az „úr” szó jelentését. Ezt találtam: *nagy hatalommal és tekintéllyel rendelkező személy; uralkodó; mester.*

Azért használtam a szótárt, hogy megtudjam mi a leggyakoribb használata az „úr” szónak. S itt is van: mester, uralkodó. Akár ismerősebb nyelvezetet is használhatunk: az úr a főnök.

Vajon a Biblia nem ért ennél többet alatta, mikor Jézust „Úrnak” nevezi? De igen. Nagyon gyakran ez a másik mód annak kimondására, hogy Jézus Isten. A zsidók nagyon vonakodtak Isten nevét kiejteni. Az egyik mód ennek elkerülésére az volt, hogy az „Úr” szóval helyettesítették, amikor Isten nevével találkoztak a Szentírásban. Ezáltal az „Úr”, *mikor vallásos értelemben használták*, Isten szinonimájává vált. Így mikor valaki megvallotta, hogy „Jézus az Úr”, azzal elismerte, hogy Jézus több volt,

mint ember. Azt vallotta meg, hogy Jézus Isten.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy elfelejthetjük az „úr” szó közönségebb használatait. Azt mondani, hogy Jézus Isten csak akkor van értelme, ha az „Isten” szónak van valamiféle tartalma. S abban a pillanatban, hogy elkezdünk gondolkodni az „Isten” szó jelentéséről, visszajutunk az uralkodó és a mester jelentéshez. Isten tehát, amint a szótár mondja, „nagy hatalommal és tekintéllyel rendelkező személy”.

Ha egy percre elgondolkozsz rajta, rájössz, hogy Isten hatalmának legnagyobb részét anélkül gyakorolta, hogy én, vagy te ezt egyáltalán akartuk volna. Kivel tanácskozott Isten, mikor a világegyetemet alkotta? Se velem, se veled, hisz ez teljességgel elképzelhetetlen. Mi nem léteztünk, s Istenen kívül semmiféle más személy sem létezett. Ráadásul Isten tartja fenn ezt a világot. Teszi ezt pillanatról pillanatra. Mégsem kér meg minket, hogy ezzel kapcsolatosan bármit is tegyünk. Isten megteszi és punktum.

Életünkben is láthatjuk Isten eme szabadságát. Ő döntötte el, hogy létezni fogunk, és hol születünk meg. Ő választotta ki a szüleinket, és a fajunkat. Mindezt anélkül tette meg Isten, hogy velünk értekezett volna. Egyszerűen csak megtette. Mi talán másként csináltunk volna bizonyos dolgokat, de Ő meg sem kérdezett minket.

Isten úri mivolta azonban nem kizárólag így nyilvánul meg. Mikor Jézus meghívja az embert, hogy jöjjön Hozzá, és vegye fel az Ő igáját, Ő más módon kínálja fel, hogy uralkodjon az ember felett. Isten kiterjedtebb uralma, mellyel a világot mozgásban tartja, és elrendezi az emberek életkörülményeit, mindörökké folytatódik. Semmi sem térítheti le az útvjáról. Mikor azonban az Úr Jézus Magához hív, egy lépéssel tovább megy. Arra kér, hogy az Ő *erkölcsi* vezetését fogadd el. Ez azt jelenti, hogy Ő kötelezi Magát a romlottságod felszámolására, amely mint már említettem, az egyik akadály, amely elválaszt téged Istentől.

Nos, egyes emberek természetesen nemet mondanak erre a meghívásra. Nem akarnak szakítani a bűneikkel, inkább táplálni és babusgatni akarják azokat. Ezekről az emberekről nem mondható el, hogy megbízhatnak Jézus Krisztusban, mert az Úr Jézusban bízni annyi, mint elfogadni azt, hogy számomra jó, ha elszakítatnak tőlem a bűneim, még ha ez az életembe kerülne is. Úgy hagyatkozni Krisztusra bűnbocsánatért, hogy

nem szeretném, hogy leszámoljon a bennem levő gonosszal, nem az Önmagát nekem ajánló, valóságos Krisztusban való hitet jelenti. Ez egy olyan megváltóba vetett hitet jelent, aki nem létezik. Az igazi Úr Jézus megtisztítja azokat az embereket, akiknek megbocsát és megbocsát azoknak az embereknek, akiket megtisztít.

Ezen a ponton azonban jobban a részletekbe kell bocsátkoznom. Azzal kezdem, amit már említettem, hogy ez nem jelenti azt, hogy Krisztus azonnal teljesen megtisztít minket. Nem, ezt nem szabad így értened! Azt azonban jelenti, hogy abban a pillanatban, hogy megbocsáttattak bűneink, elkezdődik a megszenteltetésünk folyamata. Megtisztításunk egész hátralévő életünkben folyik majd. Istennek úgy tetszett, hogy ne azonnal vigye végbe a dolgokat. A „megszentelődésünk” (hogy a teológusok szavát használjuk) éjjel-nappal folyik, míg Ő haza nem szólít minket.

Azt sem szabad feltételeznünk, hogy az Úr Jézus mindaddig halogatja a nekünk való megbocsátást, amíg valamennyien olyanok nem leszünk, amilyeneknek lennünk kell. Hála Istennek, nem ez a helyzet! Mikor valaki Krisztushoz jön, az Úr ott és akkor megbocsátja a bűneit. S nemcsak egy részét, hanem valamennyit! Isten mondja: „És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem.” (Zsid 10,17) Ez a két dolog, a bűneimnek bocsánata és a megszentelődésem kéz a kézben járnak. Egyik sem létezik a másik nélkül. Mindkettő Krisztus munkája.

Azt hiszem, sejtem, hogy Isten miért bocsátja meg a bűnöket a keresztyén élet legelején. Egészen őszintén, a keresztyén élet egy küzdelem, egy háború. Nem könnyű, hanem fáradságos. Ez nem szabad, hogy elbátortalanítson téged attól, hogy Krisztushoz fordulj, de ez a helyzet. A keresztyénség nem a remegő térdű, gyenge szívű embereké. De természetesen a meg nem bocsátott bűnök kísértete egy olyan dolog, mely az élet minden területére negatív hatást gyakorol. Ez egy azon dolgok közül, amelyek elgyengítik térdeinket és meggyengítik szíveinket.

Korábban már megmutattam neked a „bűnösség” szó két jelentését. Az egyik: büntetőjogi felelősség. Ebben az értelemben az ember lehet bűnös úgy, hogy nem is tud róla. S ebben az értelemben valamennyien bűnösök vagyunk Isten előtt, akár érzünk ezzel kapcsolatosan valamit,

akár nem. Büntethetők vagyunk, mert nem dicsértük és nem szolgáltuk Teremtőnket, Istenünket. Nos, mikor Isten megbocsátja a bűneinket, eltörli ezt a büntetőjogi felelősséget. Szabadokká leszünk bűneink bűnösségétől. Micsoda áldott szabadság ez!

Ez azonban nem minden. A „bűnösség” az érzéseinkre is vonatkozik. Akkor mondható, hogy „bűntudatunk” van, mikor kényelmetlenül érezzük magunkat az általunk elkövetett dolgok miatt. „Bűnösnek” érezzük magunkat, amikor egy jogosan megérdemelt büntetés bekövetkezésétől tartunk. Ám ez azt is jelenti, hogy mindaddig, amíg bűnösnek érezzük magunkat, nem leszünk képesek Istent szívvel-lélekkel, teljes elménkből és minden erőnkkel szolgálni. Így, amikor Isten megbocsátja bűneinket, és ezt tudatja velünk, tulajdonképpen megveti annak az alapját, hogy lelkesedéssel szolgálhassuk Őt. Segít minket Krisztusnak, mint a mi Urunknak a követésében.

Most szeretném megmutatni neked, mit jelent majd Krisztushoz, mint uralkodóhoz és mesteredhez jönni. Remélem, meg tudom neked mutatni, miképpen vezet minket a Szentírás Jézus úri mivoltának megértésére. Itt a következő három dologra gondolok:

1. Jézus Krisztus, mint *alapelveid* Ura,
2. Jézus Krisztus, mint *cselekedeteid* Ura,
3. Jézus Krisztus, mint a *véleményeid* Ura.

Az „alapelvek” alatt én azokat az egyetemes szabályokat értem, melyek alapján élünk. Azért szúrtam be az „egyetemes” szót a meghatározásomba, mert azokra a szabályokra gondolok, melyek a legtöbb helyzetre érvényesek. Ha az egyik alapelvek például az őszinteség, akkor igyekezzel ezt az alapelvet mindenféle körülmények között alkalmazni.

Mikor az Úr Jézus arra buzdít, hogy gyere Hozzá, mint Úrhoz, Ő ezt úgy érti, hogy fogadd el azokat az alapelveket, melyeket Ő fektetett le az Ő Igéjében. Ez a legelső dolog. Nem mondhatod, hogy az Ő követője vagy, amíg el nem fogadod az Ő alapelveit.

Ezt egy Jézus életéből vett példával szeretném szemléltetni. Szolgálat elején történt, hogy Jézus megszólította Mátét, hogy kövesse Őt. A

„legjobb” emberek szemszögéből nézve Máté nem kívánatos megtért volt, hiszen adószedőként dolgozott. Az adószedőket gyűlölték Jézus korában. Nem pusztán azért, mert ők gyűjtötték be az adókat. Az is elég rossz dolog volt, de ez nem minden. A társadalom többi tagja azért kerülte őket, mert az idegen uralkodók csatlósainak tekintették valamennyiüket. Izrael népe római zsarnokság alatt nyögött, és megvetették a római uralmat. Irritálta őket mindenki, aki a császárnak dolgozott.

„Miután Máté hallotta a Megváltó hívását és követte Őt, vacsorára hívta Jézust, ahova Ő el is ment. És lőn, amikor Ő letelepedék a házban, ímé sok vámszedő és bűnös jött oda és letelepedtek Jézussal és az Ő tanítványaival az asztalhoz. És látva ezt a farizeusok, mondának az Ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? Jézus pedig ezt hallván, monda nékik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre.” (Mt 9,10-13)

Nézd meg még egyszer ezeket a szavakat: „Irgalmasságot akarok és nem áldozatot”, melyeket Jézus az Ószövetségből idéz. Isten mondta ezeket a szavakat olyan embereknek, akik rendszeresen vittek áldozatot Istennek. S ez jó dolog volt, ezt kellett tenniük. Ennek ellenére, áldozataik nem voltak kedvesek Isten szemében. Vajon Isten ésszerűtlen volt? Vizsgáljuk csak ezt meg közelebbről.

A Bibliában Isten egy dolgot újra és újra kihangsúlyoz. Ez pedig a következő: a vallásos szokásoknak – például az imának, az adakozásnak, valamint az istentiszteletek látogatásának – önmagukban nincs értékük. Isten csak akkor örül ezeknek, ha valami más is társul melléjük. Ez a „valami más” a könyörület, vagy a szeretet. Ez nem azt jelenti, hogy az imádkozást és az adakozást, vagy az istentiszteletek látogatását nem jó dolog csinálni. Ellenkezőleg, de ha nem társul melléjük a könyörület, vagy a szeretet, értékesnek látszhatnak, de üresek és értéktelenek. Sőt mi több, sértik Istent.

Most figyelj csak meg, miképpen alkalmazta Jézus mindezt az Ő kritikáira. Lényegében ezt mondta nekik: „Bevett szokásokat, hogy áldozatokat mutattok be. Semmiért el nem mulasztanátok ezeket. Tudjátok, mikor kell megtenni és meg is teszitek. De ti, farizeusok, valaminek híjával vagytok. Nincs bennetek szeretet. Rosszallóan végigméritek a vámszedőket, és másokat, akik nem a ti fajtátok”. Aztán Jézus még hozzátette: „Menjete el innen! S ne gyertek vissza mindaddig, amíg nem tanultátok meg, hogy mi a könyörület és a szeretet!”

Remegek a gondolattól is, hogy az Úr Jézus bárkinek is azt mondja, hogy menjen el. Mégis ezt tette. Ezáltal Úrnak nyilvánította magát a farizeusok alapelvei felett is. Ha nem fogadják el az Ő isteni alapelveit, semmi közösséget sem vállal velük. Ha nem térnek meg, Ő eltávolodik tőlük – örökre!

S ez a helyzet veled is. Jézus Krisztus lesz az Ura a te alapelveidnek. Természetesen az egész hátralévő életre szükség lesz annak megértéséhez, hogy melyek ezek az alapelvek. Nem ígérhetek neked semmilyen gyorstalpaló tanfolyamot. Én magam is ezt az iskolát járom még mindig. S még hosszú út áll előttem. De neked is, nekem is be kell iratkoznunk, ha keresztyénként akarunk magunkra tekinteni. A probléma a farizeusokkal nemcsak a tudatlanságuk volt. Mi valamennyien ijesztő mértékben tudatlanok vagyunk. Az ő problémájuk az volt, hogy nem akartak tanítványokká válni. Acsarkodtak az ellen, hogy Jézus tanoncaivá váljanak. Eszük ágában sem volt beállni Jézus tanítványai közé. Nem „hittek Benne”, és nem vágytak arra, hogy tanítójuk legyen.

Ezt a dolgot más módon is szemléltethetem azzal, hogy az Úr Jézus iskoláját „szakiskolának” nevezem. Egyes iskolákat mi „akadémiai iskolának” nevezünk. A fiúk és a lányok, a férfiak és a nők járhatnak ezekbe az iskolákba anélkül, hogy bármiféle céljuk is volna azzal, amit tanulnak. Járhatnak azért, hogy amint ma mondjuk „beteljenek ismerettel”, vagy pusztán a tanulás szeretete kedvéért. A szakképzés azonban teljesen más. Mindent összevetve az emberek úgy mennek szakiskolába, hogy egy végcél lebeg a szemük előtt: alkalmazni akarják, amit tanulnak. Az iskolában töltött idejük nemcsak elméleti, hanem gyakorlati jellegű is. Lelki szemeik előtt életük hátralévő része lebeg.

Ami a farizeusokat illeti, őket lenyűgözte Jézus. Figyeltek mindenre, amit csak Jézus tett. Sokkal többet mondhattak volna neked arról, amit Ő mondott, mint amennyit én tudok mondani. A céljuk azonban rossz volt. Nem akarták Jézus tanításait az életükre alkalmazni. Számukra az Ő tanítása tisztán elméleti volt. Nem állt szándékukban a gyakorlatba átültetni azt.

S ezzel a veszéllyel valamennyien szembekerülünk. Talán téged is lenyűgözött Jézus. Nagyon remélem, hogy ez a helyzet. Ez a legelső, de nem ez a legfőbb dolog. A dolog lényege ez: Jézus Krisztus lesz az Ura az alapelveidnek? Igaz lesz ez rád mostantól fogva? Ne érts félre. Én nem kérek semmiféle garanciát. Nem, te annál sokkal gyengébb és bűnösebb vagy, semhogy ezt megtehetném! A szándékaidról kérdezlek itt és most. Ebben a pillanatban! Hajlandó vagy az Ő alapelveivel kezdeni? Tekintet ezekre szegezve, képes vagy-e szívből mondani: „Jézus Krisztus az én Uram!”?

Bizonyos szempontból itt meg is állhatnék, és nem kellene azzal folytatnom, hogy Jézus Krisztusról, mint a tetteid Uráról beszéljek. Az ember, aki megpróbál azok szerint az alapelvek szerint élni, amelyeket Krisztus fektet le az Ő Igéjében, gondoskodik róla, hogy ezek az alapelvek megvalósuljanak a tetteiben. Ennél semmi sem biztosabb. Hiszen alapelveinket cselekedeteink igazolják. Van egy fontos oka azonban annak, hogy külön vizsgáljuk a cselekedeteket. Ezzel szeretnék foglalkozni a következőkben.

Az Ószövetségben Isten különleges módon tette próbára Izrael népének az engedelmisségét. Mégpedig a következőképpen: nagyszámú szabályt fektetett le, melyek nagy részére máig nem tudunk teljesen bizonyos magyarázatot adni. Vegyük például az étkezési törvényeket. Tényleg rossz dolog volt disznóhúst enni? Igen, rossz volt egy izraelita számára. De lehet, hogy nehezen tudta volna megmondani, miért. „Isten így parancsolta!” – s lehet, hogy ez lett volna minden, amit mondani tud.

Az Újszövetségben Isten más módszerhez folyamodott. A keresztyéneknek most kevés olyan szabályuk van, ami nincs megmagyarázva nekünk Isten Igéjében. Kevés rituálénk van – szinte semmi –, az Ószövetség ceremóniáihoz viszonyítva. Irigylésre méltó szabadságunk van. De hozzá kell tennem egy figyelmeztetést. Ez a következő: Jézus Krisztus

maradjon a cselekedeteink Ura. Ha keresztyén akarsz lenni, Ő legyen a te cselekedeteid Ura is. Ez azt jelenti, hogy mikor eljutsz az Ő parancsolataihoz a Szentírásban, azoknak engedelmeskedned kell. Lehetnek időszakok, mikor az Ő parancsa mögött meghúzódó alapelvet nem fogod fel, de mégis engedelmeskedsz. Isten a tudatlanságunkkal alá meg minket: visszaküld az Ő Igéjéhez.

S ezzel eljutottam az utolsó ponthoz: Krisztushoz, mint a véleményünk Urához. A világban az élet tele van nehéz kérdésekkel és okos válaszokkal. Miközben ezt a könyvet írom, olyan problémás kérdések körül folyik vita, mint az abortusz, az atomháború, a nők jogai, valamint a fejletlen nemzetek gazdasági jogai. Ezekkel a kérdésekkel, de egy sereg másikkal is szembetalálkozunk majd az eljövendő években. Nem fognak eltűnni. Mit kell hát egy keresztyénnek gondolnia ezekről? A legnyilvánvalóbb válasz a helyes. Egy keresztyénnek azt kell keresnie, amit Krisztus gondol ezekről a kérdésekről.

Ám itt van a kutya elásva. Mikor Krisztushoz jössz, valószínűleg készen állsz a cselekedeteid megváltoztatására. Azt hiszem, általánosan elterjedt elvárás, hogy a keresztyénné váló személynek fel kell adnia régi életmódjának egy részét. Ez látszólag „adott”, elég széles körben elismerik. Cseppet sem vagyok azonban meggyőződve arról, hogy ugyanez elmondható a véleményekkel kapcsolatban is. Azt hiszem, közülünk, akik Krisztushoz jöttünk, nagyon kevesen kezdik azzal a meggyőződéssel, hogy új véleménykészletre is szükségünk van életünk és korunk problémáival kapcsolatban. Én legalábbis nem ezzel kezdtem.

Azon a napon, mikor Krisztushoz fordulsz, nem fogod tudni, hogy mely dédelgetett elképzeléseid mennek majd füstbe. Ezt az elején nem tudhatod, az lehetetlen. De abban biztos lehetsz, hogy Jézus Krisztus kiterjeszti úri mivoltát az egész életedre. S ha megbíazol Benne, megbíazol a bölcsességében is. Ez nem a hála kérdése lesz. Nem mondod majd magadnak, hogy „Krisztus megbocsátotta a bűneimet, ezért nekem azt kell gondolnom, amit Ő gondol”. Az emberi elme nem így működik. Semmilyen mértékű hála sem képes téged rávenni arra, hogy elfogadd egy másik személy nézőpontját. Valami más azonban igen. Ha megbíazol Jézus Krisztusban, akkor annak ismered el az Ő bölcsességét, ami

valójában: Isten bölcsességének. S akkor már nem találd majd furcsának, hogy elfogadd Őt a véleményeid Uraként. Sőt, inkább bármi más abszurdumnak fog tűnni.

Az Ő bölcsessége mindenkié, mindazoké, akik Őhozzá jönnek, mint Úrhoz. Jössz-e te is?

6. fejezet

JÖJJEK ÉNHOZZÁM... MINT MEGTARTÓHOZ

Ebben a könyvben egészen mostanáig arra buzdítottalak, hogy higgy Jézus Krisztusban. Elmondtam neked, mint jelent „hinni Krisztusban”. Ez azt jelenti, hogy teljes mértékben megbízol Benne. Krisztus hívása nem csak arra vonatkozik, hogy bízz abban, hogy ezt, vagy azt megteszi neked. Ez felhívás arra, hogy olyannyira bízz meg Benne, hogy Rábízd magad teljesen.

Ugyanakkor két dologra is megpróbáltam ráirányítani a figyelmedet. Az egyik Krisztus bűnbocsánatának adománya mindazoknak, akik megtérnek és hisznek az evangéliumban, a másik az Ő arra vonatkozó ígérete, hogy Urad lesz. Ha nem vizsgáljuk meg Krisztus munkálkodásának bizonyos különleges aspektusait, akkor egy olyan Jézus iránti szentimentális ragaszkodáshoz jutunk, ami igencsak távol áll a biblikus hittől. Nem ez az, amire törekszünk. Nem lehet megbízni olyan valakiben, akiről csak ködös elképzeléseink vannak.

Ám a bizalom Krisztusban hamarosan lenullázódna, ha nem volna valami más is, amire támaszkodhatunk, valami, amit még nem említettem. Az Űr Jézus megtartó erejéről beszélek. A következőkben ezt szeretném kifejtetni.

Ha kicsit is hasonlítasz hozzám, akkor már volt nem túl működőképes autód. Néha csak kis utánállítás szükséges ahhoz, hogy a dolgok a helyükre kerüljenek, s újra működjön. Vannak azonban olyan időszakok

is, amikor a motorja felmondja a szolgálatot és teljeskörű javításra van szükség. Semmi mással nem lehet ezt helyettesíteni. A „le mosom és kifényezem” hozzáállás semmit sem ér. Vagy elvégzed a munkát, azaz a teljeskörű javítást, vagy kidobod a szemétdombra. Eddig fajulnak a dolgok.

Nos, a Jézus Krisztus nélküli ember hasonlít ehhez az autóhoz. Számára egy radikális változás szükségeltetik, mely teljesen átalakítja a bensőjét. Ezt a képet igyekeztem neked felrajzolni ebben az egész könyvben. Ha még nem tartozol az Úr Jézushoz, egy belső lázadás van a szívedben Isten követelményeivel szemben, s ezt nem lehet meggyógyítani egy kis kozmetikázással. A probléma a lényed legmélyén keletkezett, ezért a probléma-kezelés sem adhatja ennél alább. Itt nagyjavításra van szükségünk, nem valamiféle kisebb beállításra.

Van azonban egy szokatlan dolog. Miután az autót teljesen megjavították, még mindig nem indul be. A világ legjobb motorja is haszontalan, amíg a mechanikai találményságnál kicsivel többet nem adnak hozzá. Szüksége van üzemanyagra, állandó gázolaj-utánpótlásra vagy valami más energiára, ami mozgásban tartja. Enélkül csodálhatjuk, de használni nem tudjuk. Ahhoz, hogy működjön, még a jól beállított Rolls Royce-nak is szüksége van üzemanyagra. S ez a helyzet velünk is. Korábban azt mondtam neked, hogy hinned kell Jézus Krisztusban ahhoz, hogy a bűneid megbocsáttassanak. Ezt meg szeretném ismételni: ez abszolút alapvető. Aztán azt mondtam, hogy oda kell fordulnod Krisztushoz, mint Uradhoz, hogy rendbe hozza alapelveidet, cselekedeteidet, sőt még a véleményedet is. Ez is alapvető fontosságú. De tegyük fel, hogy Ő megbocsátja a bűneidet és elkezd ki nyilvánítani úri mivoltát, no, és azután? Nos, akkor szükséged lesz valamiféle megtartó erőre, valamire, ami mozgásban tart, valami erőre, ami fenntartja a hitedet, mikor az süllyedni kezd. S ezért is Jézus Krisztusra kell nézned. S ez a lényeg, ez az egész keresztyénség lényege!

Pár perce olvastam egy emberről, akit „a vallásos érzelmek időnként megrohantak”. Milyen találó kifejezés! Mennyire illik ez sokakra, akik Isten kegyelmétől messze vannak! Mikor azonban Jézus Krisztus ragad meg minket, minden megváltozik. Ő megígérte, hogy megtartja

az Ő népét, és felszólít minket, hogy bizzunk abban, hogy meg is teszi. Próbáljuk megvizsgálni, mit is jelent ez.

Jézus ezeket a szavakat mondta barátainak az utolsó éjszakán, mielőtt megölték:

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét... Nem hagyalak titeket árvákul; eljövök tihozzátok.” (Jn 14,15-18)

Ezek a szavak egy új erőt mutatnak be, azt a Valakit, Akit a Szentírás „Szentléleknek” nevez. Jézus azért beszélt a Szentlélekről, hogy csillapítsa követőinek félelmét, akik addigra megértették, készül elhagyni őket. Azt gondolták, ha Ő elmenne, azzal minden reménységük összeomlana. „Nem így van!” – mondta Jézus. „Egyáltalán nem!” Az este egy későbbi pontján pedig Jézus még ezt is hozzátette:

„Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16,7)

A Lélek eljövetele elsődleges fontosságú volt a tanítványok számára, bár akkor nem tudták volna megmondani neked, hogy miért.

Ennek oka a következő volt: keresztyén életüknek egészen eddig a pontjáig a tanítványok az Úr Jézustól függtek, hogy Ő adott erőt nekik. Jézus buzdította, irányította őket, tanácsokat adott nekik és megróttá őket, mikor erre volt szükségük. Az Ő bölcsességét és irányítását vették igénybe haladásukhoz. Krisztus jelenléte és szolgálata volt számukra saját erőfeszítéseik üzemanyaga. El sem tudták képzelni Nélküle az életet.

Nos, itt van az, ami fontos. A tanítványok joggal gondolták, hogy nem élhetnek az Úr Jézus nélkül. Ez nem a pusztán érzélgősség kérdése volt, sokkal messzebbre nyúlt. Semmi baj nem volt a felfogóképességükkel. Szükségük volt az Úr Jézusra, különben lelkileg meghalnak. Ez ennyire egyszerű volt! S egyszer csak mégis azt kéri tőlük, hogy búcsúzzanak el. Legalábbis ez nagyon így tűnt.

A mindennél fontosabb tény azonban ez volt: a Lélek, Aki eljövendő volt, szintén Isten. Ahogyan Jézus Krisztus Isten, úgy a Szentlélek is Isten. S bár Jézus barátai a továbbiakban már nem élvezhették az Ő fizikai jelenlétét, bölcsességére és vezetésére még mindig szükségük volt. Akarták azt a felfrissülést is, amit az Ő tanácsai jelentettek a számukra. S ezeket a dolgokat Isten Lelke adja majd meg nekik. A Lélek átveszi Jézusnak, mint az Ő barátai segítőjének a helyét. Ő egy „másik Jézus” lesz! Nem lesz velük látható módon, ahogyan Jézus volt, de bennük fog lakozni „az igazság Lelkeként”. (Jn 14,16-17)

Erre nem szabad úgy gondolnod, mint egyszerűen történelemre. Ez persze történelem is. Jézus első századi követői megtapasztalták, ahogy a Lélek rájuk szállt, és betöltötte azt a helyet, amit az Úr Jézus foglalt el közöttük. Mindez igaz. Ám minket az érdekel igazán, hogy ez ma is megtörténik. Minden korban, mióta az Úr Jézus visszatért az Ő mennyei Atyjához, az Ő Lelkét adta az Ő népének. A Lélek ajándéka tart meg minket. S ha te Krisztushoz jössz, téged is meg fog tartani.

A Biblia két választ ad nekünk, mikor feltesszük a kérdést: „Mi az, amit a Lélek tesz a hívókért?” Nevezhetjük ezeket „külső válasznak” és „belső válasznak”. A „külső válasz” alatt azt értem, amit a Lélek rajtunk kívül tesz, hogy minket nagyban segítsen. A Szentírás megalkotásában rejlő munkájára gondolok. Ez természetesen egyszer s mindenkorra szóló munka volt. A későbbiekben szeretnék ezzel részletesebben foglalkozni. Most azonban a „belső válasz” az, amelyre összpontosítani szeretnék. A Lélek munkájának nagy része a hívő bensőjében zajlik. Oda ülteti be a hajlamot az általa alkotott Szentírás tanításai iránti engedelmségre és azok követésére. A „belső” munka szükségszerűen a keresztyén egész életében folyik. Ez az, ami megtartja őt.

Az utóbbi fejezetben azt mondtam neked, hogy Jézus kinyilvánítja az Ő úri mivoltát az életed felett, ha keresztyénné válsz. Ez természetesen igaz: megteszi mindenkivel, aki Őt követi. Nem tudom, ennek a ténynek miféle meglátása alakult ki az elmédben. Talán semmilyen. De az is lehetséges, hogy az a gondolat merült fel benned, hogy az Úr Jézus a te saját hajlmaid ellenében munkálkodik és belekényszerít téged az alávetettségbe. Nem ez a helyzet, sőt semmi sem áll távolabb ettől!

Az Úr Jézus az Ő úri mivoltát az Ő Lelkének elküldésével nyilvánítja ki. A Lélek feladta, hogy kimunkálja bennünk Krisztus útjainak szeretetét. Ez nem a keresztyén vágyainak folyamatos visszanyesegetése. A hívő semmiképp sincs arra kényszerítve, hogy azzá legyen, aminek lennie kell. Isten nem így munkálkodik. Ekkor ugyanis ez egy soha véget nem érő feladat lenne. Ha belülről nem változnánk meg, egy örökkévalóságon keresztül szükséges lenne a kordában tartásunk. Ám ez csöppet sem hasonlít ahhoz a képhez, amelyet a Biblia fest nekünk.

A Lélek átformálja a magatartásunkat: ez a legfőbb dolog. Ez nem azt jelenti, hogy a cselekedetek nem fontosak, ne merészeljük elhanyagolni azokat. Ám a szellemi állásfoglalásunk húzódik meg az őszinte cselekedeteink mögött, s ez a terület az, ahol a Lélek munkálkodik. Pál a Galatákhöz írott levelében mutatja be ennek eredményét:

„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.” (Gal 5,22)

Fizikai erőt alkalmazva nem fogsz efféle „gyümölcsöket” megszerezni. A szeretet, az öröm, a békesség és a béketűrés mutatják meg, hogy kicsoda az ember valójában. Az illetőt kell megváltoztatnod ahhoz, hogy ezt a gyümölcsöt érlelje, s a Lélek ezzel a munkával van állandóan elfoglalva. A Szentírás előírja nekünk ezeket a gyümölcsöket, ezt a magatartást. S mint mondtam, magát a Szentírást is a Lélek alkotta. Ő azonban nem egyszerűen ránk hagyja a parancsolatait. Ha keresztyének vagyunk, a Lélek felkelti bennünk a Neki való engedelmség vágyát. Ezen a módon az Ő szemléletmódját a sajátunkká teszi. Az Ő rajtunk kívüli Igéje és az Ő bennünk végzett munkája kéz a kézben járnak. S ne feledd, hogy a Léleknek mindez a munkája Jézus Krisztus ajándéka. Ez az Ő módszere arra, hogy minket megtartsion és támogasson, amikor Őt követjük.

Mielőtt lezárom ezt a fejezetet, hadd próbáljam meg még egyszer elmagyarázni a lényegét. Jézus néhány olyan szavára gondolok, melyek sohasem voltak népszerűek. De meg kell vizsgálnunk őket, mert nagyonis hasznosak számunkra.

„Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze? Nehogy minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja, ezt mondván: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghez vinni!

Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-é azzal, aki őellene húszezerrel jött? Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket. Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” (Lk 14,28-33)

Ezek kijózanító szavak. Lássuk csak, meg tudjuk-e őket érteni!

Jézus témája a tanítványság magas ára. A dőlt betűvel szedett részben az Úr világosan beszél: az Ő követése mindenünkbe kerül. Nagyobb követelményt nem is támaszthatott volna. Nem csoda, hogy ezek a szavak nem népszerűek! Hogyan is lehetnének azok?

Tegyük fel azonban, hogy te szeretnéd ezeket a szavakat komolyan venni. Akkor mi a helyzet? Jézus eme történetei nemcsak a magas árról, de a forrásokról is beszélnek. Az építetőnek van pénze. A királynak vannak katonái. De milyen forrásai vannak annak az embernek, aki keresztyénné akar válni? A Biblia válasza: semmilyen!

S ez eljuttat engem a lényegig. Tegyük fel, Krisztushoz jössz azzal a szándékkal, hogy Őt követed, vagy hogy mindenről lemondj az Ő kedvéért. Ezért senki sem hibáztathat téged. Ez az egyetlen követendő hozzáállás, mikor Jézushoz fordulsz. De felvet néhány kérdést. Miféle reménységed van a jövőre nézve? Mit fogsz érezni Krisztus szolgálatával kapcsolatosan egy hét múlva? És egy hónap múlva? Öt év múlva? Mi lesz akkor?

Van itt egy csapda. Az a veszély lép fel, hogy az önbizalmadhoz folya-
modsz ezeknek a kérdéseknek a megválaszolásához. A pillanat hevében úgy érezheted, minden simán megy majd, mert pillanatnyi meggyőző-
désed erőssége ezt sugallja. Úgy érzed, hogy te semmiképp se fordítasz

majd hátat Neki! Ezzel az önbizalommal szemben azonban Krisztus-
ba kell vetned bizalmadat. Jobb félve és reszketve belépni a keresztyén
életbe, mint azt feltételezni, hogy a mai elhatározásod szilárdsága majd
keresztülvisz mindenben. Jegyezd ezt nagyon meg: *Önmagadra, mint
önmagad megtartójára nézni egyfajta bálványimádás.* Ez önimádás. Ez
annak elképzelése, hogy rendelkezel azokkal a forrásokkal, melyekkel
nem rendelkez. Hadd mondjam el ismét: jobb lesz, ha a keresztyén éle-
tedet a bukástól tartva kezded, mintha a saját erődet tekinted a keresztyén
élet megéléséhez szükséges megtartódnak.

Istennek legyen hála azért, hogy egyiket sem kell tenned. Valójában
nem is szabad! Ugyanaz a Jézus Krisztus, aki megígéri, hogy megbocsát
neked és Urad lesz, azt is megígéri, hogy megtart. Egyiket sem teszi meg
anélkül, hogy a másik kettőt meg ne tenné. Mindhárom dolgot megteszi,
ha Hozzá jössz.

Semmi kétségem sincs afelől, hogy mit fog tenni Krisztus, ha Hozzá
jössz. Számomra ez teljesen egyértelmű. De vajon jössz-e majd? Hadd
tegyem fel újból az alábbi kérdéseket: Szükséged van bűneid bocsánatára,
vagy nincs? Szükséged van egy Úrra, aki vezet majd Isten szolgálatában,
vagy nincs? S szükséged van-e Valakire, aki megtart, s aki több, mint
ember, vagy sem? Az ezekre a kérdésekre adott válaszaidtól függ örökké-
való sorsod. Adjon Isten neked kegyelmet, hogy bölcsen válaszolhasd
meg valamennyit!

7. fejezet

JÖJJEK ÉNHOZZÁM... MINT TANÍTÓHOZ

A keresztyénség a tudás talaján növekszik. Ezt nem mindig értik meg, mindazonáltal igaz. A keresztyénség nem miszticizmus. Nem próbálja meg tagadni a gondolkodást. Nem próbál meg olyan megtapasztalásokat létrehozni, melyek teljességgel kívül állnak mentális folyamatainkon. Valójában pont az ellenkezőjét teszi. Megpróbálja tájékoztatni az elmét. *A keresztyén életet tények alapján élik.*

Szemléltethetem ezt azzal, hogy emlékeztetek arra, milyen ez a könyv. Amit eddig tettem, az nem volt más, mint igazságokat mondtam el neked. Tényeket soroltam fel Istenről és rólad, a Szentírásban található tényeket. Már épp le akartam írni, hogy szándékosan elkerültem bármiféle beszédet a transzról, vagy az önhipnózisról, illetve bármilyen másról, ami olyan megtapasztalást kelthetne, mely elkerüli az elmét. Az igazság azonban az, hogy nem „szándékosan kerültem el” ezt a megközelítést. Ez nem jutott eszembe. Ez annak az embernek nem is juthat az eszébe, aki annak tekinti a Bibliát, aminek az kijelenti magát. Mint minden más könyvnek, ennek is megvan a sajátos jellege. S a „misztikus” nem megfelelő szó ennek leírására. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy egyetlen „misztikusnak” nevezett ember sem volt keresztyén. Nem, nem pont ezt akarom mondani. Azt azonban igen, hogy a keresztyénség lényege valahol máshol van. Nem kötődik semmiféle olyan folyamathoz, amely kikapcsolja az elmét. Ha keresztyén akarsz lenni, minden pillanatban a

teljes értelmekre szükséged lesz. Az értelemre való hivatkozást minde-
nütt megtaláljuk a Szentírásban. Itt van például az Ige, amit Isten egy
őszövetségi prófétán keresztül adott. Ő a hozzánk hasonló emberekhez
szól, hogy forduljanak el a bűntől és keressék a megbocsátást:

*„No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek
skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a
karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.”¹ (Ézs 1,18)*

Az Újszövetségben ugyanezzel a hangsúllyal találkozunk. Ezek ma-
gának Krisztusnak a szavai:

*„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely
Istennek szájából származik.” (Mt 4,4)*

Azaz, az ember meg kell, hogy hallja és értse, amit Isten mondott –
csak ekkor „élhet”. Másként az, amin keresztül megy, egyfajta élő halál
lesz. Egyedül az igazság tarthatja őt életben.

Nem akarok sokáig időzni ennél a pontnál, de magad is könnyedén
ellenőrizheted a dolgot. Forgasd a Biblia lapjait. Figyeld meg például,
mennyi belőle a történelem. Az Újszövetségnek mintegy a fele Krisz-
tusnak és a korai egyháznak a története. Ez történelem. S vegyél észre
még valamit. Kevés, vagy egyáltalán semmi sincs benne, ami kivátaná
az elme rendkívüli érzelmi, vagy pszichológiai állapotát. Még a zsolttárok
is az Istenről és az Ő munkáiról szóló tényekkel vannak tele.

Mire következtethetünk ebből? Nem túl nehéz megválaszolni ezt a
kérdést, nem igaz? Világosnak tűnik, hogy Isten azt mondja: elméinket
tanítani kell. S még egy dolog világosnak látszik. A Biblia méretéből
és tartalmából kiindulva sokkal több tanításra van szükségünk, mint
amennyit szükségesnek tartanánk. Ez rám is, de rád is vonatkozik.

Nos, a Bibliában Krisztus a mi tanítónk, különösen az Újszövetség-
ben. Mint láttuk, mikor elküldte Szentlelkét az Ő egyházához, két dolog

¹Az angol bibliafordítás szerint: „Come now, let us reason together!”, azaz „No jertek,
gondolkodjunk együtt!” – A fordító megjegyzése.

lebegett a szemei előtt. Először is azt akarta, hogy a Lélek alkossa meg az
Újszövetség könyveit. Másodszor azért küldte a Lelket, hogy kimunkálja
bennünk a hajlamot a követésére. A Lélek természetesen mindkét dolgot
megtette. S ha mi keresztyének vagyunk – legyünk bármily gyengék is –
a Lélek elkezdett arra buzdítani minket, hogy kövessük Krisztusnak az
Ő Igéjében lefektetett akaratát.

Hogyan tanítja az Úr Jézus azt a férfit, vagy nőt, aki Hozzá jön? Ennek
sok módja van. Ezeket szeretném áttekinteni a fejezet hátralévő részében.
Kezdetnek nézzük meg a két legfontosabbat: Jézus saját szavait, valamint
az Ő jellemét a földi tartózkodása alatt. Leginkább az Újszövetség első
négy könyve, az evangéliumok lesznek ehhez a forrásaink.

Először is hadd mutassam meg neked, hogy micsoda értéket tulajdo-
nított Jézus saját szavainak. Nemrég olvashattuk Isten szavairól alkotott
véleményét. És ez az Ő véleménye a saját szavairól:

*„Valaki azért hallja éntőlem e beszédeket, és megcselekszi
azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára
építette az ő házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és
fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt
össze: mert a kősziklára építetett. És valaki hallja éntőlem
e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a
bolond emberhez, aki a fűvényre építette házát: És ömlött az
eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba
a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.”*

(Mt 7,24-27)

Ezek a szavak eléggé világosak. Megmutatják, hogy Jézus úgy vélte:
saját tanításai rendkívüli jelentőséggel bírnak. Egyszer azt mondta, hogy
minden embernek Isten szavai által kell élnie, és most itt ugyanazt mon-
ja a saját szavairól. Tedd az Ő tanításait életed alapjává, és sikeres leszel!
Vagy: hagyd figyelmen kívül és elbuzsz! Ezek a választási lehetőségek.
Nehéz lenne ennél nagyobb követelést támasztani. De Krisztus ezt is
mondja: „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el
nem múlnak.” (Mt 24,35)

Most tegyük fel, hogy az egyikünk így beszélne. Meglehetősen nevetséges lenne, nem igaz? Mert az bizonyos, hogy ég és föld lenne fennkölt szavaink és aközött, aminek bármely kívülálló látna minket. Ez egész egyszerűen abszurd lenne. Ez nem azt jelenti, hogy Jézus szavai lehetetlenek, nem, egyáltalán nem ez a baj. A probléma onnan ered, hogy ez csak akkor válik hihetővé, ha egy Jézus Krisztus kaliberű ember mondja. Emiatt Krisztus szavainak komolyan vétele mindig arra vezette az embereket, hogy a személyét is megvizsgálják. Ez viszont arra vezette őket, hogy tanuljanak abból, amilyenek Őt látták. Jézus a jellemével ugyanúgy tanít minket, mint a szavaival. Ő alátámasztja azt, amit mond.

Kezdjük azokkal a dolgokkal, amiket Jézus arról mond, hogy miképpen kell cselekednünk. A legjobban akkor szeretjük ezt a tesztet, mikor nem ránk alkalmazzák, mert tudatában vagyunk a valószínű végeredménynek. Sorolja csak fel nekünk valaki az összes területet, ahol fejlődnünk kell – mi meglehetősen biztosak vagyunk abban, hogy mi fog történni. Az illető előbb, vagy utóbb – de általában előbb, mint utóbb – elbukik. S mikor ez megtörténik, kárörvendően szemléljük a bukását és felmentjük magunkat a tanácsának megfogadása alól még akkor is, ha az helytálló. Valahogy hajlamosak vagyunk úgy gondolkodni, hogy mások bukása mentesít minket saját kötelességeink jókora részének teljesítése alól.

De mi történik akkor, ha ezt a próbát Jézusra alkalmazzuk? Nézzük meg. Itt van az egyik, nekünk szóló parancsolata:

„Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeresétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa az Ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” (Mt 5,43-45)

Hogyan állja ki a mi Urunk a saját szavainak próbáját? Először is nézzük meg, mit mond Péter Jézus viselkedéséről a kereszten:

„Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett érte-tek, néktek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait kövessétek... Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre.” (1Pt 2,21.23)

És ez még nem minden. Észben tartva Jézusnak ama szavait, hogy imádkozunk üldözőinkért és ellenségeinkért, figyeljünk csak erre:

„Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya helyének mondatik, ott megfeszíték Őt és a gonosztevőket, egyiket jobb-kéz felől, a másikat balkéz felől. Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek.”

(Lk 23,33-34)

Természetesen igaz, hogy nem a mi tanításunk volt a fő dolog, ami Jézus fejében járt, mikor az Őt üldözőkért imádkozott. Az Ő imája sokkal inkább azt mutatja meg, hogy Ő milyen volt, mint azt, milyennek szeretne látni minket. Ez azonban nem gátol meg minket abban, hogy tanuljunk a példájából. Tanít és fed minket általa. Még hozzá mindezt a lehető legjobb módon teszi. Most látjuk csak, mit is jelent a minket gyűlölőkért imádkozni. Többé már nem mondhatjuk, hogy nem tudjuk.

A kereszten azonban – vagy inkább Jézus a kereszten – még más igazságokra is rávilágít. Hadd kezdjek bele egy másik dologba. Mi nem szeretjük az ítélet témáját. Arra emlékeztet minket, hogy nem vagyunk istenek. Alkotónk bármikor felelősségre vonhat minket. A lágyabb üzenetet szeretjük, de az „ítélet” szó sokszor elhangzott Jézus ajkairól. Egyszer az Ő hallgatói beszámoltak neki egy galileai katasztrófáról, ami nagyon sok életet követelt. Jézus válasza így hangzott:

„Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan, hasonlóképen elvesztek.” (Lk 13,2-3)

Aztán eszükbe juttatott egy másik balesetet:

„Vagy az a tizenhármas, akire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-e, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.” (Lk 13,4-5)

Nos, itt van, amit meg kell jegyezni! Ha valaki megkérdezné, hogy mennyire vegye komolyan Istennek a bűnnel kapcsolatos ítéletéről szóló jézusi kijelentéseket, a kereszt a válasz. Ugyanazt mondanám, mint az előbb. Az, hogy megtanítsa nekünk, hogy az Ő szavai az ítéletről igazak, nem a legfőbb dolog volt, amire Jézus gondolt, mikor haldoklott. Ezenkívül ha semmit sem tudnánk a keresztéről, akkor is hinnünk kellene az Úr Jézusnak az ítélettel kapcsolatos szavaiban ugyanúgy, mint amit bármi mással kapcsolatban mondott. A kereszt azonban egy minket tanító eszköz. Krisztus halála világossá teszi, hogy Isten nem veszítette el a bűn megbüntetésére irányuló akaratát. Erről szólt a kereszt. Jézus meggyilkolása nem volt véletlen. Egyáltalában nem! A kereszten látjuk, amint a mi Megváltónk azt a büntetést kapja, amire azok szolgálták rá, akik valaha is hinni fognak benne. Ezen a módon is tanít minket Jézus a keresztéről, amikor meghal a bűnösökért. Agóniájának közepén ezt mondja *neked*: „Gyere hozzám... mint Tanítóhoz!”

Nem szabad azt gondolnunk, hogy mikor továbblépünk Jézus földi életének történetétől, azzal a tanításait is magunk mögött hagyjuk. Még mindig Krisztus az, aki tanít minket, mikor az Újszövetségben az ősegyházról olvasunk. Az a történet tele van jó dolgokkal. S azért áll a rendelkezésünkre, mert Krisztus az Ő Lelke által arra indított embereket, hogy ezeket pontosan lejegyezzék. Ezt a beszámolót az Apostolok Cselekedetei című könyvben olvashatod el.

Szeretnék azonban tovább menni egy lépéssel. Az Újszövetség egésze nem történelem. Mégis teljes egészében Krisztus tanítása. Ez arra is vonatkozik, amit „teológiának” neveznek. A teológia Istennek az általa alkotott dolgokkal való viszonyával foglalkozó tudomány. Ha megnézzük a teológiát a keresztben, akkor arra fordítunk figyelmet, amit Isten

tett a keresztben. A kereszt jelentése a kereszt teológiája. Nem szabad engednünk, hogy a „teológia” szó megijesszen bennünket.

Miközben megpróbáltam megmutatni számodra a kereszt jelentését, teológiát tanítottam neked. De honnan tudhatom, hogy mit tett Isten, mikor halálra adta a Fiát? Egy választ magukban az evangéliumokban találunk. Az evangéliumok utalásokat és bepillantásokat adnak arra vonatkozóan, hogy mit tett Krisztus a keresztben. Van azonban a kereszt jelentésének bővebb forrása is, nevezetesen Pál és mások levelei az Újszövetségben. Ezek a levelek ugyanannak a Jézus által elküldött Léleknek a munkái, így még ezek által is Jézus Krisztus tanít minket.

Krisztus korai követői, a Pálhoz hasonló emberek, tudták, hogy a tanításuk nem a sajátjuk, hanem Krisztusé. Pál ezt világossá teszi az alábbi igeszakaszban:

„Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.”

(2Kor 5,20)

Egy követnek nincs saját üzenete. Neki nem mondják, hogy legyen eredeti. Az ő munkája az, hogy valaki más szavait mondja el. Pál esetében ezek Krisztus szavai voltak. Ez azt jelenti, ha Krisztushoz, mint Tanítóhoz jössz, többről fogsz majd elmélkedni, mint ami az evangéliumokban olvasható. Az Újszövetség minden szava az Ővé. Neked mindegyikre szükséged lesz.

Most már majdnem elértem a fejezet végére. Van azonban még egy dolog, amit meg kell említenem, mégpedig Krisztus tanítása, mely a jövőre való tekintésben segít minket. Biztos lehetsz benne: a kereszténység látja az örökkévalóságot. Ez nem véletlen, Maga Krisztus tervezte ezt így.

De ne érts félre engem. Nem akarok neked egy részletes menetrendet adni a jövőbeni eseményekről. Valójában nem is tudnám megtenni, s neked sincs rá szükséged. Amit tenni akarok, az könnyebb is, és nehezebb is, mint menetrendet adni. Célom az, hogy segítsek neked kialakítani egy szemléletmódot. Sokkal könnyebb megmagyarázni a jövővel kapcsolatos kereszténység gondolkodásmódot, mint elmondani neked mindent, ami

még előttünk áll. Másrészt sokkal nehezebb lesz számodra kialakítani ezt a szemléletet, mint megjegyezni egy jövőbeni eseménylistát.

Tudod mit jelent a „sült galamb”? Vagy a „jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok”? Mindkét kifejezést a jövőbeni magatartás leírására használjuk. Az ember, aki a „sült galamb” szájba repülésére vár, nem gyakorlatias ember. A világ azonban megbámulja azt, aki úgy véli, hogy „jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok”. Ő nem álmodozó. Az ilyen ember a földön jár, elveszi, amit csak elérhet, amíg az elérhető. Ő egy „gyakorlatias” ember, legalábbis a népi bölcsesség szerint.

Milyen gyakran észrevétlen marad ezen kifejezések használata közben a ki nem mondott sok minden. Legalábbis fel kellene tennünk a kérdést: „Miért vár János, miközben István megragadja mindazt, ami a keze ügyébe kerül?” S ragaszkodnunk kellene a válaszadáshoz. A válaszból derül ki, hogy melyikük a bölcsőbb ember, még a mindennapos dolgokkal kapcsolatban is. Mérlegelni fogjuk az okokat. Általában István tűnik majd okosabbnak. De néha János lesz az, annak dacára, hogy mindkét kifejezés Istvánra mutat, mint követendő példára!

A keresztyénné válni azt jelenti, hogy feladjuk a „biztos dolog”, a már kézben tartott „verebet”. Jézus ezt így fogalmazza meg:

„Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az evangéliomért, az megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért? Mert valaki szegyel engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szegyelni fogja azt, mikor eljő az Ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.” (Mk 8,34-38)

Jézus nézőpontja itt világosan a jövő. A jelen „biztos dolgai” nem azok, amiknek látszanak – ez az Ő üzenete. Ehelyett az embernek el kell veszítenie az életét! S megdöbbentő képként azt mondja, hogy az élet

elvesztése Érte és az evangéliomért az egyetlen mód annak megőrzésére. Mit jelent ez?

Az Úr Jézus ezen két dolgot ért. Először is, az életedet Istenért kell élned. Energiádat az Ő szolgálatára és az Ő Igéjének terjesztésére fordítsd. Egyszóval, *gyere Jézushoz és kövesd Őt a halálba is, ha szükséges*. Ez a fő dolog. De ha ezt nem teszed meg, akkor jön a másik dolog. Emlékezz, hogy jönni fog az ítélet. Akkor a hatalomért, a pénzért és az örömekért való küzdelemről ki fog derülni, hogy mit is ér valójában. S mi ez? Nem élet, nem is volt soha élet. Egy bolond játék, egy halálos játék, melyben az ember eladja a lelkét és semmi örökkévalót sem kap érte cserébe – a pokol kivételével.

Az Úr Jézus szembeáll az Isten nélküli élet ürességével. S úgy száll ezzel szembe, mint Tanító. „Jöjjetek énhozzám” – mondja. „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek”. Egy későbbi napon hozzátette: „Az én juhaim hallják az én szómat.” (Jn 10,27) Jézus juhait tanulnak Tőle, ez a próba. Ez tette próbára milliók elhatározását és most téged is próbára tesz. Válaszolsz-e majd Neki, mikor szól: „Gyere énhozzám... mint Tanítóhoz”?

Isten segítsen, hogy ezt válaszd: „Jövök!”

8. fejezet

JÖJJETEK ÉNHOZZÁM... MINT KIRÁLYHOZ

Ebben a fejezetben megosztok veled valamit, ami majdnem mindig kimarad az ilyen jellegű könyvekből. Biztos vagyok abban, hogy sokan mondanák: te még nem állsz készen arra, amit most megpróbálok elmondani neked. Én azonban nem értek velük egyet. Hadd mondjam el miért.

Mostanáig arra buzdítottalak, hogy fordulj Krisztushoz. Sokféleképpen mondtam el neked, hogy „gyere Hozzá”. De még nem fejeztem be. Korábban azonban arról beszéltünk, hogy te hogyan segítenél nekem megszeretni az egyik barátodat és megbíznom benne. Azt javasoltam, hogy mondd el, milyen a barátod, miképpen tevékenykedik, s mit mond. Valószínűleg könnyebben megbízunk valakiben, ha mi magunk is képesek vagyunk eldönteni, hogy az illető megbízható-e, vagy sem. Annak ismételtetése, hogy „Higgy, higgy, higgy a barátomban!” a folyamatnak csak egy csekély része. Milyen a te barátod? – ez a kérdés.

Ez azonban felvet egy másik kérdést is. Vajon *mindent* elmondanál nekem a barátodról? Vagy netalán elhallgatnál bizonyos dolgokat? Ez kényes probléma lehet. Mert az biztos, hogy minden ember hallgat a hibáiról, amíg rá nem kényszerítjük, hogy beszéljen róluk. Ez olyan szabály persze, amit gyakran megszegünk – vagy mindenesetre szabály, melyet én gyakran megszegek – mindazonáltal azonban jó.

Most figyelmesen kell követned engem. Én nem az Úr Jézus egyik hibájáról akarok beszélni, mert Ő „szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott.” (Zsid 7,26) De ha elolvastad az Újszövetséget, tudni fogod, hogy Jézus ártatlansága sokakat nem tartott vissza attól, hogy zúgolódjanak és panaszkodjanak Ellene. Éppen ellenkezőleg! A szó szoros értelmében a halálba kergették. És teljesen elégedettek voltak tettükkel. „Félre ezzel az alakkal!” – kiabálták.

Meg tudod mondani, miért tették? A válasz azt hiszem világos. Jézussal kapcsolatban rengeteg minden sértette az embereket. Voltak dolgok, amiket mondott és tett, melyek feldühítették a hallgatóit. S természetesen úgy vélték, hogy a hiba Benne van, és nem bennük.

Az egyik dolog, amit Jézus tett, kapcsolódik ahhoz a kifejezéshez, amit a keresztyéneknek meg kell szokniuk Isten bemutatásakor. Ez a kifejezés „Isten szuverenitása”. A szuverenitás Isten királyi uralma. Mikor Isten szuverenitásáról beszélünk, ezalatt azt értjük, hogy Isten Király, hogy Ő uralkodik a világban, amelyet alkotott. S mikor ennyiben hagyjuk, látszólag senki se ellenkezik túlságosan.

Az Úr Jézus azonban váratlan módon alkalmazta Isten királyságának gondolatát. Eljött az idő, mikor azt mondta követőinek, hogy Ő Maga fogja gyakorolni ezt a királyi uralmat ugyanezen a módon. Ahogyan Istenről, mint Királyról beszéltek, úgy lesz Ő is Király. Ettől kezdve ütköznek meg az emberek Jézustól, mint Királytól, s még ma is ezt teszik. Mindaddig, amíg az Ő királysága csak egy homályos fogalom, csekély tartalommal, sokan készen állnak rá, hogy megadják Jézusnak ezt a titulust. Ám mikor úgy ragaszkodik a királyságához, amint én készülök leírni, az emberek megtelnek nehezettel.

Hadd mondjam el a dolgot a lehető legőszintébben, hogy félre ne értsd a mondandóm jelentését. Amit az emberek gyűlöltek hallani, az ez volt: *Isten csak azt üdvözíti, akit akar.* Egy dolog volt általános értelemben beszélni Isten királyságáról, de egészen más volt azt az üdvösségre alkalmazni – ez több volt, mint amit képesek voltak elviselni! Jézus azonban mégsem vonta vissza a tanítását. Mondjanak az emberek, amit akarnak, *Isten még mindig csak azt üdvözíti, akit akar.* Vagy Krisztusra, az Úr Jézusra, mint Istenre alkalmazva, Ő azokat üdvözíti, akikről úgy dönt,

hogy üdvözíteni akarja őket. Krisztus kezében van, hogy megszabadít-e minket a bűneinktől, vagy sorsunkra hagy. Ez az egyik fő dolog, amire gondolunk, mikor azt mondjuk, hogy Jézus a Király.

Ha megértetted, amit az előbbi bekezdésben mondtam, akkor biztos vagyok benne, hogy problémád támadt. (Ha nem, arra buzdítalak, hogy olvasd el még egyszer a bekezdést.) Egy dolog a férfiakat és nőket arra buzdítani, hogy Krisztushoz forduljanak. Ez eléggé világosnak tűnik. Egészen más dolog azonban azt mondani, hogy az, hogy ők tényleg odafordulnak, az Krisztus kezében van. Biztos, hogy itt valami nem stimmel! Vagy legalábbis úgy tűnik. Mi értelme rábeszélni az embereket arra, hogy Jézushoz jöjjenek, ha valójában az egész dolog nem is rajtuk múlik? Ehhez hasonló kérdések várnak válaszra, ha azt mondjuk, hogy Isten és Krisztus azt üdvözítik, aki Nekik tetszik.

Nos, természetesen itt valami nem stimmel, de a probléma nem Istennel van. Lássuk, világossá tudom-e ezt tenni a korábban tanult tényekre építkezve. Az első tény ez: az ember halott. Amint láttuk, a természeti ember – az ember abban az állapotban, ahogyan a világra születik – Isten iránt halott. Ez azt jelenti, hogy elégedett azzal, hogy Isten nélkül él. Nem akarja, hogy Isten beleavatkozzon az életébe. Ha természeti ember vagy, semmiféle vágyad sincs arra, hogy Istent az Ő kedvéért szolgálj. Meg kell hagyni, lehet, hogy szoktál imádkozni. Ám a természeti ember csak a saját érdekében imádkozik. Istent csak használni szeretné. De nem szereti Istent, sőt egyenesen gyűlöli Őt. Az, hogy Istennek dicsőséget, tiszteletet és imádatot kellene kapnia a teremtményeitől, a legutolsó dolog, amivel a természeti ember törődik. Ez teljesen nyilvánvaló az életmódjából.

Most akkor hozzuk össze a tényeket, hogy az ember halott, egy másik ténnyel: Isten az élet Teremtője! Azon dolgok közül, amiket Isten teremtett, az *élet* a legjelentősebb. A Nap, a Hold, a csillagok – ezek mind alkalmasak arra, hogy Isten bölcsességét és hatalmát csodáljuk. De mikor az *életre* gondolunk, minden más elhalványodik mögötte.

Rendelkezünk tehát ezzel a két dologgal. Az emberi faj halott, s Isten adhat életet. De kinek fogja adni? Azoknak, akik kérik? Lehet – de gondold végig a következőket: ha az élet azt jelenti, hogy Isten dicsőségét keressük, Őt Önmagáért szolgáljuk, illetve, hogy Őt mindenki másnál

(magunkat is beleértve) jobban szeretjük, akkor felmerül egy probléma: Kicsoda kér majd életet Istentől, ha mindezt megértette? Nem a természeti ember! Hisz pontosan ezek elől menekül. Mégpedig nagyon egyszerű okból kifolyólag teszi ezt: ha magára öltene ezeket a viselkedésmintákat, az tönkretenné őt, teljesen megsemmisítené jelenlegi „életét”! Természetesen az, amit ő „életnek” nevez, Isten szemszögéből nézve valójában halál. A természeti ember azonban nem törődik Isten szempontjaival, mivel semmit sem törődik Istennel sem. Ezt értjük azalatt, mikor azt mondjuk, hogy halott.

Mi haszna van hát akkor a természeti ember megszólításának? Ha ő halott, és nem fog válaszolni, akkor nem vesztegetjük az időnket, a papirosunkat, a tintánkat? Nézzük meg, tudunk-e választ adni ezekre a kérdésekre.

Képzeld el, hogy Isten ránézett egy csomó holttestre, és a fejébe vette, hogy egyeseket megelevenít közülük. Miképpen fog nekilátni? Ez nem egy bogaras kérdés. A Szentírásból tudjuk, hogy Isten valójában már feltámasztott néhány férfit és nőt a halálból. Azt hiszem, világos, hogy ehhez mindössze Isten akarata szükséges. Ha Isten azt akarja, hogy ők feltámadjanak, biztosan előjönnek a sírból. Egyáltalán nincs szükség ehhez semmi másra.

Ebből azonban nem következik, hogy Isten ezt a pusztá akaratával fogja megtenni. Használhat további eszközöket is. Nem találgatok, amikor erről beszélek. A bibliai példák szemléltetik, hogyan munkálkodik Isten. Jézus Krisztus, az Istenember lesz a mi tanítónk.

Jézus három alkalommal támasztott fel valakit a halálból. Az egyik egy Jairus nevű zsinagógavezető leánya volt. Miközben Jairus abban reménykedett, hogy az Úr Jézus eljön a házába, hogy meggyógyítsa a leányát, hírt kapott arról, hogy a kislány meghalt. De Jézus azt mondta neki: „Ne félj, csak higgy”. Márk, az újszövetségi író mondja el, hogy ezután mi történt:

„És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zúrnavart, a sok síránczózt és jajgatót... És nevetik vala őt. Ő pedig ki-küldvén valamennyit, maga mellé vevé a gyermeknek atyját

és anyját és a vele levőket, és beméne oda, ahol a gyermek fekszik vala. És megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; ami megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondom, kelj föl. És a leányka azonnal fölkele és jár vala. Mert tizenkét esztendőös vala. És nagy csodálkozással csodálkozának.” (Mk 5,38.40-42)

Használt itt Jézus valamiféle eszközöket? Igen. Kézen fogta a halott kislányt, és beszélt hozzá. Egyik sem tűnik szükségesnek, de Ő ezt tette. A második eset Nain városának kapuin kívül történt:

„Mikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj. És oda menvén, illetve a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl! És felüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt anyjának. És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent...” (Lk 7,12-16)

Milyen eszközöket használt Jézus ebben az esetben? A fiatalembernek mondott szavait – ez volt minden!

A harmadik eset, mikor Jézus halottat támasztott fel, Lázár története, akinek családját Jézus nagyon szerette. János mondja el nekünk, mi történt, mikor Krisztus a sírhoz érkezett:

„Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala a sírhoz. Az pedig egy üreg vala, és kő fekvék rajta. Monda Jézus: Vegyétek el a követ... Elvevék azért a követ onnan, ahol a megholt fekszik vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhigyjék, hogy te küldtél engem. És mikor ezeket mondá, fenszóval kiálta: Lázár, jöjj ki! És kijöve a megholt... Sokan hívének azért Őbenne ama

zsidók közül, a kik Máriához mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala.” (Jn 11,38-39;41-45)

Milyen eszközöket használt itt Jézus? „Fennszóval kiáltott: Lázár, jöjj ki!”

Jézus mindhárom esetben megszólította a halottakat. Ha nem bízunk a bölcsességében, tiszteletlen reakciókra vetemedhetünk. Végül is mi haszontalanabb, mint egy holttesthez beszélni? De ez az, amit Jézus tett, így tudni szeretnénk az okát. Miért tette ezt?

Ennek oka a következő. A szó, amit Isten kimond, vagy amit Krisztus kimond, teremtő szó. Ez nemcsak kéri valaminek a megtörténését, hanem okozza a bekövetkezését. A teremtés kezdetén ezt mondta Isten: „Legyen világosság”. És megjelent a világosság! Ennyire egyszerű! Más hol Isten egyszer beszélt az esőről és a hóról, amit Ő küld le a mennyből – ezek megnedvesítik a földet és élelemtermésre sarkallják. Aztán Isten ezt mondta:

„Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldtem.” (Ézs 55,11)

A mi szavaink megdőlhetnek, de Isten akarata a kimondás révén bizonyosan végbemegy. „Megcselekszi, amit akarok.” Biztosan eléri a célját.

Alkalmazhatjuk ezt a fizikai halottakra. Vegyük ismét Lázárt. Jézus ezt mondta: „Lázár, jöjj ki!” Én hiába mondanám ezt neki. Az én szavaim nem teremtő szavak. Ám az Istenembertől származó szavak tele voltak erővel. Életet hoztak. „És kijöve a megholt”. Semmi mást nem tehetett!

Ugyanez vonatkozik a lelkileg halottakra. Emlékezz, minden ember bűnösként, halott Isten iránt. Nem akarják Istent, hacsak arra nem, hogy segítségükre legyen bűnös céljaik megvalósításában. Nem akarják az „életet” a szó bibliai értelmében. A természeti ember olyan, mint a holttest, ami Istent illeti. Emberileg szólva, az ő esete – és a te eseted, ha természeti ember vagy – reménytelen. Neked életre, a szíved megváltozására és újjászületésre van szükséged!

A „születés” azonban Isten kezében van. Figyeld meg, mit mond erről Jézus. Ő egy Nikodémus nevű farizeussal beszélget. Épp azt mondta Nikodémusnak, hogy neki és a hozzá hasonlóknak újjá kell születniük.

„Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondom néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.” (Jn 3,6-8)

Figyeld meg, hogy Jézus miket emel ki. Először azt mondja, hogy a fizikai élet csak fizikai életet eredményezhet. Bizonyos fokig a férfiak és nők hatalmában áll, hogy fizikai gyermekeik szülessenek. De egyetlen férfi és nő sem képes lelki életet adni. Ennek a magasabbrendű életnek, az „újjászületésnek” Istentől kell jönnie.

Van itt azonban még más is. Másodszor Jézus a Lélek munkáját a szélhez hasonlítja. A szél arra fúj, amerre akar. Láthatod, érezheted, hallhatod a hatásait, de semmit sem tehetsz vele. Még ma, a modern technológiánkkal sem vagyunk képesek megmondani, hogy a arcunknak ütköző molekulák honnan jöttek. Nem tudjuk, merre mennek tovább. Ugyanígy, ahol Isten szava adatik, ott az Ő tetszésének megfelelően Lelke életet lehel a férfiakba és nőkbe. Az igehirdető, vagy az író semmit sem tehet ennek érdekében. Az ember, aki lelkileg halott, semmit sem tehet ennek érdekében. Nem áll a hatalmukban. Az életnek Istentől kell jönnie.

Miért beszélünk hát a férfiaknak és a nőknek Krisztusról és az Ő evangéliumáról? Mert Isten Lelke eszközként használja fel ezt az üzenetet. Mi nem tudjuk, mikor fogja felhasználni az adott ember üdvözítésére, újjászülésére. Nem a mi dolgunk ezt előre tudni, ez egyedül Isten dolga. A Lélek úgy fogja használni ezt a könyvet, ahogyan Neki tetszik – az is lehet, hogy csak kevéssé vagy egyáltalában sehogy. Én csak annyit tudok, hogy ha Krisztushoz jössz, miután elolvastad ezt az üzenetet, akkor az újjászületésed Istentől származik. Semmiképp sem én hoztam azt létre. Ez egyszerű példája lesz annak, mikor Isten az Ő üzenetét, az Ő Igéjét használja arra, hogy feltámasszon a halálból. De ha hallanék a megtérésedről, akkor azt mondanám, amit Péter apostol mondott:

„Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké. Mert [itt az Ószövetséget idézi] minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull, de az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett.” (1Pt 1,23-25)

Mostanáig Isten Igéje meghallásának fontosságát igyekeztem neked kifejezni. A Jézus Krisztusra vonatkozó üzenet – az evangélium – az az eszköz, melyet Isten életadásra használ. Imádkozom, hogy ez neked is életet hozzon. Ezért osztottam meg veled.

Joggal kérdezheted azonban, hogy miért vettem magamnak a fáradtságot, hogy elmondjam neked, hogy üdvösséged Isten kezében van. Miért mutattam be az Úr Jézust, mint Királyt ebben az értelemben? Két okom volt rá, hogy ezt megtegyem.

Ez első ez: Mi, emberek, büszkék vagyunk! Szeretünk dicsekedni. Szeretjük használni William Ernest Henley szavait: „Én vagyok a saját sorsom mestere, én vagyok a lelkem kapitánya”. Ez az, amit tenni szeretünk, de ez becsapás. A Biblia az ellenkezőjét állítja. Ahogyan a tizenhatodik századi reformátor, Luther Márton fogalmazza meg:

„A Szentírás olyan embert állít elénk, aki nemcsak megkötözött, nyomorult, rab, beteg és halott, de aki, urának, a Sátánnak a működésén keresztül ezen nyomorúságaihoz hozzáadja a vakságot is, s így azt hiszi magáról, hogy szabad, boldog, birtokosa a szabadságnak és a képességeknek, ép és élő... A Sátán munkája az, hogy fogva tartja az embereket, így azok nem veszik észre nyomorúságukat, hanem azt feltételezik, hogy mindent meg tudnak tenni [amit Isten parancsol].”

Egyszóval a Sátán megpróbálja táplálni büszkeségünket és vakságban tart minket tehetetlenségünket illetően. Isten azonban megaláz bennünket. Téged is megaláz majd, ha elhoz Krisztushoz.

S van még egy dolog. Ebben a könyvben mindvégig azt mondtam neked, hogy nézz előre. Arra buzdítottalak, hogy gyere Krisztushoz, hogy életed hátralévő részében úgy nézhess majd Rá, mint Megváltódra, Uradra, Megtartódra és Tanítódra. De van még valami, amit szeretném, ha megtennél. Ha Jézushoz fordulsz, keresztyén életed kezdetétől fogva szeretném, ha visszafele is néznél. Azt szeretném ugyanis, ha kezdettől fogva megértenéd e híres mondás jelentését: „Oda, de Isten kegyelméből megyek én!”¹

Az ember, aki semmit sem tud a menthetetlenségéről Isten előtt, nem képes olyan hálás lenni, amilyennek lennie kellene, mikor Krisztushoz vitetik. Igen, használhatja a fenti szavakat: „Oda, de Isten kegyelméből megyek én”. Azonban teljesen nem értheti meg őket. Ehelyett valószínűleg azt gondolja majd, hogy Isten kegyelme, *plusz* a saját bölcsessége, vagy éleselméjűsége, vagy ítélőképessége miatt teszi meg ezt a hitbeli lépést. Én azonban nem szeretném, hogy veled is ez történjen.

Arra buzdítalak ismét: fordulj Krisztushoz! De tudd a következőt: ha jössz, az azért történik, mert Krisztus gyakorolja az Ő királyi mivoltát. Tehát gyere Krisztushoz... mint Királyhoz. Mikor azonban jössz, nézz vissza. Emlékezz meg arról, hogy nem a magad ereje vitt oda. Nem a te jóságodnak, mégcsak nem is a bölcseségednek köszönheted. Hanem egyedül a Királynak! S mindenekelőtt emiatt dicsérd Őt, tiszteld Őt, megasztald Őt örökké.

Ezáltal bizonyítod igazán, hogy válaszoltál a hívására: „Jöjjetek énhozzám... mint Királyhoz”.

¹„Látván néhány bűnözőt, amint a vesztőhelyre mentek a XVI. században, John Bradford angol protestáns mártír ezt mondta: Oda, de Isten kegyelméből megy John Bradford. Szavai, de személyes névmással behelyettesítve, ma is nagyon gyakorta használatosak valaki áldásainak kifejezésére a mások sorsával való összehasonlításban. Bradfordot később máglyán megégették, mint eretneket.” Robert Hendrickson, *Encyclopedia of Word and Phrase Origin*, Facts on File, New York, 1997 – A fordító megjegyzése.

9. fejezet

JÖJJETEK ÉNHOZZÁM...

KIZÁRÓLAGOSAN

Mind a szemeink, mind a füleink a bolondját járatják velünk. Szokták mondani, hogy azt látjuk, amit látni szeretnénk, és azt halljuk, amit hallani szeretnénk. Ez az egyik fő oka annak, hogy a kommunikáció nehéz. Azért nehéz megértenem téged, mert tudom, mit akarsz mondani. S neked is ugyanez a problémád velem.

Ebben a könyvben mindvégig arra hívtalak és buzdítottalak, hogy gyere Krisztushoz. Csak Krisztusban van üdvösség. Ésszerű tehát minden mást elvetni, és Hozzá fordulni. Ez a módja annak, hogy igazzá legyünk Isten előtt. S ez a módja annak, hogy örökké Istennel élhessünk. Gyere Krisztushoz! Gyere egyedül Krisztushoz!

Félek azonban attól, hogy félreérthetsz. Tudom, hogy az emberek néha félreértik a Krisztusról szóló üzenetet. Azt hiszik, hogy az üzenetet közvetítő ezt mondja: „Add hozzá Krisztust a templomba járásodhoz. Add hozzá Krisztust a keresztségedhez. Add hozzá Krisztust a jócselekedeteidhez. S *akkor* Isten elfogad téged.” Más szóval azt feltételezik, hogy a Krisztushoz jövetel egy dolog ama sok közül, melyek igazzá tesznek Isten szemében. Ez azonban nem így van.

Vegyük például a templomba járást. Jó dolog ez? Igen, teljes mértékben! De az istentiszteleti alkalmak hűséges látogatása vajon tényleg igazzá tehet téged Isten előtt? Nem, erre semmiképp nem képes. Segíthet abban, hogy Isten elfogadjon téged? A legkevésbé sem. A templomba

járás bizonyíthatja, hogy képmutató vagy – ha nem jössz Krisztushoz – de semmit sem tehet azért, hogy te Isten gyermekévé válj. Jézus Krisztusnak jár minden dicsőség a te üdvösségedért, s Ő nem fog ezen osztozni veled azért, mert te rendszeres templomba járó vagy.

Vagy vegyük a keresztséget. Minden ember, mikor keresztyénné válik, parancsot kap arra, hogy kereszteljedjen meg. A keresztség a Krisztushoz való tartozás Isten által kijelölt módja. Ez egy teljesen jó dolog. De Isten nem azért fogad el téged, mert megkereszteltek. Valójában pont az ellenkezője lehet igaz. Isten *elutasítja, hogy elfogadjon*, ha a keresztségre, mint üdvösség alapjára támaszkodsz. Egyedül Jézus Krisztus tehet téged igazzá Isten előtt, s Ő nem lesz hajlandó megosztani veled ezen a dicsőségen, csak mert meg vagy keresztelve.

Ugyanez vonatkozik a jócselekedetekre is. A keresztyének számára parancs, hogy minden emberrel mindig jól cselekedjenek. A keresztyének azonban nem azért tesznek jól, hogy lenyűgözzék Istent, Aki már előzetesen a barátságába fogadta őket. Más szóval azért cselekednek jól, mert keresztyének. Nem annak érdekében munkálkodnak, hogy keresztyénné váljanak. Ha a jócselekedeteikre alapoznak, mint ami igazzá teszi őket Isten előtt, akkor ellopnak abból a dicsőségből, ami egyedül Jézus Krisztust illeti. S ezt egy igazi keresztyén sem akarná tenni.

Talán jobban meg tudom magyarázni, hogy értem ezt, ha megvizsgálom a „kegyelem” szót. Képzeld egy jóságos és nagylelkű királyt, aki ellenépe egy része fellázad. Hamarosan bebizonyosodik, hogy nem jelentenek méltó ellenfelet a király hadserege számára, és rövidesen térdre kényszerülnek. Nincs mentségük lázadásukra, nem tudnak hogy védekezni. Mit fognak tenni? Ha számít az életük, *kegyelemért* fognak könyörögni.

Most tegyük fel, hogy a király megbocsát nekik. Tegyük fel, hogy kegyelmet kapnak. S mi lesz ezután? Szabadon távozhatnak. S ez vajon arra indítja őket, hogy szolgálják a királyt, vagy arra, hogy ismét fellázadjanak? Az igazság az, hogy nem tudjuk a választ erre a kérdésre. Csak azt tudjuk, hogy mit kellene tenniük! Örökké szolgálniuk kellene a királyt, teljes szívükből.

Gondoljuk még tovább egy kicsit ezt a történetet. Tegyük fel, a királynak van hatalma arra, hogy ezeknek a lázadóknak a szívét megváltoztassa.

Képzeld el ismét, hogy jóságos és nagylelkű. Most azonban hozzáteszünk még valamit ehhez. Ez a következő: a király fejébe vette, hogy senkinek sem bocsát meg soha anélkül, hogy egyúttal ne adna neki háladatos szívet, hajlamot arra, hogy az illető a királyát szolgálja. Most már bizonyosan tudjuk, amit előbb csak találgathattunk. Vajon ezek az alattvalók a király bocsánatát arra fogják majd használni, hogy ismét fellázadjanak ellene? Semmiképp sem!

Ilyen Király a Biblia Istene. Ő a kegyelem Istene, Aki teljesen ingyen megbocsát. Sőt még ennél többet is tesz! Amikor Isten valakinek megbocsátja a bűneit, az Ő szolgálatának vágyát is a szívébe adja. Isten népének szolgálata azonban semmit sem ad hozzá a nekik való megbocsátáshoz, hisz az ingyenes. Mindegyikük Jézus Krisztus érdemeiért kap bűnbocsánatot. Az ő érdemeiknek – vagy azok hiányának! – semmi köze sincs a megbocsátásukhoz. Egyáltalában semmi! A bűnbocsánat *kegyelem*, Isten kegyelme, semmi más.

Ebben a fejezetben azt szeretném, ha meghallanád, amint Krisztus ezt mondja neked: „Gyere Énhozzám... kizárólagosan.” Megmondom, miért fontos ez. Két erő létezik, melyek félrevezethetnek téged, mikor Krisztushoz hívlak. Az egyik a te büszkeséged. A másik a téged körülvevők büszkesége.

Ha Krisztus nélkül élsz, lehet, hogy nem akarod azt a bocsánatot, amit Ő kínál neked. Büszkeséged az utadban állhat. Lehet egyike vagy azon embereknek, akik mindig a maguk útját járták. Mondhatod: „Én soha semmit nem fogadok el ingyen!” – sokan mentek már a pokolba ezekkel a szavakkal az ajkukon. Vagy itt van ugyanez kissé más köntösben: „Nem hiszek az ingyenes utazásban.” De figyelj csak arra, amit Pál apostol mond arról, miképpen igazult meg Ábrahám Isten előtt.

„Mert mit mond az Írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttaték az ő néki igazságul. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul.” (Róm 4,3-5)

Figyeld meg, hogyan vezeti el Pál az embert a saját cselekedeteitől. Azt mondja, hogy a munkálkodónak a jutalom kötelezettség. Ebben semmi könyörület sincs. Ez nem kegyelem. Ha az embernek magának kellene kimunkálnia az Istenhez vezető utat (azt gondolom sejtetted, hogy lehetetlen), akkor lenne mivel dicsekednie. Az a büszkeségét táplálná. Isten azért fogadott el engem, mondaná, mert én ezt és ezt tettem. Ó, mennyire szeretünk hetvenkedni!

Mikor azonban Isten megaláz, megtanulod, hogy semmit sem adhatsz cserébe a bűnbocsánatért. Se cselekedeteket, se jószolgálatot, egyáltalában semmit! Az emberi büszkeség ki van zárva, mikor Isten bocsát meg a bűnösnek. Hogy világossá tegye, Pál ezt mondja: „Isten az, Aki megigazít!” A bűnösök nem képesek kimunkálni az Istenhez vezető utat. Pál így is megfogalmazza ezt: „Krisztus meghalt a bűnösökért!” (Róm 8,6) „Nem azért jöttem, hogy igazakat”, mondja Jézus, „hanem hogy bűnösöket hívjak.” (Mk 2,17) Ez egy másik mód annak kifejezésére, hogy „Jöjjetek énhozzám... kizárólagosan.” Zárd ki a saját cselekedeteidet és (a folyamat során) fordulj el a saját büszkeségedtől!

Ezzel azonban még nincs vége. Még ott van mások büszkesége, amivel foglalkozni kell. Kövess figyelmesen, mert ez egy sokkal rejtettebb veszély, de nem kevésbé valóságos. Meg vagyok győződve arról, hogy ezen a ponton milliók buktak el, mígnem végleg túl késő lett.

Mi köze mások büszkeségének a te üdvösségedhez? Ez: mikor azt hiszed, hogy készen állsz minden érdemedről lemondani, mások ezt mondják: „Tulajdonítsd nekünk az érdemeidet! Gondoskodunk arról, hogy üdvözülj, ha a kezünkbe adod magad! Bízál bennünk!” Természetesen nem fogják neked ezt mondani: „Tápláld a mi büszkeségünket a magadé helyett!” – de valójában erre gondolnak.

Sokan vannak, akik ezt fogják tenni. Felkínálják, hogy a lelki vezetőid lesznek. „Csak tedd úgy, ahogyan mondom neked”, mondják, „s minden jóra fordul”. S aztán rád erőltetik a saját szabályait, melyek nem találhatók meg Isten Igéjében. Szabályaik gyakorta követelnek meg jókora akaraterőt, néha akár önfeláldozást is. De figyeld csak meg, mit mond Pál az ember alkotta szabályokról:

„Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: melyek csak árnyékai a következő dolgoknak, de a valóság a Krisztusé... Amelyek bölcsességnek látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennök semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.” (Kol 2,16-17.23)

Egyesek szeretnek másokat a hatalmukban tartani. Nincs ennél gyorsabb módja, hogy az illető nagy vezetővé váljon. Nincs biztosabb módja az illető felfuvalkodásának. A Szentírás azonban egyiket sem támogatja! Fordulj Krisztushoz! Ez az üzenet! Ő mindent megtehet. Senki más nem tehet semmit. Hozzá fordulj!

Van még egy veszélye a mások büszkeségének. A fentiekben egyes személyekről beszéltem, akik azt akarják, hogy tápláld a büszkeségüket azzal, hogy követed az általuk alkotott szabályokat. Sok ilyen ember van, mindenütt megtalálhatók. Ezek „látomásokat láttak”, vagy „beszéltek a Mindenhatóval”, vagy „megcsapolták a belső forrásokat”. Rendkívüli a vonzerejük, nagyon lelkieknek néznek ki. S óvatossá kell lenned velük szemben. Van azonban még valami, egy rejtettebb dolog, amire oda kell figyelni. Azokra az egyházakra és vallási csoportokra gondolok, akik megpróbálnak téged maguktól függővé tenni az Isten előtt való megigazulást illetően. Különösen ezektől óvakodj!

Hadd beszéljek az egyházakról egy kicsit. Ha keresztyénné válsz, más keresztyénekkal kell majd összejönnöd egy gyülekezetben, vagy istentiszteleten. Ez Krisztus parancsa. S miután megváltott téged, igyekezni fogsz a kedvében járni. Keresni fogod a rendszeres közösséget a többi hívővel. Ez roppant fontos. Ezt semmiképpen nem akarom jelentéktelenné feltüntetni. De nem szabad becsukott szemmel tenned ezt. Valójában nem tévesztheted szem elől azt a tényt, hogy egyedül Krisztus révén igazultál meg Isten előtt. Hogyan gondolhatnál bármi másra, ha egyedül Jézus Krisztusra nézel?

Sajnálattal kell mondanom, hogy nem minden „egyház” értette ezt meg. Valamelyik egyház például mondhatja neked, hogy a megigazulás-

hoz „a mi egyházunk”, vagy „a mi gyülekezetünk” tagjává kell válnod. Azonnal tudni fogod, hogy ők Krisztus helyét próbálják meg átvenni. Ne vállalj velük semmiféle közösséget!

Figyelj erre is: vajon az egyház teljességgel függővé tesz téged a sákramentumaitól? Ezek nélkül megtagadják tőled a mennyet? Ez sem a neked való egyház! Az Úr kedvére való testvéri közösséget arról a tényről lehet megismerni, hogy nem azért találkoznak, hogy újra, meg újra megigazuljanak Isten előtt. Egyáltalán nem! Azért gyűlnek össze, mert Krisztus *már* megigazította őket Isten előtt. Nem arra összpontosítanak, hogy mit kaphatnak az egyháztól. Nem ez a fő dolog (jöllehet sok mindent kapnak). Azért találkoznak, hogy buzdítsák egymást, hogy segítsék testvéreiket a Krisztusban. Így együtt imádják Istent. Találkozásaik nem öncélúak, hanem másokra összpontosítanak. Legfőképpen pedig Istenre összpontosítanak.

Remélem észreveszed, hogy amiről beszélek, az nem a stílus dolga. Nem azzal törődöm, hogy azt mondjam neked, menj egy viszonylagosan formális egyházba, vagy egy olyanba, amely informálisabb. Én inkább a kevésbé formális irányába hajlom, de nem ez a lényeg. Én itt *az egyház tantételeiről beszélek, arról, amiben hisz*. Vajon beékel valamit Krisztuson kívül közéd, és Isten közé? Talán a papjait, netán a ceremóniáit? Ezek szükségesek a te üdvösségedhez? Akkor el kell köszönnöd, és el kell menned oda, ahol Krisztusé és egyedül Krisztusé minden dicsőség. Ez többé már nem ízlés dolga. Az Úr Jézus megbecsülése forog kockán!

Pár oldallal korábban a büszkeségről beszéltem. Aztán tettünk egy kitérőt, és beszéltünk az egyházakról. Hadd mutassam meg, hogy a kettő miképpen kapcsolódik. Valamikor régen, azelőtt, hogy te és én megszülettünk volna, megalapították ezeket az egyházakat. S néhányat olyan emberek alapítottak, akik érdemeket akartak szerezni azáltal, hogy másokat igazzá tesznek Isten előtt. Ezeket olyan emberek alapították (vagy olyan emberek rontották meg), akik magukhoz akartak kötni másokat. Ezek az emberek a hatalmukkal akartak dicsekedni. S ennek megfelelően alakították ki a tantételeiket. Ezek a tantételek ma is léteznek, s megrabolják Krisztus dicsőségét. Megpróbálják ellopni a keresztyén üdvösség dicsőségét az Úr Jézustól. Ez a szomorú valóság.

Az első kérdés tehát nem az, hogy „Mennyire kedvesek az emberek ebben a gyülekezetben vagy egyházban?” Az első kérdésednek a tanításra kell vonatkoznia. Ennek Krisztusról kell szólnia. „Vajon ez az egyház minden dicsőséget Jézus Krisztusnak ad a keresztyének üdvözítéséért? Vagy megpróbál osztozni Vele ebben a dicsőségben?” Régesrég halott emberek büszkesége útját állhatja annak, hogy te megbízz Krisztusban, és egyedül csak Benne. Lehet, hogy a saját rítusaitól és ceremóniáiktól való függést rendszereik részévé tették. S neked Jézus Krisztus karjaiba kell menekülnöd ezekből a rendszerekből.

A jelen fejezetet lezárandó, hallok amint valaki feltesz egy másik kérdést. Valahogy így hangzik: „Azt hittem, azt mondd el nekem, hogyan jöjjek Krisztushoz. Nem tértél el a témától azzal, hogy elkezdtél arról beszélni, hogyan kell egyházat választanom? Ezek nem teljesen különböző dolgok?”

De, ezek – teljesen különböző dolgok! Az egyik azonban szemlélteti a másikat. Megpróbáltam neked megmutatni azokat a csapdákat, melyekre gondolok. Bölcs dolog ezen eltűnődni. Azt mondtam ki, hogy neked *kizárólag* Krisztushoz kell jönnöd. Ha a szavak valaha is csődöt mondanak az érzéseim közvetítésében, hát az pont itt történik meg. Szeretném veled valahogy megértetni ennek a dolognak a rendkívüli fontosságát. Szeretném, ha a saját szívembe tudnálak zárni pár pillanatra, hogy meghalld, amint ezt dobogja: „Egyedül Krisztus, Egyedül Krisztus, Egyedül Krisztus!”

A férfiak és nők mindenhol könnyűnek találják az egyházhoz, vagy vallásos szervezethez fordulást az üdvösség végett. Ez sokkalta könnyebb, mint Krisztushoz jönni. S így az egyház jelképpé válik. Ez a jelképe mindazoknak a „jó dolgoknak”, melyek visszatartanak téged attól, hogy egyedül Krisztusban bízz.

„Jöjjetek énhozzám”, mondja az Úr Jézus. „Jöjjetek énhozzám... kizárólagosan.” Odafordulsz Hozzá?

10. fejezet
JÖJJETEK ÉNHOZZÁM...
AZONNAL

Hadd idézzem még egyszer az Úr Jézus szavait:

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28)

Most hadd beszéljek arról a kérdéssről: „Mikor jöjjek?”

Nemrég részt vettem egy összejövetelen. A téma a Krisztusról való bizonyágtézés volt. Egy ponton felvetődött a kérdés: „Mit mondjunk annak az embernek, aki még nem áll készen a megtérésre?” Sok ilyen ember van. Ezt mondják neked: „Igen, elhiszem, hogy amit mondasz, az igaz, de még nem állok készen. Egy napon majd igent mondok, de most nem”. Ez a viselkedésmód annyira megszokott, hogy még közmondásunk is van rá: azt mondjuk, hogy a pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezve.

Az ilyen embernek sok mindent mondhatunk. Mondhatjuk, hogy „Olvasd a Bibliádat”, vagy „Imádkozz!” Mondhatjuk, hogy hűségesen látogassa az egyházi összejöveteleket, állandóan térjen vissza Isten Igéjének a hallgatására. Buzdíthatjuk, hogy beszéljen gyakran komoly keresztyénekkal. Igen, kísértésbe eshetünk, hogy ezek valamelyikével, vagy akár mindegyikkel traktáljuk.

„De várj!” mondja valaki. „Kísértést mondtál?” Nem furcsa ezt a szót ebben a vonatkozásban használni? Nem, nem furcsa. Hadd mondjam el neked, miért használom ezt a szót. Kérlek, hogy nagyon figyelj rám!

Én mindig abban a veszélyben vagyok, hogy nem beszélek veled hitelesen. Ugyanez a helyzet az összes többi hívővel is. Nekünk azt parancsolta a mi Urunk, hogy ha nem vagy keresztyén, legyünk könyörületesek irántad. S ezt a vágyat ültette a szívünkbe. Nem tudunk előle elmenekülni, de nem is akarunk. De ha nem vigyázunk, lehet, hogy nem jól használjuk azt a szimpátiát, amit pedig a te javadra adott nekünk Isten. *Használhatjuk arra, hogy elfogadjuk a te kifogásaidat, amiért nem jössz Krisztushoz.* Ha ezt tesszük, nem segítünk neked. Pontosán az ellenkezőjét tesszük. Segítünk önmagad elpusztításában. Ez a mi kísértésünk.

Mikor kell Krisztushoz jönnöd? Most kell jönnöd! Nem a jövő héten, vagy a jövő hónapban. Most azonnal kell jönnöd!

Hadd juttassam eszedbe az okát, hogy Isten miért teremtette az embert. Azért, hogy a kedvében járjon. Mikor Isten megigazít egy embert Önmaga előtt, az illető keresni kezdi, hogy Isten kedvében járjon. Ez az első dolog, amit Isten helyreállít az újjászületett keresztyénben. Ez a dolog veleje. Így mutatja meg nekünk Isten, ha mi emberek olyanok lennénk, amilyeneknek lennünk kellene, akkor arra törekednénk, hogy mindig az Ő kedvében járjunk. Ez lenne a mi természetes hajlamunk. Ezt veszítettük el a bűneset révén. S ez az, amit Isten helyreállít bennünk, mikor újjáalkot minket.

Biztosan az is világos, hogy nincs jogunk félretenni az Isten kedvében való járást! Sem nekem nincs erre jogom, sem neked. Mégis, *„hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.”* (Zsid 11,6) Nem tolhatod félre az Isten kedvében való járást, és nem tetszhetsz neki anélkül, hogy hitben Krisztushoz ne fordulnál. Ez a kötelességed nyilvánvaló. Azonnal meg kell tagadnod a bűneidet, és rögtön az Úr Jézushoz kell jönnöd. Nem merek neked enyhébb feltételeket szabni, mint a Szentírás: *„meg kell térned Istenhez és hinned kell az Úr Jézusban.”* (ApCsel 20,21) *„Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek.”* (ApCsel 17,30)

Az Úr Jézus a te példaképed. Neki természetesen nem volt szüksége megtérésre. Ő Isten büntetlen Fia volt. De Ő élete legfontosabb céljává

az Atyja kedvében való járást tette. Ez adott értelmet az életének. Mikor egyszer a kritikusok keresztűzébe került, így beszélt fő céljáról:

„Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok és semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok. És aki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.”

(Jn 8,27-28)

Egyikünk sem mondhatja, amit Jézus mondott itt. A Földön senki sem állíthatja: „Én mindig azt teszem, aminek az Atya örül”. Csak Krisztus mondhatta azt. Ebben is mint sok másban, Ő egyedüli volt. Ezt azonban minden keresztyén elmondhatja: „Mivel megbíztam az Úr Jézusban, találtam magamban egy egyre növekvő vágyat arra, hogy Istent szolgáljam. Ez gyakran nehéz dolog. Többször elbukom, mint ahányszor szeretném elismerni. Ha lassan is, de megtanulom az Ő akaratát tenni, kezdem megtanulni hogyan kell Isten kedvében járni”. Ez a lényeg – Isten kedvében járni!

A keresztyén élet egy hosszú utazás, mely az örökkévalóságba vezet. De mint minden más utazás, legyen bár hosszú, vagy rövid, az első lépés megtételével kezdődik. Számunkra, bűnös emberek számára, mint te, vagy én, a megtérés és a hit a kezdet. S azonnal meg kell kezdened. Már így is épp elég késő van!

Van még egy ok, ami miatt *azonnal* Krisztushoz kell fordulnod. Ez pedig a következő: az a komoly veszély fenyeget, hogy becsapod magad a jövőt illetően. Ha egy cselekedetről úgy beszélsz, hogy „később”, lehet, hogy az soha nem következik be. Soha nem következett be Roy barátom számára sem.

Roy és én együtt dolgoztunk Cincinattiban a City Gospel Mission-nál. Roy volt a mi portásunk. Roy azonban nem volt keresztyén. Természetesen gyakran buzdítottuk arra, hogy forduljon Krisztushoz. S Roy mindig ugyanazt a választ adta:

„Pont most még nem állok készen” – mondta – „de mondok neked valamit. Mikor keresztyénné leszek, azt nem akarom félszívvel tenni.

Mikor Istenhez fordulok, azt teljes mellszélességgel teszem majd!” S nagyon úgy tűnt, Roy komolyan gondolja, amit mond. Visszatekintve, kétségem sem volt, hogy szaván fogtam. Azonban tévedtem, de Roy is.

Roy becsapta magát. Miért mondom ezt? Mivel – jegyezd meg jól! – soha nem lehet jó okunk Isten félreállítására. Arra, hogy engem félre tégy, lehet egy sor jó okod. Aludhatsz egyet a javaslataimra. Sőt, ez a legbölcsebb dolog, amit csak tehetsz. De nem szabad késlekedned, egyszerűen nem teheted ezt, mikor Isten hív!

Nem tudom elfelejteni azt, mikor Royt utoljára láttam élve. A Központi Kórházban, vagy inkább az egyik előcsarnokában volt egy tolószékben, mert napsütéses nap volt. Egy testvérrel röviden elbeszélgettünk vele, várva a megfelelő pillanatra, mikor megkérdezhetjük, hogy akkor most készen áll-e arra, hogy Krisztushoz forduljon. Nem nézett ki nagyon rosszul, de néhány napra rá meghalt.

Ami felejthetetlené teszi számomra ezt a napot a következő: Nem hallottam Royt sokat beszélni. Súlyosan beteg ember volt. De emlékszem a legutolsó szavára, amit nekünk mondott. Amennyire sikerült kiderítenem, ez volt az utolsó szó, amelyet barátai egyikének mondott. Arra a kérdésre adott válasza volt ez, amit meg akartunk kérdezni. Ez a „Nem” szó volt. Nem véletlenül mondta, nem is félelemmel telve mondta. Minden erejét össze kellett szednie, de dacosan mondta ki. Azt az egyetlen szót, hogy „Nem!”

Mennyire ehhez hasonlóan csapod be magad azzal kapcsolatosan, hogy mit fogsz csinálni a jövőben? Ítéld meg magad. Az élet egy olyan küzdelem, melyben az önbecsapás mérhetetlenül fontos szerepet játszik. Mindannyian egyfajta harcban állunk. A keresztyének természetesen nem az egyetlenek, akik ezt meglátták. Az emberek mindenféle síkra szállnak az önbecsapás ellen. Egyesek ezt „racionalizálásnak” nevezik. Mások azt mondják: „Ez az ember, úgy tűnik, bolondot csinál magából!” Mindenesetre, semmit se tartanak olyan általánosan elterjedtnek, mint az önbecsapást.

Nincs ebben semmi meglepő, ha megállsz egy pillanatra és elgondolkodsz rajta. Ez a Szentírásban oly gyakran emlegetett ama tényt emeli ki, hogy a szívünkért és az elménkért vívott küzdelem sokkal erőteljesebb,

mint amennyire szembetűnő. A Bibliában a „szív” az, ami maga az ember, külsőségektől mentesen. Amint gondolhatod is, a Szentírásnak sok mondanivalója van a szívünkről. Figyelj az alábbi szavakra:

„Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom...” (Jer 17,9-10)

„A szívnek teljességéből szól a száj.” (Mt 12,34)

„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” (Péld 4,23)

A szív a lényeg, s vele együtt annak leggazdagabb része, az elme is! Itt dül a csata.

Isten elmondja nekünk, hogy mi valamennyien hajlamosak vagyunk az önámításra. Hol találhatunk hát akkor segítséget? Nos, ha mi nem is értjük meg a szívünket, van Valaki, aki igen – Maga Isten. „Én, az Úr vagyok, az, aki a szívet fürkészem”. Ő a mi segítségünk. A kérdésre az a válasz, hogy halljuk meg szavait, bízunk Őbenne, és nem a saját bölcsességünkben, még csak nem is a jó szándékainkban. Ezek cserben hagynak minket, ahogyan Royt is tönkretették.

Hadd adjak egy végső okot arra, hogy késlekedés nélkül fordulj Krisztushoz: a te javadra van, ha így teszel. Már sokféleképpen bizonyítottam, miért igaz ez. Hadd mutassak rá még két okra.

Először is, ha csak később válsz keresztyénné, elszomorít majd téged, hogy ilyen sokáig vonakodtál. A kívülállók gondolhatnak, amit akarnak, Jézus szolgálata minden keresztyénnek valódi örömet okoz. Sok hívő mondta már magának: „Micsoda ostoba voltam, hogy nem fordultam Krisztushoz már évekkal ezelőtt!” Igaz, hogy a keresztyénség próbák elé állított minket. Egyáltalán nem csupán „édesség és fény”! De józanabb pillanatainkban tudjuk, hogy ezeket a próbákat össze sem lehet hasonlítani Megváltónk mosolyával, mely mind itt, mind odaát elkísér minket.

S ha később válsz keresztyénné, az még egy módon el fog téged szomorítani. Arra gondolsz majd, hogy milyen hálátlan módon bántál

a te Megváltóddal. Sajnálni fogod, hogy visszautasítottad kegyelmes hívását. Emlékezni fogsz arra, hogy ezt bűneid iránti szereteted miatt tetted. S ez az emlék igencsak megszoríthatja a szívedet.

Végül hadd beszéljek a legnagyobb előnyről. Isten jelenlétére gondolkok. Néhány éve egy csoport bölcs ember összeállított egy kis kérdezz-felelek könyvet, melyben ez a kérdés is szerepelt: „Mi az ember fő végcélja?” Válaszuk részeként ezt mondták: „Az ember fő végcélja, hogy gyönyörködjön az Istenben mindenkor”. Válaszuk feltételezi, hogy az örökkévalóság minden keresztyén számára örömteli lesz. S ez így is van! De miben fogunk gyönyörködni? Istenben! Ez az ember fő végcélja. Ez az a cél, amihez Krisztus vezet minket, ha megbízunk Benne.

Mit jelent az „Istenben való gyönyörködés”? Biztos vagyok abban, hogy nem tudom megmondani, mi mindent jelent. Az meghaladja a képességeimet. De megcsillant előttem. S ezt szeretném veled megosztani.

Mi a keresztyén élet? Jórészt Isten jellemének egyre növekvő megértése. Ez lépésről lépésre történik. Itt egy kicsi, ott egy kicsi, amíg bizonyos értelemben elmondhatjuk, hogy „ismerem Istent”. Ez azonban nem minden. Van emellett még valami. Egyesek ezt „imádásnak” nevezik. Ez egy különleges fajtájú gyönyörködés.

A puritán író, Thomas Watson arra buzdította az embereket, hogy legyenek „Isten-csodálók”. Ez jó tanács volt, s még mindig az. S különösen azért ajánlható, mert *ez egy csalódás nélküli csodálat, valamint egy irigység nélküli csodálat*. Gyakran találkozunk férfiakkal és nőkkel, akiket eleinte csodálunk, de csodálatunk később keserűsége fordul. Ennek oka lehet öbennük – „Magamra hagytak!” Vagy, lehet mibennünk – „Miért *kell* nekik ennyire tehetségeseknek lenniük?” Mindkét esetben a csodálatunk összeomlik, rendszerint örökre!

Ezzel szemben áll az Istenben való „gyönyörködés”. Ez nem okozhat csalódást, mivel Istenben nincsenek hibák, melyek csalódást okoznának. S nem tesz minket iriggyé sem. Isten meglátásának egyik első hatása ez: a tekintetünket levesszük önmagunkról. Mikor elfelejtem az „engem!”-et, akkor találhatok örömet másokban. Ránézhetek embertársamra és gondolhatom: „Miért nem lehet az enyém az ő pénze, vagy a jó kinézete?” Ez meglehetősen szokásos, és lerombolhatja a barátságunkat. De nyű-

gözzön csak le a Mindenható! Elfelejttem önmagam, mikor elkápráztat Isten szeretete és könyörülete, jóindulata és igazságossága, igazsága és hatalma.

S mi az alternatíva? Mi van, ha nem akarom Istent? Hadd tegyem személyesebbé: mi van, ha *te* nem becsüled meg a Teremtőt? Akkor mi van?

Jézus beszélt egy efféle emberről: „jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna!” (Mk 14,21) Igen, „jobb lenne”! Ez az ember nagyon sokat kapott Isten kezéből. Élete nem volt teljességgel boldogtalan, talán még túlnyomóan sem. De mikor Jézus ezt mondta, valamennyiünket arra figyelmeztetett, hogy a halál nem a vég. Lesz egy ítélet, s annakutána azok számára, akik Őt elutasítják, a pokol, az Istentől való örök elszakadás. Figyeljünk csak Krisztus szívhez szóló szavaira:

„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért? Mert valaki szégyel engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az Ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.” (Mk 8,36-38)

Az Emberfia Jézus. Ha nem tartozol Hozzá, mikor eljön a világot megítélni, Ő is megtagad majd téged örökre. Ennek a világnak a valódi kincse nem a csecsebecsékben keresendő. A maradandó kincs az Isten ismerete. S ha eladod a Krisztusról szóló jó hírt a világ játékszereieit, nem kell, hogy más bolondnak nevezzen, megteszed azt te magad, és már örökre késő lesz.

Most azonban még rendelkezésedre áll ez a pillanat. Hadd kölcsönözzem egy XIX. századi igehirdető szavait, hogy elmondjam, mit kell vele tenned. Charles Spurgeon mondta ezeket a dolgokat egy Jézusról, mint a bűnösök barátjáról szóló prédikációban:

„Egy mellékutcában, nem túl messze innen, az egyik ablakban láthattátok az alábbi megjegyzést: „Ha bármely szegény lány vágyik arra, hogy felhagyjon bűnös életmódjával, egy

JÖJJEK ÉNHOZZÁM!

barátot talál idebenn”. Nagyon örültem, mikor azt a feliratot megláttam, s azt hiszem, ha én lennék abban a szomorú helyzetben az a szegény lány, és szeretnék kimenekülni abból, be kellene mennem, hogy meglássam, mit tehetne értem a barátom. Az Úr Jézus Krisztus efféle üzenetet tett ki az ablakba: „Bármiféle bűnös, aki üdvözülni szeretne, jöjjön Hozzám”. Nos, ne csak állj az ablak előtt, és olvasgasd az üzenetet, hanem gyere be, szegény bátyám, gyere be, nővérem. Gyere Jézushoz, gyere Jézushoz most azonnal.”

S ezt kérem én is tőled. Gyere Jézushoz! Gyere Jézushoz most azonnal! Nincs rá ok, hogy kívül várakozz! Minden okod megvan arra, hogy ne így cselekedj! Igaz, ha be akarsz jönni, akkor Isten már munkálkodott benned, hogy oda vonzzon. De van itt egy másik igazság is: bármely bűnöst, aki jönni akar, szívesen látnak. Akarsz Istenhez jönni Krisztuson keresztül? Akkor ne késlekedj! Ne gondolkodj okokon, miért nem jöhetsz! Gyere Jézushoz! Tedd ezt meg *most!*

11. fejezet

JÖJJEK ÉNHOZZÁM... ÖRÖKRE

Mikor az édesapa azt mondja Jancsinak „Gyere ide!”, lehet, hogy csak egy pillanatra hívja magához. Utána Jancsi visszamehet a játékaihoz, s Jancsi pontosan ezt fogja tenni. Kiszalad a barátaival a mezőre, vagy az utcára, édesapja pedig visszatér a mindennapi munkájához. A „Gyere ide”, vagy „Gyere hozzám” lehet, hogy nem jelent többet.

Ha azonban az édesapa elhidegült a fiától – akkor mi a helyzet? Akkor a „gyere hozzám” elrejtetheti (vagy kimutathatja) az iránti vágyakozását, hogy Jancsit mindörökre maga mellé vegye, hogy begyógyítsa a régi sebeket, hogy helyreállítsa a „közelséget” apa és fia között. Mindezt, sőt ennél még sokkal többet is jelenthet a „gyere hozzám” kifejezés. A „közelség” ekkor természetesen nem pusztán fizikai közelség. Ez lehet az a bizonyos kölcsönös érzés és egymásnak örülés, amit „szeretnek” nevezünk. Az édesapa biztosan nemcsak ideiglenesen keresi a fiát. Erre a közelségre vágyik életük végéig.

Nos, mindez példabeszéd a számunkra. Ez az Isten és ember közötti szakadás képe, amit Jézus meg szeretne gyógyítani, mikor azt mondja: „Jöjjetek énhozzám”. „Hadd legyen közöttünk kölcsönös szeretetet”, mondja, „s tegyük azt örökkétartóvá!”

Ebben a könyvben mindvégig arra buzdítottalak, hogy fordulj Krisztushoz. Azt mondtam neked, amit Maga Krisztus mondott. A „Jöjjetek énhozzám” szavak az Ő szavai. Van azonban egy dimenzió velük kapcsos-

latban, amiről eddig csak keveset, vagy semmit sem mondtam. Arról az elképzelésről beszélek, ami az „örökké” szóban foglaltatik. Hadd tegyem a két tényt egymás mellé. Azután mindegyikről külön-külön beszélek.

Ha Krisztushoz jössz, örökre Ha Krisztushoz jössz, örökre
Hozzá *kell* jönnöd. fogsz Hozzá jönni.

Azonnal láthatod, hogy ez a két kifejezés mindössze egyetlen szóban különbözik. Ez az egyetlen szó azonban mégis rendkívül fontos. Mindkét kifejezés igaz, azonban meglehetősen különböznek egymástól. Az egyik mondat a te felelősségedről beszél. Örökre *kell* jönnöd. Ez hatalmas követelmény. Ne merd könnyedén kezelni! Ám amint megértetted, hogy mit is jelent, ott van a másik dolog, ami szintén igaz. Ha Krisztushoz jössz, örökre *fogsz* jönni. Ha ezt mondom, akkor szó sem esik a felelősségedről. Inkább Isten kegyelmének nagyságáról beszélek. Nézzük meg egymásután ezt a két dolgot.

Ha Krisztushoz jössz, örökre *kell* jönnöd! Ez az, amit felelős vagy megtenni. De mit jelent ez? Két dolgot. Először is, elmondja, milyen szándékkal kell elkezdened a keresztyén életedet. Hallottad már az érvelést, mely ezt mondja: „Minden mást megpróbáltál már, miért ne próbálnád meg Krisztust?” Nos, ez *hangsúlyozottan nem* egy keresztyéni hozzáállás! Neked nem kipróbálni kell Krisztust egy napig, egy hétig, vagy egy évig, mintha Ő valami újszerű orvosság lenne, amit eldobhatsz, ha nem egészen azzal az eredménnyel jár, amiben reménykedtél. Ez az egész elképzelés nem egyeztethető össze a ténnyel, hogy Krisztus Úr. Te nem „kipróbálsz” Őt, hanem behódolsz Neki! Ez egészen más dolog.

Az „örökre Hozzá *kell* jönnöd” még egy dolgot jelent. Azt, hogy Krisztussal próbák közepette kell továbbmenned. Ki kell tartanod. Meg kell valósítanod azt a szándékodat, hogy Neki szolgálj! Nem szabad hajlanod azokra a csábításokra, amelyeket a Sátán egészen biztosan az utadba hoz. Úgy kell kezelned ezeket, mint megannyi kísértést, melyeknek ellen kell állni – ha kell, mindhalálig. „*Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára*”, mondta Jézus. (Lk 9,62)

Mindez pontosan olyasmi, mint amit a házasság követel meg. A házasság a keresztyén élet példája. Isten ezt így alakította ki. Természetesen úgy beszélek a házasságról, amiképpen Isten azt elrendelte. Hozzád hasonlóan, tudom, milyen zűrzavar uralkodik ezen a területen. Az Úr azonban megmondta nekünk, hogy milyennek kell lennie a házasságnak, s amit mondott, az elég világos. Magában foglalja Krisztus parancsát: „*Annakokáért amit az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.*” (Mk 10,9) A házassági esküben ez foglaltatik össze az alábbi szavakban: „*Ásó, kapa, nagyharang válasszon el egymástól!*” Ez olyan közel áll az „*Örökre!*”-hez, amennyire két ember kerülhet ebben a világban.

Mivel nem véletlen az, hogy ez a két dolog – viszonyunk Krisztussal, valamint a férj és a feleség viszonya – hasonlóak, hasonlítsuk ezeket össze. Először is, Isten megtiltja a próbaházasságot. Úgy választasz házastársat, hogy vele akarsz maradni, míg csak a halál el nem választ tőle. Ez nagyon fontos dolog. Másodszor pedig: ezt a szándékodat kivitelezned is szükséges. S ezt csak házastársad szolgálatára irányuló, szeretetből és ragaszkodásból fakadó cselekedetek révén valósíthatod meg.

Megértem, hogy sokan már csődöt mondtak mindkét említett dologban a házasságuk során. Néhány olvasóm lehet, hogy többször is házasságot kötött. Ez egyáltalában nem szokatlan manapság. Ha ez rád is vonatkozik, akkor szükséged van a Megváltóra, Jézus Krisztusra! Vele minden bűn megbocsáttatik, beleértve a férj, vagy feleség ellen elkövetett bűnöket is. Itt azonban csak annyiban beszélek a házasságról, amennyiben az a keresztyéneknek az Úr Jézussal való kapcsolatát ábrázolja. Krisztussal nem lehetséges próba-egység. Ezt a lelegejétől fogva le kell rendezned a szívedben. S ez még nem minden. Attól a pillanattól kezdve szeretettel és ragaszkodással kell szolgálnod Őt. Nem gondolhatsz a visszafordulásra! Nem a hit, hanem a kételkedés vezethet arra valakit, hogy nyitva hagyjon egy hátsó ajtót egyfajta menekülési lehetőségként. Isten gyermeke számára a visszavonulás nem lehetséges. Ezt értem alatta, mikor azt mondom: „Ha Krisztushoz jössz, örökre Hozzá *kell* jönnöd.”

S itt az érme másik oldala. Ez is igaz: ha Krisztushoz jössz, örökre Hozzá *fogsz* jönni. Nem fogsz visszafordulni. Isten nem engedi azt meg neked. Nem arról van szó, hogy egyszerűen megtiltja. Gyengéden egyre

közelebb és közelebb von Magához és az Ő Fiához. Nem szabad azzal a meggyőződéssel kezdened a keresztyén életedet, hogy saját erődből kitartasz majd benne. Ez ostobaság lenne. Nincs erőd ahhoz, hogy bármit tégy, még kevésbé ahhoz, hogy kitarts a hitben egész életeden át. *Törekedned* kell Krisztussal járni, és soha fel nem adni az Ő követését. De egy pillanatra sem szabad azt feltételezned, hogy te magad elég vagy ehhez. Meggyőződésedet Krisztusba kell vetned. A sikered reménységének Istenen kell alapulnia.

Hatalmas különbség van célunk és annak elérésére irányuló képességünk között. Olyan ez, mint az autóvezetés. Mikor beülök a vezetőülésbe és beindítom a motort, egy cél lebeg a szemem előtt. El akarok jutni Louisville-be, vagy Daytonba, ez a célom. Ez azonban édeskevés. Szükségem van üzemanyagra is, ami odajuttat. Ha elég bolond lennék ahhoz, hogy azt képzeljem, a jó célom is eljuttat a másik városba, ülhelnék itt örökké, és soha nem jutnék előre. S ugyanígy a keresztyén is törekszik Krisztust követni a szívében – ez az ő célja. Ám az ehhez szükséges erőnek Magától Krisztustól kell jönnie. Ennek Isten erejének kell lennie. Adja majd? De még mennyire, hogy adja!

Hallgassuk meg Krisztust ebben a témában:

„Minden, amit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, aki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem. Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem. Az pedig az Atyának akaratát, aki elküldött engem, hogy amit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akaratát, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz Őbenne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon.” (Jn 6,37-40)

S tegyünk hozzá néhány szót Pál apostoltól:

„Annakokáért, szerelmeseim... félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket; mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.”
(Fil 2,12-13)

Összességében véve, ezek az igeszakaszok háromféleképpen buzdítanak minket. Először is megmutatják, hogy Jézus elszánt Megváltó. Elhatározta, hogy az egész népet Magához veszi. Azt a célt állította Ön-maga elé, hogy senkit se veszítsen el, hanem valamennyit feltámassza, és örök életet adjon nekik. Ő nem fog kivételt tenni – senkivel!

Másodszor, Pál szavai rámutatnak arra az útra, melyen Jézusnak szándékában áll végigvezetni minket. Ez az Isten akarata szerinti akarás és cselekvés útja. Van itt egy megjegyzendő dolog. A keresztyén nincs magára hagyva. Neki természetesen „ki kell munkálnia” a saját üdvösségét. Törekednie kell a jóságra és igazságosságra. De meghúzódik valami a próbálkozásai mögött: „Isten az”, mondja Pál, „Aki munkálkodik bennetek!” S mi az, amit végez? „Isten... munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből”. Mi többet kérhetne ennél a hívő? Itt van a kitartással, a folytatással kapcsolatos reménységünk. Nem önmagunkban bízunk, hisz nekünk nincs erőnk. Az erő Istené, nem a miénk. Ezért Istentől várjuk!

Végül, van egy harmadik dolog is ezekben a versekben, amely felvidít és vonz minket. Erre azok a kifejezések céloznak, hogy „Minden, amit nékem ad az Atya” és „amit nékem adott”. Itt Jézus bepillantás enged az Atyával való kapcsolatába. Ezek mögött a szavak mögött ott áll az a hatalmas igazság, mely részben megmagyarázza azt a biztos fogást, mellyel Isten a hívőket fogja. Ez az igazság a következő: Isten szereti az Ő Fiát és ígért Krisztusnak egy saját népet, melyet ember meg nem számlálhat. S Isten akkor is megtartja az ígértét, ha az egész pokol ellenzi azt.

Az egyik újszövetségi szerző azt mondja nekünk, hogy Jézus a jövőbeni nagy öröme tekintve ment a keresztre. Íme, az ő szavai:

„Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.”

(Zsid 12,2)

Mi volt ez az öröm? Semmi kétség, az Ő felmagasztaltatása. Az, hogy Isten jobbára ült uralkodni. Ez azonban nem minden: van még más is.

JÖJJETEK ÉNHOOZÁM!

Jézus öröme nem lesz teljes mindaddig, amíg ott nem lesznek körülötte mindazok a férfiak, nők és gyerekek, akiket a kereszten megváltott. Figyeljünk csak, mit mond Jézus:

„Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nékem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettése előtt.” (Jn 17,24)

El tudod képzelni, hogy az Atya elutasítaná Jézus eme kérését? Nem, nem fogja! Nem talál süket fülekre Jézus imája, mivel az a pillanat az a cél, amely felé az egész emberi történelem halad. Attól a pillanattól fogva, hogy Ádám fellázadt, Isten azon munkálkodott, hogy a férfiakat és nőket Önmagához vonja. Várározással tekint a napra, mikor Krisztus lesz mindenek Ura, mikor Jézus összes gyermeke körülveszi majd Őt csodálva dicsőségét, s mikor mindazok, akik nem fogadták el őt Uruként, örökre elvettetnek. Isten efelé az óra felé kormányoz. Ebben nem sietett. Gyakran senki sem volt képes követni az útját. Ez azonban nem számított, s most se számít. Egyedül annak a bizonyossága fontos, hogy Isten eléri a célját. Ez olyan biztos, mint Isten Maga.

Akarsz-e azokhoz tartozni, akik azon a napon Krisztust fogják csodálni? Ha igen, most kell Hozzá jönnöd. Bízzál Jézus Krisztusban! Vannak megbocsátandó bűneid? Ki más bocsáthatná meg azokat, mint Isten Fia? Nincs hatalmad a bűneid felett? Hová vihetnéd ezeket máshová, mint az Ő lábaihoz? „Jöjjetek énhozzám”, mondta Jézus, s így is gondolta. Szükséged van Krisztusra, mint Megváltóra, Úrra és Megtartóra! Érzed ezt a szükségét? Akkor gyere! Gyere úgy, ahogyan vagy! „Minden, amit nékem ad az Atya, énhozzám jő”, mondta Jézus. Ez mutatja a munka isteni oldalát. De mi van, ha meg-megállva, reszketve és félve jössz, hogy hátha nem fogadnak el? Mi van akkor? Nos, itt van egy ígéret neked: „aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem”. Ezek is Jézus szavai. Gyere Hozzá, és tedd ezeket a szavakat a magadévá!

Jöjjetek énhozzám... örökre

*Gyertek bűnösök, szegények és szükségben levők,
Gyengék és sebesültek, betegek és fájdmaktól gyötörtek;
Jézus készen áll benneteket megváltani,
Teljes szájalommal, mellette erővel
Ő képes erre, Ő képes erre,
Ő akarja, ne kételkedj többet.*

*Gyere te gyenge, nehéz terheket hordozó,
Összezúzott és szétroncsolt a bukás következtében
Ha vársz, míg jobban leszel,
Soha nem fogsz jönni
Nem az igazakat, nem az igazakat –
A bűnösöket hívogatni jött Jézus.*

*Ha késleltet téged a lelkiismeret,
Vagy az alkalmasság naiv álma;
Minden alkalmasság, amit Ő követel
Csak annyi, hogy érezd, szükséged van Rá.
Ezt adja neked, ezt adja neked,
A Lélek felvirradó sugara.*

Joseph Hart (1712–1768)

12. fejezet

ZÁRSZÓ

Ezeken az oldalakon arra szólítottalak fel, hogy fordulj Krisztushoz. Nagyon valószínű, hogy sohasem találkoztunk. Mégis, azt akartam megtenni a lelkedért, amit mások – egyesek számomra ismeretlenek – megtettek az enyémetért. Nem tehettem többet, s nem tettem volna kevesebbet. Miközben írok, így imádkozom: „Nyisd meg az olvasó elméjét Uram, bárki legyen is ő, hadd lássa meg Jézus Krisztus vonzerejét!” Bárcsak teljesítené Isten a kérésemet!

S ha Krisztushoz jössz, mi lesz azután? Nos, akkor a rabszolgája és a kedveltje leszel. S ez megköveteli, hogy attól kezdve örömmel és hálásan szolgálj – mindörökké. Semmi kevesebb nem felel majd meg *célként*, jóllehet nem kizárt, hogy gyakran meg fogsz botlani.

Hol találod meg rád vonatkozó akaratát? Ha szolgálni akarod Őt, mit kell tenned?

Egyszerű a válasz erre a kérdésre, de nem könnyű. Egész hátralevő életedben figyelmet követel majd tőled. S a válasz ez: a Biblia tartalmazza Isten rád vonatkozó akaratát. Meg kell tanulnod; tudnod kell, mit mond. S meg is kell cselekedned.

De hogyan tudod megtanulni? Természetesen, ha elolvasod. Hadd javasoljam neked, hogy kezdj János evangéliumával, az Újszövetség negyedik könyvével. Az majd útnak indít téged. Olvasd el az elejétől a végéig, s tedd azt meg többször is. Talán ötszöri, vagy tízszeri elolvasása jó kezdet lesz. S kérd az Urat, hogy segítsen megérteni, és aszerint cselekedni, amit olvastál.

Van azonban más is, amit meg kell tenned. El kell döntened, hogy nem csak egyedül tanulmányozod a Szentírást. A Biblia arra volt szánva, hogy a hívők gyülekezetében értelmezzék. Ott mindenkinek megvolt a lehetősége és a felelőssége mások kijavítására és buzdítására az értelmezés során. Nagy kegyelem Istentől, hogy lehet Bibliánk. Világos, hogy ez a lehetőség nem állt fenn, amikor annakidején a Szentírást kézzel sokszorosították. A nyomtatás feltalálása azonban lehetővé tette számunkra, hogy saját Bibliánk legyen. A keresztyénség történelmének nagyobbik hányadában azonban ez csak a leggazdagabbak kiváltsága volt.

Isten az Ő bölcsességében ellátott minket tanítókkal, hogy segítsenek nekünk. Nem szabad lebecsülnünk az Ő gondviselését. Inkább hallgatnunk kell hétről hétre arra, amit mondanak a gyülekezetekben. A Zsidó levél szerzője ezt így fogalmazza meg:

„El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” (Zsid 10,25)

A világ végének közelsége, mikor is Isten megújítja az egész világot, fel kell hogy rázzon minket. Nem szabad ölbe tett kézzel üldögeznünk, ha Krisztus szolgálai vagyunk. Hűségeseeknek kell lennünk. Hozzá, együtt kell munkálkodnunk, imádkoznunk és tanulnunk. Ő arra hívott el bennünket, hogy együtt alkossuk az Ő „testét”. Nekünk pedig szorosabbra kell vonnunk a szálakat a többi hívőkkel. Tőlük kell megtanulnunk Krisztus útjait. Figyelmesen kell hallgatnunk őket, mikor Isten Igéjét magyarázzák nekünk.

Hadd figyelmeztesselek egy konkrét félreértésre is. Amint tudod, hatalmas vita folyt a tizenhatodik században arról, hogy odaadják-e a Bibliát az egyszerű embernek. Abban a küzdelemben Isten Igéjének „magán-értelmezéséért” szálltak síkra. Minden ember egyéni joga, mondták, hogy értelmezze a Bibliát. Sem a pápának, sem a papoknak, sem a prédikátoroknak nincs tekintélyük a lelkiismeret felett. Végül is, mondták egyesek, a Szentírás világos. Minden embernek magának kell meghatározni a Szentírás jelentését önmaga számára, s aztán ennek megfelelően kell cselekednie!

Véleményem szerint ez a vita szükséges és jogos volt. Isten mentsen meg minket attól, hogy visszakerüljünk a régi időkbe! Ne engedjük meg, hogy mások ismerjék helyettünk a Bibliát, és hogy az ő tudásukra kelljen hagyatkoznunk a mennybe jutásunk módját illetően. Ez visszatérés lenne a sötétséghez!

Két figyelmeztetést azonban hozzá kell tennem az általam elmondottakhoz. Az első ez: a Biblia a mércénk, mellyel mások tanítását mérjük. Soha nem arra volt szánva, hogy felváltsa az ő tanításukat. Azért adatott, hogy kiszűrjük az igazságot. Egy konkrét példával szemléltetném ezt, melyben Pál apostolnak és másoknak volt részük, mikor is a görög Bérea városában prédikáltak. Azok, akik elutasították Pál üzenetét, elűzték őket Thessalonikából. Bérea a soron következő állomás volt utazásuk során. Tarsd szem előtt, hogy Pál Krisztus tekintélyével beszélt, Krisztus különleges követeként.

„Az atyafiak pedig azonnal, azon éjszakán elküldék Pált Silással egyetemben Bérea-ba; kik mikor odamentek, elmenének a zsidóknak zsinagógájába. Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevévék az Ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek. Sokan hívének azért ő közülök; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen.”

(ApCsel 17,10-12)

Ezek a béreaiak a mi példaképeink. Buzgón figyeltek, s nekünk is így kell tennünk! De nem csak ennyit tettek. „Tudakozták az Írásokat”. Ellenőrizték Pált, hogy vajon az, amit mondott, összhangban van-e Isten Igéjével. Nekünk is ezt kell tennünk.

A másik figyelmeztetésem a következő. Nem szabad félreértelnünk a Szentírás ama „világosságát”, melyről a tizenhatodik századi reformátorok beszéltek. Ezek az emberek az evangéliumi hit alaptanításaiért küzdöttek. Azt állították, hogy a Biblia „világos” annak vonatkozásában, hogy hogyan igazulhat meg az ember Isten előtt. S ebben a témában ők bizonyosan helyesen láttak. Minden ember akkor igazul meg Isten előtt,

ha teljes szívvel hisz Jézus Krisztusban. Egyetlen más módon sem igazul meg Isten előtt senki.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy a Szentírásnak nincsenek olyan mélységei, melyekbe nehéz lemerülni. Egyáltalában nem! A legélesebb elme sem képes végére menni annak, amit Isten kijelentett. Mindig több és több van benne. Mégis, sok hűséges ember kutatta már Isten igazságát. Bolondok vagyunk, ha nem követjük a példájukat. De vakon nem szabad követnünk őket. „Bérei” lelkületre van szükségünk. (ApCsel 17,11) Össze kell vetnünk a tanításukat Isten Igéjével.

Hogyan találhatod meg a keresztyének ama csoportját, akikkel együtt járhatst istentiszteletre és tanulhatst? Bárcsak egyszerűen azt mondhatnám, hogy „bármelyik gyülekezet, vagy templom megteszi”. De félek, hogy ez a kijelentés túlságosan tág. Ahogyan más szervezetek esetében is, különbségek vannak az egyes gyülekezetek között. Egyesek őszintén próbálják Isten Igéjét megismerni, mások sajnós pusztán szociális klubok, melyekben Krisztus ugyancsak háttérbe szorult. Valamiképpen meg kell különböztetned egyiket a másiktól.

Ez a javaslatom. Ha valaki ajándékba adta neked ezt a könyvet, akkor odafordulhatst hozzá segítségért. Kérd meg az illetőt, hogy vigyen el abba a gyülekezetbe, ahol a többi keresztyénnel találkozni. Valószínűleg meleg fogadtatásban lesz részed. Aztán ítéld meg magad, hogy ez a csoport komolyan érdeklődik-e Isten Igéjének a megismerése iránt. Ne ess bele abba a csapdába, hogy más dolgokat is az első látogatás alkalmával ítélj meg. Ez a kulcs: őszinte vágy Isten Igéjének a megismerésére és megcselekvésére – csak erre koncentrálj.

De talán vásároltad a könyvet, vagy egy idegentől kaptad. Ebben az esetben azt javaslom, hogy írd ki a kiadónak segítségért. A legtöbb esetben képesek lesznek elirányítani téged egy nem túl messze lakó keresztyénhez. Ő pedig majd elvezet téged egy gyülekezetbe, vagy templomba, ahol alkalmazhatod a fentiekben általam leírt tesztet.

Ez az utolsó lehetőségem, hogy szóljak hozzád ebben a könyvben. Mit mondhatnék? Néhány hónappal ezelőtt a következő könyörgést olvastam. John Mason tizenhetedik századi igehirdető írta. Ez az utolsó előtti szavam hozzád:

„Vannak bűneid, vagy nincsenek? Ha vannak, hová mehetnél máshová, mint Isten Bárányához, aki elvette a világ bűneit?... Gyere úgy, ahogyan vagy, gyere szegényen, gyere a szükségekben, gyere mezítelenül, gyere üresen, gyere nyomorultan, csak gyere, csak higgy. Az Ő szíve nyitott, karjai várnak, az Ő öröme és koronája rád vár. Ha hozzá jössz, Ő nem küld el.”

Zárszavam Jézus Krisztustól való:

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”

(Mt 11,28-30)

A PRESBITERIÁNUS KIADÓ EDDIG MEGJELENT KÖNYVEI

- ◇ John G. Machen: Keresztyénség és liberalizmus
- ◇ Jay E. Adams: Keresztyenként a családban
- ◇ Westminsteri Kis- és Nagykáté
- ◇ Charles H. Spurgeon: A lélekmentő
- ◇ Peter Masters: Gyógyítási járvány
- ◇ Bruce A. Ray: Az Úr napjának megünneplése
- ◇ James M. Boice: Isten terve Izráellel
- ◇ James M. Boice: Mi történt a kegyelem evangéliumával?
- ◇ Robert R. Booth: Az ígéret gyermekei
- ◇ Richard P. Bennett: Római katolicizmus a XXI. században

Jöjjetek énhozzám!

TOM WELLS

A könyveket különféle okból szokták olvasásra ajánlani. A célkitűzések között szerepelhet az általános műveltség bővítése; egy adott területtel kapcsolatos jártasság elmélyítése; történelmi, irodalmi, netalán szakmai ismeretek megszerzése; tudományos ismeretterjesztés, stb. Máskor pusztán az időtöltés, a szórakozás, a kikapcsolódás a cél, esetleg a romantikus álmodozás a könnyedebb műfaj kedvelőinek.

Ez a könyv viszont másról szól. Igen komoly célkitűzése van. Ez a könyv a lelkedről, annak megmentéséről szól! A Te lelkedről, a Te örök sorsodról! Jézus ezért hív magához! Ne miattunk szánj tehát időt elolvasására! Saját magad miatt fontos ezt megtenned! Hiszen minden embernek elemi érdeke, hogy tisztában legyen az örökkévalóság kérdéseivel. Szóval, saját lelked itt a tét! Itt valóban a lét a tét! Az örök lét! A menny vagy a pokol, az üdvösség vagy a kárhozat! Biztos ismeretek hiányában pedig igen kockázatos állást foglalni ezekben a kérdésekben.

PRESBITERIÁNUS KIADÓ